

4) Forespørgsel nr. F 49:

Forespørgsel til klima- og energiministeren:
 Vil ministeren redegøre for, hvorledes regeringen kan opfylde sin målsætning om, at Danmark skal være uafhængigt af fossile brændstoffer, uden også at anvende udenlandsk atomkraftbaseret el, når der i den offentlige energiplanlægning allerede indgår import af el fra udenlandsk atomkraftproduktion trods det eksisterende forbud mod at lade atomkraft indgå i offentlig energiplanlægning, jf. folketingsbeslutning nr. B 103 af 29. marts 1985, og redegøre for grundlaget for et fortsat forbud? Af Anders Samuelsen (LA) og Villum Christensen (LA).

(Anmeldelse 24.04.2009. Fremme 28.04.2009. Eventuel afstemning udsættes til tirsdag den 12. maj 2009).

Kl. 10:00

Formanden:

Jeg gør her opmærksom på, at afstemning om eventuelle forslag til vedtagelse udsættes til i morgen, tirsdag den 12. maj.

De første, der får ordet, er ordførerne, hvor der er fire fra forespørgerne, for at begrunde forespørgslerne. Den første ordfører, der får ordet, er fru Anne Grete Holmsgaard vedrørende F 16.

Kl. 10:01

Begrundelse

(Ordfører for forespørgerne)

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Der er behov for en forstærket indsats for at gøre Danmark uafhængigt af fossile brændsler, og der er behov for, at det bliver meldt ud, hvornår vi stiler mod at være helt fri af kul, naturgas og olie i energiforsyningen. Der skal årstal på og være klare delmål undervejs. Uden er det bare flotte ord, der ikke får nogen egentlig konsekvens i energi- og klimapolitikken. Så er det jo bare som at love nytårsaftnen, at man vil holde op med at ryge engang i fremtiden.

Der er flere gode grunde til, at der er behov for klare målsætninger. Den globale opvarmning går stærkt, og Danmark er på fossilsprøjten. 83 pct. af vores energiforbrug er baseret på kul, olie og naturgas. Det er ikke holdbart, og vi må som et land, der har højt velfærdsniveau og stort forbrug af fossile brændsler, i praksis vise, at vi magter opgaven med at have høj velfærd

og lavt, ja, meget lavt udslip af drivhusgasser, ellers er der ikke mening i at sige, at vi går foran.

Men det handler også om økonomi. Siden 2003 er den langsigtede oliepris fem- til seksdoblet. Fossile brændsler stiger i pris. Lige nu er de lave, fordi der er krise, men de kommer op igen, og det er dyrt at være baseret på fossile brændsler. Det gælder, hvad enten vi taler olie, naturgas eller kul.

Det er valget mellem stadig dyrere fossile brændsler, hvor vi sender pengene ud af landet, eller vedvarende energi og energieffektivitet, hvor vi understøtter en udvikling, som ikke bare er til gavn for klimaet, men også er til gavn for det tredje, der er vigtigt, nemlig vores erhvervsudvikling. Det er nu, vi for alvor skal beslutte os for, at fremtidens erhverv, job og valutaindtjening skal komme fra grønne teknologier og grønne processer, ikke som en biting, men som et bærende princip, hvor vi satser på hele kæden fra forskning over udvikling, demonstration, afprøvning og markedsmodning. Der er brug for lovgivning og et klart signal om, at vi vil sikre, at de mange lovende teknologier ikke bliver dræbt i det, vi kalder dødens gab, så de forbliver gode ideer, der aldrig kommer ud på markedet.

Kl. 10:04

Formanden:

Tak. Så er det fru Margrethe Vestager som ordfører for forespørgerne vedrørende F 19.

Kl. 10:04

(Ordfører for forespørgerne)

Margrethe Vestager (RV):

Jeg tror, at de fleste har erfaret – det har jeg i hvert fald selv – at hvis man vil nå et mål, må man sætte sig et mål, og så må man regne tilbage på: Hvad betyder det for mig i dag, om en uge, om en måned, om et år? Præcis på samme måde gælder det ambitionen og visionen om et Danmark, der er fri for kul, olie og gas som energikilder. Det er vigtigt at få sat et mål for, hvornår det skal være, for at kunne regne tilbage og finde ud af, hvad vi som samfund og som enkeltpersoner så skal gøre i dag, om en uge, om en måned, om et år og selvfølgelig også om mange år, for det er ikke noget, der sker på et øjeblik.

Til gengæld er det en omstilling, som måske for første gang i historien kan blive en omstilling, som er demokratisk understøttet og styret. Mange af de samfundsmæssige omstillinger, som er sket – det være sig fra landbrugssamfund til industrisamfund og fra industrisamfund til vidensamfund – har tit haft nogle meget negative sideeffekter for nogle af samfundets mest ud-

satte og svage grupper. Derfor er det en unik mulighed, at vi kan lave en plan – og at vi kan tage markedet til hjælp som en effektiv spiller – for den gigantiske omlægning af Danmark, det er.

Det skal vi gøre for klimaets skyld, men vi skal bestemt også gøre det for vores egen skyld. Der er vækst og arbejdspladser, der er sikkerhed og frihed, der er dynamik og natur og historie i målet om at blive fri for kul, olie og gas. Det er nu, det mål skal sættes. Derfor har vi set frem til debatten i dag.

Kl. 10:06

Formanden:

Tak. Så er det hr. Per Clausen som ordfører for forespørgerne vedrørende F 29.

Kl. 10:06

(Ordfører for forespørgerne)

Per Clausen (EL):

I sidste uge, da statsministeren skulle holde en stor grøn tale – kunne jeg forstå – på et Venstremøde, var det lige før, jeg troede, at den her forespørgselsdebat var blevet overflødig, for statsministeren sagde, at nu skulle det være slut med hippietilstandene i klimapolitikken. Jeg forstod det på den måde, at det nu skulle være slut med megen snak og lidt handling, at det nu skulle være slut med rundbordssamtaler, og at vi i stedet skulle i gang med at gøre noget.

Desværre fremgik det jo, at det, der karakteriserer en blå klimapolitik – hvis man skal være venlig – er uklare og diffuse mål, som så modsvares, ret konsekvent selvfølgelig, af utilstrækkelige midler. Det betyder så, at der er sket det fremskridt i den blå klima- og energipolitik, at den er gået fra at være målrettet, klar og præcis – nemlig som den var, umiddelbart efter den her regering kom til i 2001, hvor det vigtigste var at afvikle støtten til vedvarende energi og afvikle hr. Svend Aukens såkaldte klimaimperium – til at blive uklar. Vi er altså gået fra den klarhed til en uklarhed, og det er selvfølgelig i en eller anden forstand et fremskridt.

Problemet er bare, at hvis man kigger på, hvad der er sket de senere år, kan man se, at energiforbruget stiger, at CO₂-udledningen stiger, og det sker som en konsekvens af regeringens politik, samtidig med at forskernes advarsler bliver mere og mere alvorlige. Klimaet forandrer sig langt hurtigere, end man havde forudsat. Der er altså brug for en hurtig og effektiv indsats.

Den hurtige og effektive indsats forudsætter to ting efter Enhedslistens opfattelse: for det første, at man sætter sig et mål, som er klart og præcist, for, hvornår Danmark skal være uafhængig af fossile brændstoffer og skal kunne klare sig ved hjælp af vedvarende energi, og for det andet, at man påtager sig en klar forpligtelse til at sikre, at de CO₂-udledninger, som Danmark skal have reduceret, også bliver reduceret i Danmark og ikke udelukkende bliver reduceret på grund af forskellige tekniske fiksfakserier og køb af tvivlsomme gevinster i udlandet.

Kl. 10:08

Formanden:

Tak. Så er det endelig hr. Villum Christensen som ordfører for forslagsstillerne til F 49.

Kl. 10:09

(Ordfører for forespørgerne)

Villum Christensen (LA):

Selv om vi forestiller os, at al potentiel biomasse udnyttes et hundrede procent, og det må jo siges at være et højt mål, og selv hvis vindenergien tredobles, og det må også siges at være et højt mål i forhold til det, vi har i dag, og selv hvis solenergien tyvedobles, vil vi stadig væk være i den situation, at der er 70 pct. tilbage af vores energiforbrug, som skal klares med fossile brændstoffer.

Vi mener, at der er nogle regnestykker, der ikke hænger sammen, når man lytter til debatten og ikke mindst til vores forhenværende statsminister, der svang sig op til at give udtryk for, at vi nu snakker om et helt fossilfrit Danmark. Der er rigtig, rigtig lang vej.

En af de måder, som man kan løse det problem på, er vel et eller andet sted at tage hul på en diskussion om, hvorledes a-kraften i andre lande har været med til at løse de her problemer. Det har været et felt, som ikke har været til debat overhovedet. Danmark fremstår langt hen ad vejen på det her område som et videnukland. Al forskning og udvikling er jo stoppet.

Det er egentlig på baggrund af den her konstatering og det regnestykke, der ikke hænger sammen, og så de potentialer, der ligger i at udnytte de styrker, som a-kraften har, at vi sætter den her forespørgsel til debat. Vi glæder os selvfølgelig rigtig meget til at høre, hvad partierne har at sige til det.

Kl. 10:10

Formanden:

Tak for det. Så går vi over til besvarelsen fra ministrene, og det er først statsministeren.

Besvarelse

Kl. 10:11

Statsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Jeg er glad for at få denne lejlighed til at drøfte klima- og energipolitikken med Folketingets politiske partier. Klima- og energiministeren og jeg vil sammen redegøre for regeringens synspunkter og indsats. Det skaber selvfølgelig en risiko for, at der vil være et vist element af gentagelse, men regeringens politik tåler gerne at blive gentaget.

Jeg skal indledningsvis ridse op, hvorfor regeringen er stærkt optaget af den grønne dagsorden og udviklingen af en grøn vækstøkonomi.

Når vi er det, er det, fordi forudsætningen for et Danmark i vækst og fremgang er, at vi har en stabil energiforsyning. Situationen er jo den, at vi om føje år ikke længere er selvforsynende med olie og gas, og derfor har vi brug for gradvist og målrettet at skifte til et grønt energispor. Alternativet ville jo være, at vi som en række andre lande ville blive afhængige af energiimport fra ustabile regimer. Det er ikke i vores interesse.

Det er også en forudsætning for et Danmark i vækst og fremgang, at vi løser klimaudfordringen. Det gør vi ikke i Danmark alene. Det er en global opgave. Men vi skal naturligvis løse vores andel. En samfundsøkonomi, der kører på grøn energi, er det bedste svar på klimaudfordringen.

Det er også en forudsætning for et Danmark i vækst og fremgang, at vi fortsat udvikler vores virksomheder og i særlig grad vores eksportvirksomheder. Ny grøn teknologi er en meget væsentlig del af svaret på Danmarks fortsatte konkurrencedygtighed. De muligheder skal vi udnytte. En samfundsøkonomi, der udvikler og sælger grøn teknologi, er også en vækstøkonomi. Derfor skal Danmark være en grøn eksportøkonomi.

Så er det en forudsætning for et Danmark i vækst og fremgang, at vi kommer godt igennem den økonomiske krise, der for tiden udfordrer os alle. Investeringer i grøn vækst er i regeringens optik en væsentlig del af løsningen med at trække verden ud af den nuværende alvorlige recession. Derfor skal vores svar på krisen ikke være at opgive eller udskyde vores grønne planer.

Regeringen har en meget klar og en meget konkret vision for Danmarks omstilling til en grøn vækstøkonomi. Målsætningen er den ultimative, at vi skal være helt uafhængige af fossile

brændsler som kul, olie og gas. Vi har et godt udgangspunkt, for Danmark har allerede en ganske grøn energiprofil. Vedvarende energi udgør godt 17 pct. af vores energiforbrug i dag, og udbygningen går efter planen. Det er i international sammenhæng imponerende resultater.

Vi har altså et stærkt udgangspunkt. Selv hvis vi ikke gjorde mere – men det gør vi – ville vi på mange strækninger være foran de lande, som vi normalt sammenligner os med. Det er jo ikke regeringens fortjeneste alene. Det skyldes ikke mindst den ambitiøse energiaftale, som et bredt flertal her i Folketinget vedtog i 2008, og som vi nu er godt i gang med at gennemføre. Men der er et stykke vej endnu, før vi kan sige, at vores samfund kører fuldt og helt på grøn energi.

Jeg har meldt meget klart ud, at regeringen i indeværende valgperiode vil fremlægge et konkret forslag til, hvornår Danmark skal være fuldt og helt uafhængigt af fossile brændsler.

Hvorfor ikke bare en dato her og nu i dag? Nej, oplægget skal være fagligt funderet, det skal være samfundsøkonomisk bæredygtigt, og det skal være teknologisk muligt. Det kan lyde let, men det er ikke let. Det er en ret kompliceret opgave, og derfor vil regeringen bl.a. lytte opmærksomt til Klimakommissionen, når den kommer med sine anbefalinger.

Det kunne selvfølgelig være fristende at slynge et årstal ud, at sige, at i 2000 og et eller andet er vi helt uafhængige, men helt ærligt, så ligger det efter min opfattelse uden for det fornuftige bare at slynge en dato ud på det foreliggende grundlag.

Kl. 10:15

Vi har opstillet en meget klar målsætning; det er regeringens opgave, og det er politikernes opgave at opstille mål og visioner. Men vi har altså også behov for at få fagfolk til at give nogle klare og meget præcise bud på, hvordan vi kan nå de mål. Og så er det så vores opgave at vælge den løsning, som ud fra en samlet vurdering giver bedst mening i lyset af de kriterier, jeg lige har opstillet her, altså at det skal være fagligt funderet, at det skal være samfundsøkonomisk bæredygtigt, og at det skal være teknologisk muligt.

Af samme grund vil jeg heller ikke stå her i dag og komme med en stribe konkrete bud på nye indsats til at reducere udledningen af drivhusgasser eller til at sikre mere vedvarende energi, ud over hvad der allerede er aftalt i bl.a. energiaftalen. Det er ikke min opgave at vælge mellem teknologi A og teknologi B eller tekno-

logi X og teknologi Y – vi har brug for at få et stærkt fagligt opspil. Men jeg vil til gengæld gerne knytte et par ord til regeringens tilgang og til den angrebsvinkel, som vi har valgt på hele området her.

Vi ønsker at sætte bredt ind. Vi vil omstille vores energiforsyning og forbrug, så det understøtter vores målsætninger på både klima- og energiområdet. Vi vil fortsætte energibesparelserne, samtidig med at vi fastholder et skarpt fokus på økonomisk vækst. Vi vil fortsætte arbejdet med at reducere udledningen af drivhusgasser, såvel inden for som uden for kvotesystemet. Vi vil forbedre vores eksisterende teknologier og produktionsformer. Vi må ikke blive forbløndet af lyset fra det grønne paradis; vi må også forbedre de fossilt baserede teknologier, for uanset hvilken målsætning man stiller op, vil det være en realitet, at de fossilt baserede teknologier vil spille en rolle i en betydelig årrække frem.

Vores tilgang er den, at vi vil fokusere indsatsen der, hvor vi får mest grøn energi og flest CO₂-reduktioner for pengene. Det er jo det, som man i økonomisprog ville omtale som omkostningseffektivitet, men oversat til almindeligt godt dansk betyder det, at vi vil lade os vejlede af både sund fornuft og faglig viden, ikke af følelser eller sympatier eller antipatier.

Konkret betyder det, at regeringen på den måde ikke har nogen yndlingsteknologier. Vi vil bruge de løsninger, som ud fra almindeligt godt klima- og energikøbmandskab giver mest for pengene. Regeringens tilgang betyder, at vi ikke falder i den grøft, hvor vi nu opstiller en masse specifikke delmål for, hvor meget vindkraft vi skal have i Danmark, eller hvor meget biomasse vi skal bruge. For det er sådan set det samlede regnestykke for den vedvarende energi, der interesserer os, og det er sådan set det samlede regnestykke for den vedvarende energi, der er det pejlemærke, vi løbende skal indrette vores indsats efter, sådan som vi jo også gør det i energiaftalen, som jeg tillader mig at gå ud fra jo fortsat nyder den brede opbakning, som kan aflæses af, at det er et bredt flertal i Folketinget, der for et år siden indgik den.

Det er også derfor, vi ikke opstiller delmålsætninger for, hvor meget biler, boliger og bønder, for bare at nævne nogle eksempler, skal reducere CO₂-udledningen. Det er det samlede CO₂-regnestykke uden for kvotesektoren, der interesserer os; det er det pejlemærke, vi indretter os efter. Og det er også derfor, at vi til efteråret fremlægger en samlet analyse for reduktio-

ner af drivhusgasudledninger uden for den kvotebelagte sektor.

Vi vil i vidt omfang bruge markedsbaserede instrumenter. Jeg noterede mig med tilfredshed, at Det Radikale Venstre netop også nævnte det element i begrundelsen af forespørgslen, for fordelene ved markedsbaserede elementer, f.eks. omsættelige kvoter og afgifter, er, at vi som samfund så at sige sætter en pris på udledning og på forurening og dermed sender et klart signal om, at her er der en adfærd, som på alle måder er uhensigtsmæssig, og som har uhensigtsmæssige konsekvenser for samfundet, et signal, som har den konsekvens i sig, at virksomheder og borgere nødvendigvis logisk omlægger deres fokus, deres indsats og sætter ind der, hvor det bedst kan betale sig for dem og for samfundet.

Samtidig giver afgifter og omsættelige kvoter et klart incitament for både virksomheder og borgere til at tage nye grønne teknologier i anvendelse. Det gælder både hr. Hansen, der som følge af høje energiafgifter kan se en fidus i at efterisolere sit hus, og det gælder fabrikant Olsen, der kan se bedre tal på bundlinjen, hvis han kan spare noget CO₂. Det er jo i virkeligheden de mekanismer, der også gennemsyrrer den skattereform, som i øjeblikket er til behandling her i Folketinget, og som er det mest offensive samlede bud på en nyindretning af skattesystemet, som trækker i en grøn retning.

Vi vil investere i grøn forskning og udvikling, sådan som vi allerede har gjort det på energiområdet, som vi gør det på transportområdet, og som vi vil gøre det på miljø- og landbrugsområdet, kort sagt på de områder, som er helt centrale for vores omstilling til en grøn vækst-økonomi. Og vi vil nøje følge udviklingen og forbeholder os også retten til at justere kursen, hvis det er nødvendigt. Hvis der f.eks. er problemer med at nå de fastsatte mål for udbygningen med vedvarende energi, vil vi rette op, og hvis der skulle vise sig et behov for en ekstra indsats for at nå vores klimamål, vil vi gøre det nødvendige, præcis som vi f.eks. har signaleret det i forhold til vores Kyotoforpligtelser og den nationale alløkeringsplan.

Så med andre ord: Sund grøn fornuft. Det er tre ord, der sammenfatter regeringens tilgang og indsats: Sund grøn fornuft.

Kl. 10:21

Formanden:

Tak til statsministeren. Så er det klima- og energiministeren for besvarelse.

Kl. 10:22

Klima- og energiministeren (Connie Hedegaard):

Tak. Statsministeren har præsenteret regeringens overordnede holdning til de spørgsmål, som er rejst i de fire forespørgsler, og jeg vil så prøve at præsentere regeringens politik på de felter lidt mere detaljeret. I den forbindelse skal jeg nævne, at der også er givet to omfattende redegørelser til Folketinget, og de kan jo også være gode at få forstand af i forhold til debatten i dag.

Med hensyn til den korte sigt vil jeg sige, hvilke nye initiativer regeringen vil tage inden klimakonferencen, som den første forespørgsel jo handler om. Regeringen har jo for nylig fremlagt en række konkrete udspil, som alle sammen trækker i den samme retning, nemlig mere vedvarende energi, flere energibesparelser, øget forsyningssikkerhed og lavere CO₂-udslip – med andre ord: Dansk klima- og energipolitik er nuanceret, og den er flerstrengt. Det drejer sig ikke kun om CO₂, det drejer sig ikke kun om mere vedvarende energi, og det drejer sig ikke kun om forsyningssikkerhed. Vores politik har som sit omdrejningspunkt, at den samlet set skal batte på alle tre parametre, og det gør den.

Hr. Per Clausen sagde for nogle få minutter siden, at målene var uklare og diffuse – det er forkeret! Vi har et fuldstændig klart mål for vedvarende energi, vi har aftalt, at i 2011 skal 20 pct. af den danske energi komme fra vedvarende energier, og i 2020 vil det som led i EU's klima- og energipakke være 30 pct., altså meget klare mål.

Hvad drivhusgasser angår, skal vi jo have reduceret med 21 pct. i forhold til 1990 i 2012. Det er det, vi forpligtede os til i Kyoto, og igen: Et overordentlig klart og også ambitiøst mål. For 2020 har EU et mål om minus 20 pct. i forhold til 1990 og minus 30 pct. som led i en global aftale, og igen er Danmark det land, der har fået den største forpligtelse. Vi skal reducere med 20 pct. uden for kvotesektoren. Måske bortset fra Tyskland er der intet land i EU eller noget andet sted, der samlet set har så ambitiøse mål som Danmark. Det er et faktum, og det er på den baggrund, vi i dag skal diskutere de spørgsmål, der er stillet.

Vi har i øvrigt også opsat mål for energiforbruget. Der skal ske et fald i bruttoenergiforbruget på 2 pct. i 2011, og det skal være 4 pct. i 2020.

Dertil kommer så hensynet til forsyningssikkerheden. Intet virker så godt på energiforbrug

og forsyningssikkerhed som energibesparelser og energieffektivisering. Det er simpelt hen det mest effektive, man overhovedet kan gøre, og det er faktisk noget af det, Danmark har været verdensmester i og stadig er verdensmester i.

Jeg siger det bare for den gode ordens skyld, så også disse elementære facts bliver en del af baggrundsmusikken for den debat, vi skal have i dag. Faktisk vil det være svært at finde en regering nogetsteds i verden, der har taget så konsekvent fat på at indtænke klimahensyn i politikområdet efter politikområde. Det har vi i vid udstrækning gjort i fællesskab her i Folketinget og bredt i det danske samfund.

Lad mig bare starte med at nævne energiaftalen fra 2008, som alle Folketingets partier undtagen Enhedslisten jo står bag. Aftalen indeholder en række konkrete initiativer, som vi er i fuld gang med at føre ud i livet, bl.a. bedre afregningspriser for vedvarende energi, flere energibesparelser og mere biomasse i energiproduktionen. Vi har lige udbudt en ny havvindmøllepark ved Anholt, og dertil kommer afgiftsrationalisering, fremme af biogas, fremme af varmepumper, reduktion af energiforbruget i bygninger og introduktion af bæredygtige biobrændstoffer. Det er for bare at nævne nogle af de ting vi, blev enige om i energiaftalen.

Kl. 10:26

Efter energiforliget tog regeringen fat på et transportudspil, og aldrig, aldrig – vil jeg hævde – har en regering i Danmark lavet et trafikpolitisk udspil og efterfølgende en bred trafikpolitisk aftale, hvor miljø og klima i den grad er et centralt omdrejningspunkt. Ifølge Ritzaus Bureau referat var det da også en næsten lykkelig socialdemokratisk trafikordfører, der forlod Finansministeriet i kølvandet på den store trafikaf-tale, som jo rækker frem til 2020. Som hr. Magnus Heunicke udtrykte det: Når det er en sejr for den kollektive trafik, så er det også en grøn plan. SF's fru Pia Olsen Dyhr var lige så begejstret og talte om en kæmpesejr i trafikaftalen, så jeg synes altså bare lige, det skal nævnes, at vi altså er gået bredt sammen om at tage ansvar for en række tværgående initiativer.

Jeg forstår godt glæden over trafikaftalen. I aftalen indgår en række tiltag, der alle sammen bidrager til en reduceret CO₂-udledning fra transportsektoren. På kort sigt videreførelse af forsøg med modulvogntog, energimærkning af varebiler, energieffektiv køreteknik, energikrav til taxaer, der skal sikre Energiklasse C eller bedre, miljørigtig og energieffektiv offentlig trans-

port, anbefalinger om offentlige indkøb af energieffektive og miljøvenlige køretøjer, optimering af aerodynamik for store lastbiler, certificering af grønne transportvirksomheder og grønne kommuner og meget, meget mere.

Det allervigtigste i denne plan er måske, at vi vil lave en grøn omlægning af bilbeskatningen, og at planen sikrer, at to ud af tre investeringskroner går til den kollektive trafik. Man kan derfor roligt sige, at den aftale markerer et paradigmeskift i forhold til tidligere tiders trafikaftaler.

Regeringens udspil om Grøn Vækst sikrer et markant fald i landbrugets udslip af drivhusgasser svarende til 700.000 t CO₂, og dertil kommer 320.000 t ved kulstoflagring i jorden. Det er altså en reduktion på godt 1 mio. t bare med den plan. Dertil kommer, at regeringen som en del af analysen af CO₂-reduktionsmuligheder i hele det ikkekvoteomfattede område vil undersøge muligheden for en yderligere reduktion af landbrugets udledninger, bl.a. ved hjælp af en markedsbaseret model, f.eks. kvoter eller afgifter. Samtidig styrker vi landbrugets mulighed for at bliv energileverandør. Grøn Vækst baner f.eks. vej for, at op til 80 pct. af husdyrgødningen, altså gyllen, bruges til energiproduktion, og vi afsætter 85 mio. kr. om året hvert af de næste 3 år til at fremme investeringer i biogasanlæg.

Det var bilerne, det var bønderne, og så har vi boligerne.

Regeringen har udsendt et oplæg til en samlet strategi for reduktion af energiforbruget i bygninger. Den strategi sikrer, at energikravet til nybyggeri skærpes med 25 pct. i 2010 og med mindst 50 pct. i 2015, og allerstørst betydning vil det få, at kravene til renovering af eksisterende bygninger, som jo udgør 99 pct. af vores bygningsmasse, skærpes betydeligt. Komponentkravene, dvs. kravene til vinduer og pumper, og hvad det nu er, skærpes, og det er sådan nogle ting, der flytter noget.

Så er der skattereformen. Med forårspakke 2.0 har regeringen omlagt skatterne, så der bliver øgede energiafgifter, hvilket gør energibesparelser og energieffektiviseringer endnu mere attraktive. Regeringen har også givet byggeriet en saltvandsindsprøjtning med 1,5 mia. kr. i kontant tilskud til renovering af private boliger, og her vil en stor del af pengene gå til energiforbringere.

Endelig skal også nævnes forskning og udvikling, for det er jo fuldstændig centralt, hvad man som samfund gør på det felt, hvis man skal sikre, at den vision, vi kan være fælles om, no-

gen sinde kan realiseres. Jeg tænker her på visionen om, at Danmark skal være uafhængig af fossile brændsler. Aldrig har der i Danmark været satset så stærkt, også økonomisk, på forskning i energi- og klimarelaterede løsninger. Beløbet runder 750 mio. kr. i år og den hele milliard næste år, altså i 2010.

Energiaftale, skat, boliger, bønder, biler forskning – regeringen har fat i alle de store omdrejningspunkter på en måde, som ingen regering nogen sinde før har haft, det er et faktum. Jamen kan vi så læne os tilbage? Det kan vi naturligvis ikke. Det er en vedvarende proces mange år frem i tiden, der skal til for at opfylde visionen, som jeg tror alle deler, nemlig visionen om et samfund uafhængigt af fossile brændsler, som jo også er den vision, der er omdrejningspunktet for de tre sidste forespørgsler.

Kl. 10:31

Regeringen nedsatte i 2008 Klimakommissionen, som næste år skal præsentere en plan, der belyser, hvordan regeringens langsigtede mål om at gøre Danmark fossilbrændsselfrit kan realiseres. Jeg tror, man må sige, der er en arbejds metode til forskel mellem opposition og regering. Der er nogle, der mener, at man lige kan komme med et årstal, og så er den ikke længere, men det er altså sådan, at regeringen får tingene undersøgt først. Vi taler jo immer væk om, hvor danskernes energi skal komme fra i årtier frem i tiden, og det er ikke noget, vi leger; det er alvor. Der må ikke være udfald i strømmen, økonomien skal være tænkt sammen, og teknologien og de teknologiske muligheder videre frem skal også være indtænkt, så vi ikke vælger dårlige ad hoc-løsninger, hvor en samlet og gennemtænkt plan ville give bedre løsninger, også for de borgere, der i sidste ende jo skal betale for dem.

Det er jo paradoksalt, at Enhedslisten tilsyneladende kerer sig om de sociale aspekter – det må man jo tro, når man læser ordlyden af forespørgslen i dag – men skynder sig at anvise de dyrest mulige løsninger. Vi har derimod bedt nogle af landets klogeste hoveder på dette felt om først at give et sagligt, fagligt input. Det er vores arbejds metode, og når vi så har fået det, vil regeringen i slutningen af næste år eller i begyndelsen af 2011, altså i denne valgperiode, fremlægge et konkret bud på, hvornår og hvordan vi kan nå målet om at blive uafhængige af fossile brændsler.

Men det er selvfølgelig ikke sådan, at vi indtil da sidder passivt og venter. F.eks. har vi sat os nogle ambitiøse og konkrete mål om at øge an-

delen af vedvarende energi til 20 pct. af vores bruttoenergiforbrug allerede i 2011, og ifølge den seneste energistatistik ser det ud til, at vi når 21 pct. i 2011.

Så skal vi videre, og også det er vi i fuld gang med. Som bekendt har vi lige udsendt et udbud på det, der kan blive verdens største havmøllepark, som kan levere 400 MW, hvilket svarer til 400.000 husstandes elforbrug, mellem Djursland og Anholt, og jeg har bedt Energistyrelsen fremskynde analysen af Kriegers Flak: Hvor hurtigt vil der kunne iværksættes et havmølleprojekt her? Det bud får vi inden sommeren.

Europa-Kommissionen har offentliggjort en økonomisk genopretningsplan med en række konkrete støtteværdige projekter, og et af disse projekter omfatter en fælles svensk-tysk-dansk elforbindelse i Østersøen med henblik på at billiggøre havmølleprojekter som Kriegers Flak, og som EU-Kommissionen vil øremærke 150 mio. euro til, altså godt og vel 1 mia. kr. Den mulighed vil regeringen selvfølgelig forsøge at udnytte.

Med andre ord: Vi er allerede i fuld gang med udbygningen frem mod 2020, hvor Danmark i den interne EU-opgavefordeling har påtaget sig at få 30 pct. af sit totale energiforbrug fra vedvarende energi. Det er faktisk den næsthøjeste udvidelse i hele EU. Vi skal gå fra 17 til 30 pct., og kun Storbritannien overgår det med nogle få decimaler. Men deres udgangspunkt er unægtelig også et andet, de skal nemlig gå fra 1,3 til 15 pct. vedvarende energi.

Inden sommeren næste år skal Danmark udarbejde en vedvarende energi-handlingsplan til Europa-Kommissionen, hvor vi år for år frem til 2020 skal gøre rede for, hvilke virkemidler vi planlægger at anvende for at nå vores mål. Planen vil ud over havmøller naturligvis omfatte møller på land, øget anvendelse af affald i de centrale kraftværker, biogas og anden biomasse samt individuelle og store varmepumper. Lad mig i øvrigt også nævne, at regeringen er i gang med at udarbejde en strategi for den langsigtede energiforsyningssikkerhed, naturligvis også med sigte på en fremtidig uafhængighed af fossile brændsler.

Men er der så ikke her og nu en manko i vores CO₂-regnskab? Jo, Energistyrelsens seneste fremskrivning fra den 30. april viser – ganske vist med en række meget usikre forudsætninger – at der ser ud til at kunne blive en manko på ca. 1 mio. t CO₂-ækvivalenter pr. år i perioden 2008-2012. Resultatet er dog usikkert, f.eks. inklude-

rer fremskrivningen ikke alle regeringens initiativer. Man har nemlig kun medtaget, hvad der allerede er vedtaget, og man har f.eks. ikke taget højde for en lavere økonomisk vækst end tidligere antaget, hvilket jo isoleret set vil påvirke mankoen i nedadgående retning.

Kl. 10:35

Som statsministeren også fremhævede, vil regeringen til efteråret fremlægge en samlet dansk klimastrategi for årene 2013-2020, der skal præsentere de virkemidler, som kan tages i anvendelse på tværs af de ikkekvotebelagte sektorer. Men også for perioden indtil 2013 kan det i lyset af de nye beregninger blive nødvendigt at tage endnu flere virkemidler i brug, og det vil regeringen i givet fald gøre, som statsministeren også klart sagde. Regeringen lever op til sine forpligtelser, så Danmark kan leve op til sine forpligtelser.

Også i energiaftalens regi sker der en tæt opfølgning. Dels skal parterne sætte sig sammen i 2010 for at drøfte supplerende initiativer efter 2011, dels mødes parterne løbende og gør hvert år i september formel status for mål og igangsatte analyser.

Liberal Alliance spørger til import af a-kraftbaseret el i sammenhæng med folketingsbeslutningen fra 1985 om ikke at anvende a-kraft i Danmark. Jamen det danske elsystem er tæt sammenvævet med f.eks. Norges og Sveriges, og ja: Sverige producerer en del af sin el ved hjælp af atomkraft, men jeg ser ingen modstrid med Folketingets beslutning fra 1985 om, at Danmark ikke selv vil have atomkraftværker, og det faktum, der jo har været et faktum i masser af år, og som givetvis også vil være det i en fossilbrændselfri fremtid.

Siden Folketinget i 1985 besluttede, at atomkraft ikke skulle indgå i den danske energiplanlægning, har energipolitikken drejet sig om energibesparelser, effektive værker, brændselsomlægninger og vedvarende energi. Det synes jeg egentlig vi som samfund har haft rigtig megen glæde af, også udviklingsmæssigt, jobmæssigt og eksportmæssigt, og derfor har jeg svært ved at få øje på de rigtig gode grunde til, at vi igen skulle tage fat på atomkraftdebatten i Danmark. Skulle vi ikke hellere koncentrere kræfterne om at være verdensmester, også i fremtidens nye teknologier, frem for at bruge oceaner af tid på at genopføre fortidens sange?

Når jeg tænker på, hvor meget bøvl det giver bare at få opstillet et par vindmøller i landskabet, tør man næsten ikke tænke på, hvor umulig

lang tid det ville tage at få opført et atomkraftanlæg i vores lille, tætbefolkede land. Vi skal jo heller ikke glemme, at a-kraft faktisk heller ikke ligefrem hører til de billige løsninger, tværtimod.

Til sidst: Regeringen har, som det er beskrevet, sat mange initiativer i gang. Men vi er ikke i mål, og det kommer vi aldrig. Det er en vedvarende omstilling af vores samfund, af vores produktion, af vores virksomheder og af vores boliger, der er den vision, vi hele tiden skal bevæge os i retning af. Der skal findes på stadig mere energieffektive, smarte og intelligente løsninger, for det fossilbrændselfrie samfund er ikke et af-savnssamfund. Det er ikke et forbudssamfund, det er ikke et gråt samfund, men det er et spændende samfund – et samfund, hvor ressourcerne bruges så effektivt som muligt, så intelligent som muligt, hvor teknologien er en hjælp, og hvor mennesker og virksomheder tager ansvar. Det er også et samfund med vækst, det er bare en bæredygtig vækst.

Jeg tror, at de, der håndterer den udfordring først og bedst, også vil blive dem, der får størst gavn af det, f.eks. også jobmæssigt. Det er min vision, det er regeringens vision, og det er den, vi hele tiden i alle sektorer og på stadig flere politikområder og i øvrigt også, når vi appellerer til den enkelte borger om at træffe ansvarlige valg, prøver at nærme os.

Få andre steder på kloden er man nået så langt, som vi er i Danmark, men det skal ikke være en sovepude. Det skal tværtimod anspore til at nå yderligere resultater, og det skulle ærlig talt kun glæde mig, hvis debatten i dag kunne vise, at Folketinget fortsat vil bidrage til at finde de kloge løsninger, de forsvarlige løsninger og de omkostningseffektive løsninger, som vi har brug for. Jeg synes, vi gennem de seneste årtier har haft en tradition for i fællesskab at tage ansvar for det, og det håber jeg vi kan fortsætte med.

Kl. 10:40

Formanden:

Tak til klima- og energiministeren. Så går vi over til forhandlingen, og den første, der får ordet, er fru Anne Grete Holmsgaard som ordfører for forespørgerne vedrørende F 16.

Forhandling

(Ordfører for forespørgerne)

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Når man sidder og lytter til statsministeren og til klima- og energiministeren her i maj 2009, kan man jo ikke lade være med at tænke på, hvor meget anderledes tingene kunne have set ud, hvis statsministerens forgænger og klima- og energiministerens forgænger tilbage i 2001 og 2002 havde holdt to tilsvarende taler. Det kan føles, som om der er gået mange år siden, og det er der også. Dengang var de taler, der blev holdt, præget af, at vi havde gjort for meget, vi måtte holde op, vi måtte bremse op. Tre planlagte havmølleparker blev aflyst, alle de udviklingsmidler, der var til vedvarende energi, blev aflyst. Det var faktisk det ministerium, der skar hårdest i sine budgetter – det daværende Økonomi- og Erhvervsministerium, som også havde ansvaret for energipolitikken.

Så jeg vil sige, at når både statsministeren og klima- og energiministeren nu står og fremhæver, hvor mange ting der er gjort, håber jeg, at de også i deres hoveder går ind i en selverkendelsesproces. For så få år siden, hvor vi også var klar over, at den globale opvarmning var rigtig alvorlig, hvor vi måtte være klar over, at de fossile brændsler ville stige i pris, hvor vi var klar over, at de forskningsresultater, vi havde fået hidtil, også dengang pegede i én retning, nemlig at hver gang vi fik nye forskningsresultater, så det mere alvorligt ud, hvorfor var det så, at man afviste, afviste, afviste?

Det kunne jo godt være, at man måske skulle være lidt mere lydhør over for kritikerne, herunder oppositionen i Folketinget, og sige: O.k., vi vil gerne fremhæve alt det, vi selv gør, men det kunne jo også godt være, at vi skulle gå videre og gå hurtigere frem. Det kunne godt være, at vi har lært af det, oppositionen sagde dengang, nemlig at det er galt, det vi gør. Det er ikke tilstrækkelig hurtigt, vi går frem. Det er bare sådan en stille opfordring til ikke at forfalde for meget til at fremhæve alt det gode, man har gjort i fortiden, men indse – ikke bare når man taler grønt, for det gør alle jo i dag – helt ned i sin mave, at vi har brug for en radikal omstilling af den måde, vi producerer og forbruger på, og vi har brug for at starte den nu. Der er faktisk meget, meget lidt tid at løbe på.

Det er ikke ret mange dage siden, at det ansette videnskabelige internationale tidsskrift *Nature* offentliggjorde to artikler, der sagde noget, som jeg synes er meget tankevækkende, at i perioden fra år 2000 til i dag, 2009, har vi faktisk sendt en tredjedel af de drivhusgasser op i atmosfæren, som der overhovedet er plads til i perioden frem til 2050, hvis vi altså skal have en rimelig chance for at holde os under den faretruede globale opvarmning. For opvarmning kommer der, og opvarmning er der, men vi svigter totalt, hvis vi ikke sikrer, at den holder sig under det niveau. Ellers kaster vi simpelt hen en regning over på kommende generationer, som er meget stor.

Det er jo ikke bare økonomi, det her handler om, det er også nogle vilkår, som gør, at det bliver meget, meget vanskeligere for folk at leve og sikre sig et økonomisk udbytte i meget store dele af verden. Nogle vil opleve meget mere tørke, end de oplever i dag. Nogle vil opleve meget mere vand med de skadevirkninger, det har. Det er værd at huske på, at en meget, meget stor del af verdens befolkning lever i lavtliggende områder ud til kysterne, hvor man vil blive ramt af kombinationen af stigende vandstand og voldsommere storme. Det er virkelig dramatisk. Indimellem kan man synes, at det er så dramatisk, at man næsten ikke holder ud at tænke på det. Men det er vi bare nødt til. Vi trækker i øjeblikket på naturens kassekredit i en udstrækning, som vi aldrig før har trukket på den, mens der har været mennesker på den her jord. Det gør altså, at vi er nødt til at indstille os på, at der skal lægges radikalt om.

Kl. 10:45

I det her har vi så fokuseret på at gøre Danmark uafhængig af fossile brændsler. Man kan selvfølgelig sige: Nå ja, men hvilken rolle spiller Danmark i det store spil? Det er jo kun 5½ million mennesker, så det er ikke en stor del af udslippet. Men den rolle, vi spiller, er, at vi kan være et land, der viser, at vi ikke bare har magtet opgaven med at få et højt velfærdsniveau ved brug af meget store mængder fossile brændsler, men at vi også magter den omstilling, der skal til, for at vi stadig væk har et højt velfærdsniveau og har det uden anvendelse af fossile brændsler, ikke fra dag et til dag to, men over nogle årtier.

Nu siger regeringens to repræsentanter så her, at der senere kommer et udspil. Jeg synes jo da, at det i hvert tilfælde ville være rimeligt, at vi i dag fik et svar på det helt enkle spørgsmål:

Er det sidste kulkraftværk bygget i Danmark? Det er jo meget enkelt at tage stilling til i virkeligheden. Vil man bygge mere kulkraft, eller vil man sige, at det sidste kulkraftværk er bygget i Danmark? Det blev bygget for ca. 15 år siden, og det må være det sidste. Det er ikke nødvendigvis det sidste, der går på pension, men altså, man må klart sige til befolkningen: Vi er klar over, at den er gal.

Som jeg sagde i min indledende begrundelse, er Danmark altså et land, hvor 83 pct. af energiproduktionen er baseret på fossile brændsler – 83 pct. – det er virkelig meget. Der skal virkelig sættes ind, hvis vi skal give det håb til andre lande, at man rent faktisk kan omstille. Vi, der lever i den rige verden, vil vise et eksempel på, hvordan vi kan omstille vores samfund, vores energiproduktion og vores økonomi, så vi er helt uafhængige af fossile brændsler inden for en relativ kort periode. Vi mener, at det kan lade sig gøre, så vi er ude af de fossile brændsler i 2050.

Jeg vil også gerne sige, at det haster med at få en klar melding om, at kullene først ryger ud. De fylder rigtig meget i energiproduktionen i dag, og de indeholder et meget stort CO₂-udslip. Et eller andet sted er det jo tankevækkende, at vi igennem årene har reguleret stort set alt, der slipper ud af skorstenen på industriværker og på energiproduktion. Det eneste, vi ikke har reguleret, er faktisk udslippet af CO₂. Der er grænseværdier for kviksølv, der er grænseværdier for dioxiner, der er grænseværdier for NO_x'er og alt muligt andet, men der er ingen grænseværdi for CO₂. Altså, oven for det største problem, vi står med, har vi faktisk ikke magtet og heller ikke systematisk arbejdet på at få en grænseværdi.

Derfor lægger vi også vægt på, at Danmark kridter skoene i EU og går videre ad den her vej. Vi fik i efteråret regeringen overtaget til at støtte et ændringsforslag fra Europa-Parlamentet om at sætte grænseværdier for CO₂-udslippet for kraftværker, men vi har ikke rigtig set nogen strategi for, hvordan man vil forfølge det her videre.

Jeg synes også, det er værd at sige heroppefra i dag, hvor vi snakker om, hvad Danmark har gjort og Danmark ikke har gjort, at når man ser på de faktiske udledninger af drivhusgasser, ligger Danmark altså kun 3½ pct. under det niveau, vi havde i 1990. Jamen hvad er ret, og hvad er vrang på det her? Ja, det er jo ikke nogle tal, jeg har fundet på. Det er Danmarks Miljøun-

dersøgelers officielle tal og dem, Danmark også melder til EU. Det er en kendsgerning, at vi kun ligger 3½ pct. under 1990-niveauet. Det har vi brugt 19 år til – nej, 18 år til, for det er 2008-tallene. Det er jo ikke et tempo, vi kan fortsætte i. Vi er nødt til at sætte tempoet op.

Nu ved jeg på forhånd, at svaret vil være, at Danmark jo har været med til at træffe beslutning i EU om, at vi skal reducere vores udslip af drivhusgasser med 20 pct. inden 2020 og 30 pct. som en mulighed i en international aftale, hvis ellers nogle af de andre parter vil være med på noget, der kan sammenlignes. Det lyder jo da så af en start, vil de fleste sige. Det kedelige ved det her er, at hvis vi kommer ned i papirerne og ser, hvad det dækker over, har EU reelt kun forpligtet sig til at reducere med under 10 pct., fordi man stadig væk baserer en meget stor del af sin politik på, at man kan købe sig fri for sin egen forpligtelse ved at købe kvoter i andre lande. Det er altså ikke nogen gangbar fremgangsmåde at tage så stor en del af ens egne forpligtelser ved at købe dem i andre lande, fordi vi simpelt hen ikke har det system, der skal sikre, at det giver samlede reduktioner på globalt plan.

Kl. 10:50

Kvotedirektivet eller kvotesystemet bliver ofte fremhævet, og det er da bestemt en metode, som vi også synes man skal bruge. Men det er også tydeligt, at hvis moralen vedrørende kvoter er så lav, som den har været i EU, ja, så når vi ikke tilstrækkelig langt på det her område. Vi spiller os også nogle muligheder af hænde for at være dem, der virkelig får skubbet de grønne teknologier fremad – ikke bare lidt, ikke bare sådan en lille smule, men virkelig får givet dem et løft, så man skaber den tro på, at det her rent faktisk kan lade sig gøre, og at det ikke er noget, man bare siger ved festlige lejligheder, men at det rent faktisk kan lade sig gøre i den virkelige verden.

Derfor synes jeg også, det ville være rart at få svar på, om regeringen vil gå ind i et arbejde med at få lukket de huller, der er i kvotesystemet, så vi ikke bilder folk noget ind, som i virkeligheden ikke passer, når det kommer til stykket. Derfor vil jeg godt gentage her: Vi ligger altså kun 3½ pct. under det udslip, vi havde i 1990. Og jeg må sige, at det altså ikke er noget, som jeg synes man skal gå ud og prale af. Jeg er helt klar over, at EU på mange områder er gået længere end resten af verden, og det er jo også fint, og det er nødvendigt, at der er nogle, der påtager sig lederskab. Men lederskab skal altså også leve

op til det, vi rent faktisk ved fra videnskaben, nemlig at vi skal knække kurven af stigende mængder af udslip af drivhusgasser, og den skal vi knække inden for det næste årti, hvis vi skal have en rimelig chance for at undgå faretruende opvarmning.

EU har også gjort nogle andre ting, og jeg vil godt fremhæve noget positivt her, nemlig den grønne vækstpakke, EU lavede, som man må sige udmærker sig på mange måder, i forhold til hvad de enkelte lande har lavet. Den gav bl.a. penge til det, der hedder Kriegers Flak, som kan blive det første store tværnationale havmølleprojekt – Kriegers Flak ligger ca. 25 km øst for Møn – og jeg vil takke EU for på den måde at have skubbet til, at klimaministeren nu siger, at hun har fremrykket vurderingen af den danske del af Kriegers Flak. Tyskland og Sverige – de to andre lande, der er involveret – har truffet beslutning om at bygge her, og vi går selvfølgelig efter, at Danmark træffer en beslutning om også at bygge på Kriegers Flak og træffer den beslutning i år. Målet er ikke en enkelt havmøllepark, men at det skal være startskuddet til, at vi rent faktisk får store havmølleparker i hele Østersøen og i Nordsøen, som tilsammen har så meget potentiale, at de kan dække hele Nordeuropas elforsyningsbehov.

Så sagde statsministeren i sin indledning heroppe, at han vil gå efter mest for pengene, og at han vil gå efter, at det skal være markedsbaserede virkemidler. Altså, det med markedsbaserede virkemidler er jo sådan et herligt rundt begreb, og man kan alle sammen sige, at der altid vil være markedsbaserede virkemidler. Men det, der i virkeligheden er afgørende her, er, om man er villig til at skubbe det her fremad og sige, at der skal træffes beslutninger om mål, der ligger længere ude i fremtiden end de 2012-mål, vi allerede har, og at målene skal være højere end det, regeringen hidtil har været villig til, og at vi skal sikre et sammenhængende erhvervsudviklingssystem for grønne teknologier, sådan at virksomhederne kan være sikre på, at vi understøtter hele fødekæden fra forskning over udvikling og demonstration til markedsmodning.

Lad mig give et lille eksempel på, hvorfor det ikke er sådan i dag, og hvorfor vi er langt fra det her. Bølgekræft: Jeg tror, de fleste mennesker har en umiddelbar fornemmelse af, at det kan blive en stor teknologi i Danmark, hvor der er masser af hav og masser af bølger. Alligevel er bølgekræft en af de teknologier, der rent ud sagt har været udsultet gennem mange år. Det er ikke

den eneste, men det er en af dem, der har været udsultet. Den overlever endnu som et demonstrationsprojekt, og den overlever, fordi der bl.a. har været en stor privat investor, nemlig Jørgen Mads Clausen fra Danfoss, der har skubbet penge i den. Men når man ser på, hvordan der er lovgivet, er der bare lovgivet fuldstændig firkantet, sådan at alle vedvarende energiteknologier kan få det samme pristilskud under udviklingen, lige meget hvilken vedvarende energiteknologi der er tale om. På den måde får man aldrig den udvikling. Man er nødt til at have et system, hvor man sikrer stabile rammer over en lang periode, så investorerne og udviklerne er sikre på, at de her bliver understøttet i at skabe hele kæden fra forskning til markedsmodning og undgå det dødens gab, som man taler om, og som rigtig mange teknologier bliver kvalt i. Ellers vil vi ikke blive det, som statsministeren kaldte en grøn eksportnation. Det bliver vi ikke uden de her systemer og uden et stærkt hjemmemarked. Så får vi nok udviklet noget, men vi får udviklet alt for lidt.

Kl. 10:55

Formanden:

Tak til fru Anne Grete Holmsgaard. Så er det fru Margrethe Vestager som ordfører vedrørende F 19.

Kl. 10:56

(Ordfører for forespørgerne)

Margrethe Vestager (RV):

Jeg har en drøm om et Danmark, der er fri for kul, olie og gas – et Danmark, der har bidraget til at løse og håndtere den globale klimakrise, og et Danmark, der har gjort det godt for sig selv. Det er en omstilling af historiske dimensioner. Det er en omstilling, som vores demokrati skal håndtere, og som sker i et ubrydeligt samspil med alle lande i verden.

2050: Det er et ambitiøst, men også et realistisk mål for at virkeliggøre drømmen om et Danmark, som er fri for kul, olie og gas. Det lyder ambitiøst, og det er det selvfølgelig også. Men omstillinger af den type er set før, og vi vil se det igen.

Der 41 år til 2050. Det er præcis lige så længe, som jeg har levet, og de 41 år har bragt enorme forandringer. Da jeg blev født, var en mobiltelefon noget meget, meget eksklusivt, som dyrlægen havde for at kunne ringe i helt ekstraordinære tilfælde. Telefonnummerne var sekscifrede, når man ringede lokalt, hvilket man som regel gjorde, fordi det var meget, meget dyrt at ringe helt til Sjælland. I dag har hjemløse mobiltelefo-

ner, som oplades ved solceller. Og langt, langt uden for hovedfærdsel kan man selv i de mindste afrikanske landsbyer finde en mobiltelefon og et tv, hvor man kan følge med i de mest gængse amerikanske serier. Da jeg var barn, var der ikke noget internet. Man måtte i banken – og det inden klokken 15 – og på stationen for at købe en togbillet, selv om jeg nu nok gad vide, om ikke togene var lige så forsinkede dengang. Det er måske en af de ting, der ikke har forandret sig så meget. I dag har vi internet, i dag kan vi følge begivenheder, mens de sker, på hele kloden, fra hele kloden. Jeg fik min første pc – jeg tror, det var en Commodore med sort skærm og gule prikker – da jeg var omkring de 20. I dag har en 3-årig en Nintendo med en farveskærm, der er langt, langt bedre end det sort-hvide tv, som mine forældre fik, da jeg var i børnehaveren. Da jeg blev født, havde den første mand netop været på Månen, og der var ikke noget, der hed rumturisme. Det er der i dag. Rumfærgen flyver, hvis du har penge nok. Vindmøller – ja, det var vist det, man kan kalde for en begyndende hippiefantasi. Nu står de både på vestkysten og i Københavns havn, og fra min plads dernede i Folketingssalen kan jeg se vindmøllerne snurre derude osv. osv.

Ser jeg 41 år tilbage på forandringskraften og iverigdommen, ser jeg med fortrøstning og realisme på de 41 år, vi har til at virkeliggøre drømmen om et Danmark, der er fri for kul, olie og gas. Jeg forstår godt, at regeringen er glad for energiaftalen. Det er vi også, ellers havde vi ikke indgået den. Vi er selvfølgelig ærgerlige over regeringens ønske om at ophæve kulstopet. Det trækker den forkerte vej, den sorte vej, og derfor er fru Anne Grete Holmsgaards spørgsmål jo selvfølgelig også et af de helt centrale og relevante som en prøve på regeringens intentioner: Skal vi have flere kulkraftværker? Ja eller nej?

Det, der var det ærgerlige ved energiaftalen, var, at regeringen ikke ville sætte mål. Næ, næ, det er ikke nu, det er, når vi laver transportaftalen. Så lavede vi transportaftalen. Og jeg forstår godt, at regeringen er glad for transportaftalen. Det er vi også, ellers havde vi ikke indgået den. Det ærgerlige er bare, at regeringen ikke ville sætte mål. Næ, næ, det er, når vi kommer til næste aftale. Nu er vi så kommet til den næste aftale, og jeg forstår godt, at regeringen er glad for sit oplæg til ny landbrugspolitik – det, de kalder »Grøn Vækst«. Det er landbruget vist også. Men mit bud er, at regeringen heller ikke her vil sætte mål. I hvert fald har den ikke gjort det.

Kl. 11:01

Til gengæld forstår jeg ikke, at regeringen er så glad for sin skatteaftale, for den kunne godt have været både mere ansvarlig og langt, langt mere grøn.

I de aftaler, jeg har nævnt, og selvfølgelig især dem, Det Radikale Venstre indgår i, bliver der ganske rigtigt taget fat. Spørgsmålet er, hvor vi skal hen, og hvad målet er. Regeringen henviser til sin kommission. Det er rigtig dygtige folk, der sidder der. Men det er en rigtig svær opgave, de er blevet sat til at løse. Det er en meget bred opgave og en meget kompleks opgave, og kommissionen er ikke blevet bedt om at sige, hvornår Danmark kan være fri for kul, olie og gas. Den er blevet bedt om at sige, hvordan vi kan blive det på lang sigt.

På lang sigt er vi alle døde, sagde den klassiske og anerkendte økonom Adam Smith. Jeg håber altså, at jeg når at opleve et Danmark, der er fri for kul, olie og gas. Og det kan lade sig gøre, i hvert fald hvis perspektivet er 41 år. Den grundlæggende strategi er jo enkelt og dobbelt: nye energiformer som det ene og langt, langt større effektivitet i vores energiforbrug og mindre spild som det andet. Nye energiformer kræver forskning, udvikling og et marked, der er klar. Større effektivitet i energiforbruget og mindre spild kræver forskning, udvikling og et marked, der er klar. Og det kræver vilje til at omstille vores samfund, og det er også en politisk opgave.

Klimakommissionen skal afveje mange forskellige hensyn: drivhusgasser, energieffektivitet, forsyningssikkerhed, samfundsøkonomi, økonomisk vækst, erhvervenes vilkår, et bæredygtigt samfund. Jeg er ked af, hvis opremsningen var trættende, men det er alle de ting, som Klimakommissionen skal tage stilling til som en helhed. Nu venter regeringen så på kommissionen. Men kommissionen kan jo ikke foretage den politiske afvejning, der skal til. Det er en demokratisk forpligtelse; det er et politisk ansvar at prioritere mellem de forskellige ting – drivhusgasserne, energieffektiviteten osv. osv. Det er et politisk ansvar at prioritere og sætte mål. For det marked, vi har brug for, har brug for de politiske målsætninger, det har brug for ambitionen for at vide, hvad det er for nogle ting, der vil kunne begå sig på et marked. Der var aldrig kommet noget marked for CO₂-kvoter, hvis ikke der havde været en politisk ambition, og hvis ikke det marked var blevet skabt.

Derfor venter vi stadig på regeringen. Jeg synes ikke, der er nogen grund til at vente på at sætte et mål, for det er en politisk opgave. Processen derimod bør netop være kendetegnet ved åbenhed, inddragelse, forskning, udvikling, ejerskab hos hver enkelt af os, fordi de næste 41 år i den grad kommer til at ændre vores hverdag og vores virkelighed. Og man behøver jo bare at spørge, om ikke det ejerskab allerede er ved at være til stede, når man ser på de oplæg, der kommer – gennemarbejdede, seriøse, gode bud på, hvad det er, der skal til, fra Concito, fra kommunerne, fra ingeniørerne, fra andre tænketanke. Ja, selv når jeg spørger via Twitter, er der på Facebook folk, som ambitiøst har ideer til, hvad det er, der skal til.

Det er nu, tiden er til at sætte en målsætning. Det er ikke en kommissionsopgave, det er en politisk opgave. Den bør nogen påtage sig. Hvis ikke regeringen vil, så bør og vil oppositionen.

Kl. 11:04

Formanden:

Tak. Der er ønsker om korte bemærkninger. Først er det fru Anne Grete Holmsgaard.

Kl. 11:05

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Så vil jeg på vegne af oppositionen – dvs. Socialdemokraterne, SF, Det Radikale Venstre og Enhedslisten – fremsætte følgende forslag til vedtagelse:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget opfordrer regeringen til at forstærke indsatsen for at nedbringe Danmarks klimabelastning, øge forsyningssikkerheden og styrke innovation og markedsmodning af grønne teknologier:

- Folketinget fastslår, at
- anvendelsen af fossile brændsler gradvis udvikles, så Danmark senest i 2050 er uafhængig af fossile brændsler,
- al ny energiproduktion baseres på vedvarende energikilder,
- 50 pct. af Danmarks elforbrug skal komme fra vind i 2020,
- energiforbruget nedbringes med min. 1 pct. pr. år.
- Folketinget opfordrer regeringen til at sikre, at
- den ikkekvotebelagte sektor (landbrug, trafik og individuel opvarmning) reelt reducerer

udslippet i Danmark med 20 pct. henholdsvis 30 pct. i 2020,

- kommunerne finder egnede pladser til min. 40-50 nye store biogasanlæg baseret på affald som gylle, slam m.v. og netto 100 nye vindmøller pr. år – fra nu til 2020,
- der lovgives for at skabe stabile rammer for en styrket innovation og markedsmodning af grønne teknologier, bl.a. solenergi og bølgekraft.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 74).

Kl. 11:06

Formanden:

Der er nu fremsat et forslag til vedtagelse, som herefter indgår i forhandlingen.

Der er mulighed for at læse det op som en bemærkning, og det dækkede også over to bemærkninger. Der er også mulighed for, at fru Margrethe Vestager kan svare på det eller kommentere det, men det er ikke nogen pligt.

Kl. 11:06

Margrethe Vestager (RV):

Som fru Anne Grete Holmsgaard sagde, står også Det Radikale Venstre fortsat bag forslaget til vedtagelse.

Kl. 11:07

Formanden:

Den næste, der har en kort bemærkning, er hr. Per Ørum Jørgensen.

Kl. 11:07

Per Ørum Jørgensen (KF):

Tak. Det er rigtigt, at 41 år er lang tid, og man kan jo basere målsætninger på mange måder. Nu var det ikke en kommentar til fru Margrethe Vestagers alder, hvis det blev forstået sådan, men mere i forhold til den målsætning, der hedder 2050.

Man kan stille spørgsmål til sine venner på Facebook eller på Twitter om, hvornår de tror at det kan lade sig gøre, men mener fru Margrethe Vestager ikke, at med så komplekst et udspil og med den kompleksitet, der er i energipolitikken som sådan, er det fornuftigt at lade fagfolk vurdere, hvornår og hvordan Danmark kan blive fossilfrit, frem for at man lige slynger en eller anden dato ud? Er det ikke ansvarligt?

Kl. 11:07

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:07

Margrethe Vestager (RV):

Jo, jeg synes bestemt, at det er meget vigtigt at inddrage de bedste kapaciteter, der er på feltet. Der er bare det ved det, at de ikke kan tage den

politiske forpligtelse til at prioritere fra os. Det åg, om man så må sige, må vi bære. De kan vise os de allerbedste veje til at gøre det, og hvilket mikroskopi skal til, for at vi gør det på en økonomisk o.k. måde og en socialt afbalanceret måde – der er mange hensyn at tage. Men det er et politisk ansvar at sige: Hvad er det så, der skal til? For det er en prioriteringsopgave.

Når jeg ser på, hvor mange der byder ind, er det ikke kun Klimakommissionen, det er også kommunerne, som har sagt: Vi har også en strategi. Det er ingeniørerne, det er tænketanke, Consito kommer meget tit med sammenhængende bud også på de forskellige sektorer.

Når jeg bliver betænkelig ved regeringens vilje, er det, fordi jeg har oplevet det fravær af vilje til at sætte mål både i energiaftalen og i transportaftalen. Og nu kan jeg se, at der heller ikke i »Grøn Vækst« er nogen målsætninger.

Kl. 11:08

Formanden:

Hr. Per Ørum Jørgensen.

Kl. 11:08

Per Ørum Jørgensen (KF):

Jeg mener nu, at vores målsætninger var meget klare, men det kan vi vende tilbage til.

Jeg er enig med fru Margrethe Vestager i, at det er en politisk prioritering, hvorvidt vi som nation skal være fossilfri i 2050, men den beslutning skal man jo træffe på baggrund af konkret viden og konkrete analyser, og der er jeg så nødt til at spørge: Er det ikke fornuftigt, at vi først lader eksperterne kigge på det her og så træffer den politiske beslutning, i stedet for at vi først træffer en beslutning politisk og så lader eksperterne kigge på det bagefter?

Kl. 11:09

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:09

Margrethe Vestager (RV):

Nu ved jeg selvfølgelig ikke, hvordan man arbejder i Venstre, om det er sådan noget med, at ... (*Formanden:* De Konservative), undskyld, altså til formanden ... altså om man i den konservative gruppe tager forskellige numre og så putter dem ned i en hat og trækker et tilfældigt nummer op og siger: Det går vi efter. For i den proces, der har været, og i de diskussioner, vi har haft, har vi jo inddraget folk, som har egentlig kapacitet på området. Altså, jeg er jo bare en folkevalgt, der har økonomisk baggrund og ikke har specielt faglig forstand på det her, og derfor inddrager vi selvfølgelig også andre.

Der sidder jo altså ti mennesker i Klimakommissionen, og med regeringens sådan lidt blandede holdning til folk, der ved noget om ting, kan man sige: Jamen hvorfor må vi ikke spørge nogle af de andre og deltage i den politiske diskussion om, hvornår det skal være? Jeg ville aldrig nogen sinde turde sige, at om 41 år fra nu ville vi kunne gøre den drøm til virkelighed, hvis ikke det var sådan, at folk, der havde indsiget i det, sagde: Det er ambitiøst, men det kan også godt lade sig gøre. Det kræver bare den politiske vilje til at omstille vores samfund.

Kl. 11:10

Formanden:

Så er der en kort bemærkning fra hr. Lars Christian Lilleholt.

Kl. 11:10

Lars Christian Lilleholt (V):

Det Radikale Venstre er jo et meget europæisk præget parti, og derfor går jeg ud fra, at Det Radikale Venstre er enig med Venstre i, at det er ganske fornuftigt, at vi trækker EU-målene så ambitiøst som overhovedet muligt. Mener Det Radikale Venstre, at det er fornuftigt, at Danmark sætter højere nationale mål, end der fastsættes i EU?

Kl. 11:11

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:11

Margrethe Vestager (RV):

Det synes jeg godt kan være fornuftigt på nogle områder, ja, fordi Danmark jo er en selvstændig nation, som har sine egne overvejelser at gøre. Det her handler jo ikke kun om at opfylde CO₂-målsætninger. Det handler om at blive fri for kul, olie og gas, og dermed er det jo en teknologisk vision, det er en erhvervsvision, og det er en vision om et andet samfund end det, vi har i dag. Der synes jeg, at en del af det europæiske samarbejde selvfølgelig er at gøre det så ambitiøst som overhovedet muligt, men det er også at sige: Vi vil også gerne gøre noget selv.

Jeg tror, at der bliver et kolossalt marked – og dermed også rigtig, rigtig mange arbejdspladser – i at være nogle af dem, der kan levere løsninger til andre, der så har den samme eller en lignende ambition.

Kl. 11:11

Formanden:

Hr. Lars Christian Lilleholt.

Kl. 11:11

Lars Christian Lilleholt (V):

[Lydudfald] ... jo betyde, at Danmark får langt større omkostninger end de andre EU-lande. Er det rimeligt, at vi i en tid med krise, økonomiske problemer og stigende arbejdsløshed påfører det danske samfund yderligere omkostninger?

Kl. 11:12

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:12

Margrethe Vestager (RV):

Nu er jeg klar over, at det er svært at forudsige den økonomiske krises omfang, men jeg tror ikke, at den varer lige til 2050. Jeg tror tværtimod, at det er realistisk at forestille sig, at den økonomiske krise formodentlig – og det håber jeg sandelig for de mennesker, som mister deres arbejde i øjeblikket – vil klinge af i slutningen af 2010 og hen ad 2011 og forhåbentlig i hvert fald i 2012. Det er ikke noget, jeg har fundet på. Der læner jeg mig helt op ad Nationalbanken og rigtige – rigtige – økonomer.

Når man ser på det, der så ligger foran os, og på, hvad der kunne skabe arbejdspladser nu, må man sige, at det at sætte sig ambitionen måske netop er en del af målsætningen. Og hvis man ser bagud, må man sige, at der har været ret stor forskel på, hvad landene har valgt at gøre. I Danmark har vi jo f.eks., hvilket jeg synes at klima- og energiministeren udmærket har argumenteret for, fravalgt atomkraften. Den har man tilvalgt bl.a. i Frankrig, og så kunne man sige: Jamen har det ikke givet dem nogle uforholdsmæssigt gode konkurrencefordele – eller det modsatte, en konkurrenceulempe?

Det taler jo for, at selv om vi har en fælles ambition, kan landene jo stadig væk godt fastlægge, hvor det er, de gerne vil hen, og hvad det er for nogle udfordringer, de gerne vil give ikke bare deres borgere, men sandelig også deres erhvervsliv.

Kl. 11:13

Formanden:

Tak til fru Margrethe Vestager. Der er ikke flere, der har bedt om korte bemærkninger. Den næste er hr. Per Clausen som ordfører for forespørgerne vedrørende F 29.

Kl. 11:13

(Ordfører for forespørgerne)

Per Clausen (EL):

Nu har jeg jo nået en alder, hvor 41 år er lang tid, og derfor er jeg ikke sikker på, at jeg får mulighed for at kontrollere, om den politik, som op-

positionen nu er enige om skal være udgangspunktet, bliver opfyldt. Men det er jo tilladt at have politiske visioner, der rækker ud over ens egen levetid. For hvis man ikke har det, sker der bare det kedelige, at mængden af visioner falder støt igennem hele ens liv. Og det er der jo sådan set ikke noget perspektiv i.

Hensynet til fremtiden og også hensynet til at sikre udviklingsmuligheder for de mennesker, der er så uheldige, at de er født i en del af verden, hvor de økonomiske, sociale og demokratiske forhold er langt ringere, end de er i Danmark, tilsiger jo, at vi allerede nu lægger os fast på en ambitiøs målsætning og en ambitiøs handlingsplan i Danmark.

Når man lyttede til statsministeren og klimaministeren, kunne man vel sige, at det med, at vi skal over til hundrede procent vedvarende energi, er skudt ud i en uvis fremtid. Det forlyder dog, at man inden næste valg vil få et tal på, hvornår denne uvisse fremtid indtræder. Argumentet for det er, at man skal lytte til Klimakommissionen, at man skal lytte til fagfolk og eksperter.

Det lød jo lidt på hr. Per Ørum Jørgensen, da han stillede spørgsmål lige før, som om der slet ikke var nogen eksperter, der havde ytret sig i den debat, at der ikke var lavet nogen rapporter, at der ikke var lavet nogen redegørelser, sådan at vi handlede fuldstændig i blinde. Jeg skal jo ikke tage stilling til, hvad hr. Per Ørum Jørgensen handler på baggrund af, men bare sige, at vi andre har læst ikke et utal, men ganske mange rapporter og redegørelser, hvoraf mange jo faktisk er skrevet af nogle af de mennesker, der nu indgår i regeringens Klimakommission, og som har gjort det klart, at det er muligt at udfase fossile brændstoffer inden 2050. Det er muligt at være hundrede procent på vedvarende energi inden 2050, hvis man vælger at prioritere det.

Det er jo rigtigt, som fru Margrethe Vestager sagde, at prioriteringer og helhedsafvejninger er politiske spørgsmål, som politikere må tage stilling til. Men det klart, at hvis eksperter fortalte os, at det ikke kunne lade sig gøre, eller at det ville ødelægge vores samfund, så måtte vi selvfølgelig overveje, om vores prioriteringer var de rigtige.

Så var der et andet element, som måske mest gik igen i klimaministerens indlæg, nemlig alle de konkrete planer og aftaler, der er indgået, og som vil føre til enestående resultater. Jeg skal ikke i dag tale meget skidt om de aftaler, som de øvrige oppositionspartier har medvirket til, men

bare sige, at hvis man nu i al stilfærdighed går dem igennem, vil man jo se, at målsætninger i forhold til at reducere CO₂-udslippet er det jo ikke nemt lige at få øje på. Og hvis man så går ind og kigger på de beregninger, som regeringen selv laver, kan man i al stilfærdighed konstatere, at halvdelen af den reduktion, der skal ske i CO₂-udslippet inden år 2020, forventer man skal ske i udlandet – altså den, der skal tælle med på det danske regnskab. For der er ikke CO₂-reduktioner i et omfang, som modsvarer den forpligtelse, som det er rigtigt at man har indgået internationalt, og hvor man så oven i købet siger, at hvis der nu kommer et godt resultat på klimakonferencen – og det går jeg da ud fra stadig er regeringens målsætning – skal det være endnu mere. Vi kan så med det, regeringen nu lægger frem, bare konstatere, at man så yderligere skal købe sig til reduktioner i udlandet. Det synes vi faktisk i Enhedslisten hverken er ansvarlig politik eller for den sags skyld en målrettet politik med henblik på at sikre en god, social og økonomisk udvikling i Danmark i fremtiden.

Man kunne jo så forstå, at der muligvis er sådan en lille smule debat i regeringen om klima- og energispørgsmål. I hvert fald var det vel karakteristisk, at statsministeren gjorde meget ud af at understrege, at det var markedet, der skulle styre udviklingen – næsten lige så meget, som klimaministeren gjorde ud af, at det var nødvendigt at have visionære og konkrete planer. Jeg tror nok, at man kommer til at træffe den afgørelse, som hedder, at vi bliver nødt til at sikre, at der er afsat midler og ressourcer både til forskning og demonstrationsprojekter og til at understøtte de energiformer, som vi ønsker skal være dominerende i fremtiden.

Hvis ikke vi gør det, bliver det marked, der skal drive udviklingen, jo igen bare et offer for en ideologisk bestemt sådan fast opfattelse af, at markedet skulle kunne være i stand til at løse en lang række problemer og udfordringer. Pointen er jo, at man i det, der karakteriserer vores økonomi, og det, der karakteriserer markedet, går efter de kortsigtede og hurtige gevinster. Og investeringer i en langsigtet og bæredygtig energipolitik er formentlig ikke det, der giver den største kortsigtede gevinst.

Kl. 11:18

Jeg vil ikke bruge meget tid på at tale om fortiden. Det er jo en kendsgerning, at regeringens politik har virket. Man sagde i 2001, at vi skal have bremset overgangen til vedvarende energi. Det lykkedes. Vi kan se, at CO₂-udslippet stiger,

og vi kan se, at energiforbruget stiger. Vi kan se, hvordan udbygningen af vindmøller blev sat i stå.

Så regeringen havde meget succes med en meget præcis politik i 2001, og man må så bare sige, at politikken nu måske er blevet lidt mere upræcis, men derfor kan det selvfølgelig godt blive en succes.

Udgangspunktet for den her diskussion er jo også, at mens regeringen siger, at man ikke kan lægge sig fast på, at vi skal have hundrede procent vedvarende energi i 2050, så anerkender man, så vidt jeg har forstået, stadig væk den ambition, at man skal sikre, at klimaforandringerne ikke overskrider den her meget berømte 2-graders-ramme. Og der må man jo sige, at hvis man tager det, forskerne siger, alvorligt – og jeg forstod, at regeringen tager det meget alvorligt – er det jo sådan, at deres advarsler jo bliver stadig skærpede. Klimaet forandrer sig langt hurtigere, end selv de mest pessimistiske modeller forudså for bare få år siden. Markant hastig handling og drastiske indgreb var jo det, som klimaforskerne her for nylig, da de var samlet i København, meget klart sagde. Vi er faktisk allerede på vej til det niveau af drivhusgasser i atmosfæren, som betyder, at vi risikerer, at der sker nogle spring i udviklingen, som man slet ikke har været i stand til at forudse, og som man jo heller ikke kan forudse med sikkerhed. Så hvis nogen har modet til det, kan man selvfølgelig gennemføre sådan et storskalaforsøg med jordkloden og med menneskenes mulighed for overlevelse. Det er jo det, vi er i færd med.

Der er jo heller ikke nogen tvivl om, at en retfærdig løsning på klimakrisen kræver, at vi i den vestlige verden tager hårdt fat, så der også er plads til, at verdens fattigste lande kan udvikle sig og udlede CO₂ knyttet til forbedringer af levevilkårene. Det er vældig godt, rigtig godt, at mange mennesker i Danmark tager det her alvorligt – mange mennesker, det har vi fra klimaministeren, så det må være rigtigt. De går ind på den der med, at man skal spare 1 t, altså www.1tonmindre.dk, fordi de gerne vil gøre en indsats. Men vi ved jo også godt, at selv om bevidsthed og engagement i befolkningen er altafgørende, kræver en løsning af klimakrisen en hurtig omstilling af energisystemet, af transportsystemet og af landbruget, og det er ikke en opgave, vi kan pålægge den enkelte borger. Det er en opgave, som kræver politiske beslutninger.

Så befinder vi os jo også i en krisetid, og vi befinder os sådan set i en situation, hvor vi har

op til flere kriser. Vi har en økonomisk krise, som i virkeligheden stiller et helt fundamentalt spørgsmålstejn, som sådan set blev meget godt beskrevet i dag i Børsen, hvor man skriver, at det, der er det store problem, er, at virksomheder, som ønsker at udvikle sig, ikke kan skaffe den kapital, de har brug for, fordi den finansielle sektor ikke fungerer. Det er jo et grundlæggende problem for hele verdensøkonomien og hele vores samfund, at på trods af at man smider hundredvis af milliarder kroner ind i bankpakker, så fungerer den finansielle sektor ikke. Men vi har så også en klimakrise eller i hvert fald en klimaudfordring, som er ganske alvorlig. Og så kunne man jo godt sige, at når vi nu har en økonomisk krise, så må vi vente med klimakrisen, indtil vi har løst den økonomiske krise.

Efter Enhedslistens opfattelse er det et fuldstændig forfælt synspunkt. En løsning på klimakrisen kan, hvis den håndteres rigtigt, også bidrage til at minimere konsekvenserne af den økonomiske krise. Det burde næsten være unødvendigt at sige, men en total omstilling af samfundet skaber masser af arbejde. Vi skal energirenovere vores boliger, vi skal bygge tusindvis af vindmøller, vi skal færdigudvikle andre vedvarende energiteknologier end vindmøller, vi skal bygge letbaner, udbygge skinnenettet og meget andet. Derfor vil en ambitiøs klimaplan efter vores opfattelse være en grøn beskæftigelses- og jobplan. Så der er altså en sammenhæng og nogle muligheder, som er enestående, og som vi kunne udnytte, og som vi kan udnytte, og som vi skal udnytte, hvis vi vil.

Jeg synes da, det for så vidt er glædeligt, at vi i dag kan konstatere, at oppositionen er samlet om at fremlægge en vision for det, som skal til, og at vi kan gøre det ud fra den klare erkendelse, at man selvfølgelig godt kan have forskellig opfattelse af, hvilke aftaler man skal medvirke i. Men når man er i en situation, hvor man står over for en så alvorlig udfordring, som klimaudfordringen er, og er nødt til at kræve, at en aftale på energiområdet kun rækker frem til 2013, fordi man kan se af aftalen, at man ikke vil nå de langsigtede mål, man har, så er det vel meget fornuftigt, at man også prøver at se, om der efter et kommende valg skulle være nogle politiske muligheder for faktisk at gå længere. Og helt udelukke, at der skulle være enkelte af de partier, der i dag indgår i regeringssamarbejdet, som også ville være med til at gå længere, kan man vel heller ikke. Den mulighed må vi jo se på.

Kl. 11:24

Enhedslisten har tilsluttet sig det forslag til vedtagelse, vi kommer med i dag. Enkelte meget skarpsindige analytikere vil kunne se, at der indgår ting i det forslag til vedtagelse, som ikke er hundrede procent identiske med Enhedslistens politik. Det er udtryk for, tror jeg, en realistisk vurdering fra vores side, nemlig at de styrkeforhold, der eksisterer på nuværende tidspunkt, vil fortsætte. Der er en vis risiko for, at de vil eksistere efter et valg blandt de fire partier, der står bag vedtagelsen – i hvert fald bliver der nok ikke fuldstændig kompenseret for det, sådan at det bliver helt, som det burde være, hvis det gik for sig på en retfærdig vis. For i et demokrati er det jo ikke den højere retfærdighed, men antallet af stemmer, der afgør, hvor meget indflydelse man skal have, og så selvfølgelig ens evne til at placere sig et eller andet sted, hvor det vipper. Man kan jo studere historisk, at nogle har været meget gode til det, andre mindre gode. Men vi gør, hvad vi kan for at lære.

De elementer, som efter Enhedslistens mening skal indgå i en visionær energipolitik, der kan føre til, at vi kan klare os hundrede procent ved vedvarende energi, er et spørgsmål om realisering af energibesparelser. Der findes jo enorme uudnyttede muligheder der. Vi har sagt, at vi så – og det er bare for at hjælpe til, så det bliver nemmere for oppositionen også efter at valg at lave en plan for at få hundrede procent vedvarende energi i 2050 – har lavet en plan, der gør, at vi kan nå det i 2040. Så er der da lidt tid til lidt forsinkelser, der er tid til lidt kompromisser, og der er måske endda tid til at tage lidt hensyn til ønsker, som andre skulle have.

Det forudsætter så, at vi også i forhold til energibesparelserne satser på en energirenovering af alle bygninger inden 2040, for det er rigtigt, som nogle siger, at det jo er meget godt at have visionære planer for, hvordan nybyggeriet skal være, men uanset hvad vi gør, så står boligerne og bygningerne jo i mange år, og det skal de også, for det ville være et håbløst energispild at rive de gamle ned og bygge nogle nye overalt.

Vi skal sikre, at vores nybyggeri bliver CO₂-neutralt. Vi skal have en byplanlægning, der reducerer transportbehovet. Enhedslistens opfattelse er ikke, at det forholder sig på den måde, at jo mere transport, vi har, jo bedre et samfund har vi. Vi opfatter transport som en nødvendig omkostning for at sikre mobilitet og sikre, at der kan være en vis arbejdsdeling. Men vi betragter faktisk transport i sig selv som en omkostning

og som en belastning både økonomisk og miljømæssigt.

Det kræver masser af investeringer i den kollektive trafik, og det er jo blevet sagt tidligere i dag, at man allerede er i gang med det. Til det må vi bare sige: Det er meget fortidens synder, man reparerer på, og det kan alle jo tage et medansvar for. Indimellem er der nogle, der påstår, at Enhedslisten også har et medansvar, fordi vi har stemt for, at man skulle have nogle IC4-tog. Under alle omstændigheder er det i hvert fald sådan, at det er påkrævet, at man får repareret på det. Men der er også brug for nye investeringer, og der er også brug for at satse, så den kollektive trafik i fremtiden bliver billigere.

Det handler om at gennemføre de tiltag, der skal til for at begrænse privatbilismen. Her og nu er det jo et spørgsmål om at give kommunerne mulighed for at indføre nogle afgifter i forhold til biler. Det handler om at få mere gods-transport på skinner. Det handler om omlægning til økologi, i det hele taget satse på at få udviklet en landbrugspolitik, der i CO₂-mæssig henseende, men også på andre miljømæssige og dyrevelfærdsmæssige områder fungerer bæredygtigt. Jeg vil bare til beroligelse for dem, der er bekymret for beskæftigelsen, sige, at det også kan ske på en måde, hvor vi øger beskæftigelsen.

For det er jo det sidste, og det lægger vi selvfølgelig meget vægt på i Enhedslisten, nemlig at den her gigantiske omstilling af det danske samfund, som er nødvendig, skal ske sideløbende med, at vi etablerer masser af nye grønne job. Og hvis det er, som vi tror, og hvis det er, som videnskaben tror, nemlig at det er en global udfordring at få gennemført den her omstilling hurtigere, end ret mange går rundt og tror på i dag, så er der masser af arbejde til de mennesker, til de lande, som sørger for at være først i udviklingen. Og dem, der er sidst i udviklingen, kommer bare til at betale prisen. Det er dumt at sætte sig i den situation.

Kl. 11:28

Formanden:

Tak. Der er ønske om en kort bemærkning til hr. Per Clausen fra hr. Per Ørum Jørgensen.

Kl. 11:28

Per Ørum Jørgensen (KF):

Jeg vil indledningsvis rose hr. Per Clausen og Enhedslisten for, at det er lykkedes at samle den røde blok. For 2 uger siden kom der jo et udspil fra De Radikale og SF, som Socialdemokraterne ikke ville tilslutte sig og Enhedslisten heller ikke

ville tilslutte sig. Nu er det så lykkedes hr. Per Clausen at samle den røde blok på klimaområdet, og det skal han da have et stort kompliment for.

Det, jeg lige hæfter mig ved, er, at hr. Per Clausen siger, at regeringen har sat sig det mål at bremse den vedvarende energi. Men er faktisk ikke, at vi i 2001 havde en andel på 11 pct. vedvarende energi, og at vi nu nærmer os de 17-18 pct. – altså en årlig stigning på omkring 1 pct. i vedvarende energi i Danmark, siden regeringen tiltrådte i 2001?

Kl. 11:29

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:29

Per Clausen (EL):

Nu tror jeg, jeg vil nøjes med at glæde mig over, at oppositionen er samlet omkring en visionær politik på klima- og energiområdet. Jeg tror, at der er andre, der har betydelig større ære for det end mig af den simple grund, at hvis der ikke var mange andre, der arbejdede for det, ville vi nok ikke blive samlet. Men jeg er enig med hr. Per Ørum Jørgensen i, at det er rigtig glædeligt, at vi er samlet.

Så bare til det andet spørgsmål, som hr. Per Ørum Jørgensen stiller: Nu synes jeg ellers, at jeg roste regeringen for, at de virkelig havde levet op til deres ønsker fra 2001, for det synes jeg sådan set i stor udstrækning lykkedes, men det er da rigtigt nok, at det jo var lidt svært fuldstændig at få den lange række beslutninger, den lange række af initiativer, som var sat i gang under SR-regeringen – ganske ofte i samarbejde med SF og Enhedslisten – droslet ned. Så nogen effekt var der bagefter, men på en række områder kunne vi se, og har vi kunnet se i de sidste par år, at det er lykkedes at få sat udviklingen i stå.

Kl. 11:30

Formanden:

Hr. Per Ørum Jørgensen.

Kl. 11:30

Per Ørum Jørgensen (KF):

Men det er jo bare at forholde sig til fakta. Det er forholdsvis enkelt – også for hr. Per Clausen, går jeg ud fra. Er det ikke korrekt, at andelen af vedvarende energi årligt er steget under den her regering med omkring 1 pct. og faktisk endnu mere nu, efter at der er indgået en energiaftale?

Jeg kan da godt forstå, at hr. Per Clausen glæder sig over, at man er samlet i den røde blok i dag, for hr. Per Clausens er jo så også det eneste

af de her partier, man ikke kan beskyldes for at være en utro aftalepartner, idet Enhedslisten ikke er en del af energiaftalen fra sidste år.

Kl. 11:30

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:30

Per Clausen (EL):

Det sidste har hr. Per Ørum Jørgensen jo ret i: at jeg ikke er nogen utro forligspartner. De forlig, jeg er med i, står jeg da hundrede procent ved, men det synes jeg nu også de andre partier gør. Man er nødt til om den klimaaftale, regeringen gerne vil lave – hvor udgangspunktet var, at den skulle være langsigtet – at sige til regeringen, at man kun kan være med indtil 2013, fordi den ikke kan opfylde de krav, der stilles i 2020, og slet ikke dem, der stilles på længere sigt. Så er der vel ikke noget at sige til, at man sammen med andre laver nogle aftaler, der rækker lidt længere ud i tiden. Det synes jeg da lyder meget fornuftigt. Og så skal det jo ikke være sådan, at muligheden for at diskutere, hvad der skal ske efter 2013, skal høre op, fordi man har lavet en halvdårlig aftale med regeringen om, hvad der skal ske frem til 2013.

Så bare det sidste, lad os tage vindmøllerne, vil jeg sige til hr. Per Ørum Jørgensen: Vindmølleudbygningen i Danmark er sat fuldstændig i stå. Det har negative konsekvenser for den vedvarende energi, ja, det har også alvorlige konsekvenser for beskæftigelsen i vores land, og det bærer regeringen det fulde ansvar for sammen med Dansk Folkeparti.

Kl. 11:31

Formanden:

Tak til hr. Per Clausen. Der er ikke flere, der har ønsket korte bemærkninger. Den næste ordfører er hr. Villum Christensen vedrørende F 49.

Kl. 11:32

(Ordfører for forespørgerne)

Villum Christensen (LA):

Efter vores opfattelse har vi i Danmark givet os selv to store problemer i forhold til den energipolitik, vi har valgt. Det ene er, at vi har set os blinde på de velsignelser, vi får fra den vedvarende energi. Den erhvervsmæssige succes er selvfølgelig indiskutabel, men det kniber gevaldigt med realitetssansen, når det handler om mulighederne for at nå de centrale klimamålsætninger, målsætninger, som vi ikke er blege for at skrue helt op i det lysegrønne felt. Der er jo stort set ikke nogen her i salen, der ikke mere eller mindre giver udtryk for, at det er noget, vi sag-

tens kan klare, enten i 2040, som vi hørte for lidt siden, eller i 2050.

Det andet problem, som vi kan konstatere, er, at det er, som om der ikke rigtig er nogen, der har lyst til at forholde sig til den kendsgerning, at de danske vejrudsigter ikke altid står på blæst, sol og varme. Vi har også kolde grævejr-dage, hvor der er brug for strøm i kontakterne. En sikker og stabil elproduktion kan aldrig base-res på vejrafhængig energiproduktion efter vores opfattelse, og så er fossile brændsler altså eneste kilde til at sikre driften.

Som jeg sagde i min indledning, så er vi i den situation, at hvis vi udnytter 100 pct. af biomassen – og det må altså siges at være højt – tredobler vindenergien og tyvedobler solenergien, så har vi stadig væk en manko på 70 pct., en manko, vi kun kan tilgodese ved hjælp af kul, olie og gas. Så til alle de, der taler om hundrede pro-cents udfasning af fossile brændsler over en år-række, vil vi gerne sige, at vi ikke synes, at jeres regnestykke går op. I lever i drømmeland. Det er næsten som at love rygvind på cykelstierne.

Beslutter vi derimod at bygge to-tre mellem-store kernekraftværker, kan de levere over halv-delen af elforbruget eller cirka 20 pct. af det samlede energiforbrug. Det er derimod ikke drøm-meland, det er fakta. En sådan mulighed har stort set ikke været diskuteret i Danmark siden 1970'erne og 1980'erne, hvor debatten endte med et nej til kernekraft ved afstemning i Folketinget her i 1985 og et ja til fortsat brug af fossile brændsler og en storstilet udbygning af natur-gasnettet, som de fleste sikkert kan huske.

Årsagerne til nej et var mange, men sikker-hed, stråling, atomvåbentruslen under den kolde krig samt affald udgjorde væsentlige elemen-ter i debatten. Siden da har vi i Danmark an-vendt fossile brændsler i stor stil og er selvforsy-nende med olie og gas, mens vi importerer kul til kraft-varme-produktion. Selvforsyningen vedrørende naturgas standser, som vi allerede har hørt det, i 2016, ligesom oliereserverne nat-urlogvis er begrænsede.

Disse fossile brændsler er det således Dan-marks største udfordring at få udfaset af hensyn til vores økonomi og politiske uafhængighed. De fossile brændsleres CO₂-udslip er via de in-ternationale indgåede aftaler om CO₂-begræns-ninger en økonomisk bombe, der kræver nogle meget gennemtænkte og effektive økonomiske løsninger, såfremt Danmark fortsat skal skabe vækst og dermed sikre den fremtidige velfærd.

Men vi anvender altså også strøm fra atom-kraft, som det er fremgået. Man kan opgøre, at vi i 2008 har brugt 10 pct. strøm, der er blevet handlet i et velfungerende internationalt elmar-ked, og som kommer lystigt igennem stikkon-takterne næsten hver eneste dag. Som nævnt har vi i Danmark valgt næsten udelukkende at satse på nye, grønne CO₂-neutrale teknologier, pri-mært vindkraft, biogas, biomasse og varme-pumper m.v., men disse tiltag mangler i høj grad strømkapacitet og forsyningssikkerhed.

I andre lande løses dette problem ved at satse på kernekraft, i hvert fald har Frankrig, Italien, Spanien og Storbritannien aktuelle planer om nybyggerier. I Finland er et værk under opbyg-ning, ligesom det svenske Landsting netop har besluttet sig for igen at lade atomenergi indgå i energiplanlægningen. Den 5. april 2009 holdt Barack Obama en tale i Prag, og her blev atom-energi igen nævnt. Og for 14 dage siden stoppe-de han udbygningen af et kæmpe kulkraftværk i Mexico. Der er således opstået en bred accept af atomkraft som en sikker og stabil, økonomisk og stort set CO₂-fri energikilde.

Kl. 11:37

Det kan nu konstateres, at et markant hold-ningsskift er undervejs. Eksempelvis har en tid-ligere ledende direktør i Greenpeace, Stephen Tindale, nu skiftet holdning og angiver atom-kraft som eneste mulighed i klimaindsatsen. Han beskriver den gamle holdning med ordene: Det var en slags religiøs debat. Og det må da sig-es at være en indrømmelse.

Økonomisk er atomkraft også billig. Det op-lyses, at prisen på el fra gamle atomkraftværker ligger på 13 øre og fra nye på 23 øre pr. kWh. Det er altså i det spænd, vi ligger. En sammenligning kunne være el produceret på biogas, som jo er noget, vi har lagt rigtig meget vægt på herhjem-me. Der er vi faktisk i den situation, at vi giver ikke mindre end 74,5 øre i direkte tilskud.

I forhold til transporten, hvor vi har besluttet at elektrificere, er det også nogle centrale poin-ter, vi her kommer ind på, for det gælder jo ikke bare togdrift, men også elbilerne. De ser ikke li-gefrem ud til at invadere landet, men der er rig-tig mange store firmaer, har vi hørt, som er opta-get af at få afprøvet elbilmarkedet i Danmark, og der vil netop en stærk elforsyning være fuld-stændig afgørende for, om det kan lykkes. Det vil sige, at vi skal have strøm i rigelige og i stabi-le og i tidsskorrekte mængder og helst til en lav pris. For at gøre elforsyningen stabil er der brug for store strømproducerende enheder, og her sy-

nes kernekraft at være oplagt efter vores opfattelse.

Atomkraftteknologien er ligeledes forbedret i forhold til det at producere fjernvarme. Danmark er jo et fjernvarmeland om noget, og fjernvarmesystemet er jo fantastisk effektivt og kan distribuere varme uanset energikilde. Fjernvarmeteknologi er i forvejen udset til at være en meget stor eksportartikel, og det vil selvfølgelig kun blive mere interessant ved koblingen til kernekraft.

Sikkerheden har vejet tungt i kernekraftdebatten. Lægger man alle a-kraft-værkerne sammen, kommer man til, at man gennem 12.000 driftsår – sådan et regnestykke kan man lave – har kunnet pege på to nævneværdige uheld. I Tjernobyl var der tale om en reaktortype, som videnskaben havde advaret imod, en type, som aldrig ville blive anvendt i den vestlige verden. Tremileuheldet i en vestlig reaktor medførte to tredjedel nedsmeltning af kernen. Sikkerhedssystemet virkede, idet kernen forblev indkapslet. Der var et lille og ubetydeligt udslip. Værket blev efterfølgende revet ned, idet genopbygningen skønnedes at blive for dyr. Når man sammenligner disse uheld med 12.000 driftsår med de uheld, som finder sted på værker baseret på fossile brændsler, burde fossile brændsler ud fra en sikkerhedsmæssig vinkel være afskaffet for mange år siden.

Med hensyn til affaldet siger IEA, Det Internationale Energiagentur, at der er konsensus blandt internationale eksperter om, at dyb geologisk deponering er en velegnet og sikker teknologisk vej til slutdeponering af højaktivt affald. Hertil kommer, at hvor det tidligere var 95 pct. af uranet, der blev til affald, og 5 pct., der blev anvendt, er det nu omvendt. Gammelt affald benyttes eksempelvis i nye reaktorer, og sådan udvikles teknologien naturligvis også på dette område. I Sverige, Schweiz, Finland og USA er der konkrete og godkendte planer for deponering af de pågældende landes højaktive affald.

På den netop overståede klimakongres i Bella Centeret blev en af verdens førende klimaforskere, Klaus Hansen, interviewet. Han oplyste, at al politisk tale om fortsat kuldrift var nonsens og kaldte det at vaske sine hænder grønne. Desuden var atomkraft det eneste realistiske alternativ til kulkraft.

Kl. 11:42

Han oplyste også, at solaktiviteten havde stor indflydelse på vores klima og bemærkede, at det

havde været meget relevant at medtage det på kongressen, men det blev som bekendt fravalgt. Supplerende hertil skal oplyses, at temperaturen på jorden siden 1900 kun er steget 0,1 grader mere end på Mars, hvilket naturligvis indikerer, at solaktivitetens indflydelse er enorm, men måske i mindre grad de menneskeskabte problemer, som vi har drøftet rigtig meget.

Klimaministeren blev også inviteret og interviewet og udtalte, at der nu skal handles ud fra den viden, vi har. Det var ikke nok, at vi skulle synes noget og mene noget. Det er jo vanskeligt at være imod. Men alligevel har debatten i Danmark været totalt tavs eller snarere ikke eksisterende.

Nu hørte vi de to ministre her til morgen. Først gentog klimaministeren, at hun ikke syntes, at der var nogen grund til at genoptage denne diskussion. Nu sidder jeg godt nok langt nede bagved i salen, så det kan godt være, der er smuttet et par ord, men som jeg hørte statsministeren, gav han udtryk for lidt den modsatte holdning, nemlig at der ikke var nogen ting, der var hellige: Alt skulle frem, det var den sunde fornuft, der skulle være bærende. Så vi glæder os selvfølgelig rigtig meget til at høre, hvad der kan komme ud af det.

Vi hørte, at Klimakommissionen ligesom skulle være mellemlid i det her. Regeringen har nedsat en klimakommission, som skal beskrive de scenarier, som kan være en virkeliggørelse af regeringens vision om, at vi skal være uafhængige af fossile brændstoffer. Der kan jeg sige, at Klimakommissionen allerede har konkluderet, at den må inddrage atomkraft i beskrivelsen af de scenarier. Jeg blev underrettet om det forleden. Klimakommissionen arbejder seriøst med modeller, der involverer kernekraft, og man indhenter faktisk ekspertrapporter for at underbygge kommissionens egne vurderinger.

Derfor er jeg rigtig spændt på at høre, om klimaministeren kan bekræfte, at Klimakommissionen på den måde arbejder med scenarier, der inkluderer kernekraft, således at vi er i stand til at tage en diskussion som følge af det, statsministeren var inde på, nemlig at der ikke var nogen fordomme her. Der var ikke – som jeg tror det blev udtrykt – nogen yndlingsinitiativer. Alt kunne diskuteres. Det er faktisk en af vores væsentligste begrundelser for at rejse denne debat.

Kl. 11:45

Formanden:

Tak til hr. Villum Christensen. Der er ikke ønske om korte bemærkninger, og vi går så til de øvri-

ge ordførere. Den første er hr. Lars Christian Lilleholt.

Kl. 11:45

(Ordfører)

Lars Christian Lilleholt (V):

Klima- og energipolitikken er på dagsordenen i hele verden. Overalt diskuterer politikere og borgere, hvordan vi håndterer den fremtidige energi- og klimaudfordring. Det gælder også i det danske Folketing, og debatten her i dag er jo egentlig et ganske godt udtryk for det. Hvordan bliver vi et fossilfrit samfund, hvornår bliver vi det, hvordan får vi mere vedvarende energi, og hvordan bliver vi uafhængige af de fossile brændsler? Det er vel sådan kort og godt hovedsynspunkterne og hovedelementerne i dagens debat.

På vegne af Venstre, Dansk Folkeparti, Konservative og Liberal Alliance vil jeg gerne fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget konstaterer, at der med den brede energipolitiske aftale af den 21. februar 2008 gennemføres en markant satsning på vedvarende energi og energibesparelser frem til 2011, og at der med EU's klima- og energipakke er udstukket ambitiøse rammer for den fortsatte udbygning af VE og reduktioner af drivhusgasudledningen i Danmark frem mod 2020.

VE forventes således i 2020 at udgøre 30 pct. af det endelige energiforbrug, ligesom udledningen af drivhusgasser uden for den kvotebelagte sektor forventes at være reduceret med 20 pct.

Folketinget konstaterer desuden, at der er taget en række skridt for at øge Danmarks uafhængighed af fossile brændsler samt for at reducere udledningen af drivhusgasser og gøre Danmark mindre afhængig af import af olie og naturgas.

Regeringen vil i indeværende valgperiode med udgangspunkt i Klimakommissionens arbejde på et samfundsøkonomisk bæredygtigt og teknisk realiserbart grundlag komme med et konkret oplæg til, hvornår og hvordan Danmark kan blive fossilfrit.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 75).

Det er vores forslag til vedtagelse.

For Venstre er der to store udfordringer på klima- og energiområdet:

Den første store udfordring er at gøre Danmark mindre afhængig af de fossile brændsler, som i større eller mindre udstrækning påvirker vores klima. De stigende udledninger af drivhusgasser er forårsaget af de fossile brændsler, og de er hovedårsagen til, at temperaturen stiger på globalt plan. FN's klimapanel har gentagne gange understreget behovet for handling for at undgå de værst tænkelige konsekvenser af klimaforandringerne. Det drejer sig om stigende vandstande, ørkener, der breder sig, og ekstremt uvejr. Venstres mål er, at vi skal være uafhængige af fossile brændsler som kul, olie og gas.

Den anden store udfordring er at sikre, at vi i fremtiden bliver mindre afhængige af at skulle importere energiforsyninger fra politisk ustabile områder, hvad enten det er olie og diesel fra Mellemøsten eller naturgas fra Rusland.

For begge udfordringer gælder det, at vi skal gå efter at være selvforsynende med energi, når olieforsyningerne i Nordsøen slipper op, og det vil også have en ganske positiv indvirkning på vores klima. Det vil sige mere vedvarende energi som vind, biomasse, biogas og andre former for vedvarende energi, der er CO₂-neutrale, og som vi selv kan producere.

Regeringen har taget en række initiativer, der skal fremme vedvarende energi i vores energiforsyning. Det drejer sig bl.a. om energiaftalen fra februar sidste år, der medfører en massiv satsning på vedvarende energi og energibesparelser; skattereformen, der nedsætter skatten på arbejde og øger skatten på forurening, herunder energi; regeringens strategi for reduktion af energiforbruget i bygninger, der betyder markante stramninger af bygningsreglement og krav til komponenter i byggeriet.

Der er aftalen om en grøn transportpolitik fra januar 2009. Aftalen betyder, at der frem til 2020 investeres massivt i udbygning af den kollektive trafik i Danmark. Og så har regeringen oven i det for ganske nylig fremlagt en meget ambitiøs plan for grøn vækst, der betyder en massiv satsning på biogas og dyrkning af energiafgrøder i Danmark.

Danmark kan gøre nok så meget, men skal det virkelig rykke, er der brug for en international indsats, først og fremmest i FN, men dernæst også i EU. Regeringen har presset meget, meget hårdt på, for at EU har fået en ambitiøs klima- og energipolitik. Og derfor var det også en meget, meget stor dansk sejr, da det lykkedes stats- og regeringscheferne i EU tilbage i december sidste år at enes om meget ambitiøse mål

– de såkaldte 3 gange 20 målsætninger i 2020: 20 pct.'s vedvarende energi i EU, 20 pct.'s reduktion i udledninger af klimagasser i 2020 og 20 pct.'s effektivisering af hele energisektoren i Europa. Det er bindende mål, og det vil sige, at der ikke er nogen mulighed for, at landene kan løbe fra de her målsætninger. De er ganske enkelt tvunget til at leve op til dem.

Kl. 11:50

Danmark har nu påtaget sig hele 30 pct. vedvarende energi i 2020, og dermed er Danmark helt i top med vedvarende energi – ligesom vi også på områderne for biler, boliger og landbrug har påtaget os at reducere vores udledninger af CO₂ med 20 pct.

Med energiaftalen fra februar sidste år har vi et godt udgangspunkt for at nå de mål. Her blev det aftalt, at vi allerede i 2012 skal op på 20 pct. vedvarende energi, og at vi fra 2012 til 2020 skal op på 30 pct. Det er regeringens målsætning, og det når vi. I dag har vi mellem 17 og 18 pct. vedvarende energi i vores energiforsyning, der er baseret på ikke mindst vindenergi, biomasse og lidt biogas.

Det er regeringens og Venstres mål, at vi fortsat skal satse på at udbygge med vind, først og fremmest på havet, hvor vi i løbet af de kommende 4 år indvier ikke mindre end tre havvindmølleparker – Horns Rev 2, Rødsand 2 og Djursland-Anholt. Det er havvindmølleparker, som vil kunne forsyne mere end 800.000 husstande med deres årlige elforbrug.

Venstre giver også regeringen fuld støtte i bestræbelserne på og planerne om at lave en kæmpe havvindmøllepark ved Kriegers Flak, som er et fælles projekt mellem Sverige, Tyskland og Danmark, og som har massiv økonomisk opbakning fra EU. Jeg ved, at der både i energinet.dk og i Klima- og Energiministeriet gøres bestræbelser på, at det skal lykkes.

Der skal også fortsat opstilles vindmøller på land, og derfor glæder det os i Venstre, at der rundt omkring i landet er planer om at opstille ikke mindre end 900 MW vind svarende til, hvad der kan forsyne 900.000 husstande med deres årlige elforbrug.

Derudover skal der også fortsat sættes på biomasse, hvor der er gode muligheder for at udvikle sig. Også biogas er et område, hvor Venstre ser rigtig gode muligheder for at udbygge. I dag udnytter vi under 5 pct. af biogaspotentialt. Med »Grøn Vækst«-initiativet når vi op på at udnytte mindst 40 pct. i 2020. Med energiaftalen sidste år øgede vi afregningen markant, og i

»Grøn Vækst« ligger der 250 mio. kr. til etablering af biogasanlæg over de kommende 3 år. Herudover kommer, at regeringen er parat til at åbne naturgasnettet for biogas. Det giver øgede muligheder for at erstatte fossile brændsler som naturgas med biogas. Op mod 25 pct. af vores nuværende gasforbrug i Danmark kan erstattes med biogas.

Energibesparelser er et andet område, hvor det også er vigtigt at sætte ind, og med energiaftalen er det aftalt, at vi i 2011 reducerer energiforbruget i Danmark med 2 pct. og yderligere 2 pct. i 2020. Det er meget ambitiøse målsætninger, som virkelig kræver en stor indsats. Danmark er inden for energibesparelser en slags verdensmester. Vi har vist, at det i mere end 30 år har kunnet lade sig gøre at have et uændret forbrug af energi – eller næsten et uændret forbrug af energi – til trods for at der har været en vækst i vores økonomi og i vores BNP på mere end 70 pct. Den linje skal vi fortsætte.

Et andet område, hvor det er vigtigt at sætte ind, er i forhold til forskning og udvikling af nye energikilder og nye energisystemer. For uanset hvad er det forskning og udvikling, som skal sikre, at vi når målene. Og derfor er det også meget glædeligt, at denne regering har gjort meget for forskning og udvikling. Vi har fordoblet indsatsen fra 500 mio. kr. til 1 mia. kr. allerede fra 2010. Forventningen er, at der kommer flere penge – også i de kommende år – til energiforskning og klimaforskning i Danmark.

Kl. 11:55

Vi er på en række områder rigtig langt fremme. Vi er gode til vindenergi, vi er gode til kraftvarme, vi er gode til biomasse, og der er en række andre områder, hvor vi også er helt i front. Mere end 40.000 mennesker er beskæftiget med at fremstille energiidstyr. Vi har en eksport af energiidstyr på mere end 50 mia. kr., og eksporten af energiidstyr er blandt de fremmeste i verden. Og vi har også i Danmark vist, at vi kan indpasse store mængder af vedvarende energi i vores energiforsyning og stadig væk sikre, at vi har en sikker energiforsyning.

Et område, hvor det er vigtigt, at vi sætter ind med forskning og udvikling, er, når det handler om, hvordan vi bruger al den vedvarende el, vi producerer fra vores vedvarende energikilder. Her er det afgørende, at vi ikke mindst tænker vores transportområde ind.

Venstre er meget positivt indstillet med hensyn til at sikre, at vi på transportområdet får mere vedvarende energi, og at vi når målet om

mindst 10 pct. vedvarende energi i transport fra 2020. Men det vil kræve forskning og udvikling, og det vil kræve opbygning af en infrastruktur på området.

Klima- og energipolitikken er kommet på den politiske dagsorden. FN's topmøde til december bliver en unik chance for at få en global klimaaftale, og jeg ved, at både statsministeren og klima- og energiministeren arbejder på højtryk for, at Danmark som værtsland gør, hvad der overhovedet skal til, for at det lykkes. Det er en stor opgave og en meget svær opgave, men jeg tror, man gør alt, hvad der overhovedet er muligt.

For Venstre er det afgørende, at vi i Danmark har en ambitiøs, men også en grøn og realiserbar og gennemførlig klima- og energipolitik. Statsministeren understregede det meget tydeligt i dag: Vi skal have en grøn og sund og fornuftig energipolitik. Det er nemt nok i energipolitikken at slå om sig med meget ambitiøse mål, men endnu vigtigere er det at kunne nå de mål, der opstilles.

Kl. 11:57

Formanden:

Tak. Jeg kan for god ordens skyld oplyse, at det forslag til vedtagelse, der blev oplæst af fru Anne Grete Holmsgaard, ligesom det forslag til vedtagelse fra hr. Lars Christian Lilleholt, indgår i Folketingets videre forhandlinger.

Jeg har noteret mig, at følgende ønsker korte bemærkninger: Fru Anne Grete Holmsgaard, hr. Per Clausen, fru Mette Gjerskov og fru Margrethe Vestager. Det er den liste, der vil foreligge, for jeg skal her udsætte mødet.

Mødet genoptages i dag kl. 13.00.

Mødet er udsat. (Kl. 11:57).

Kl. 13:00

Anden næstformand (Søren Espersen):

Mødet er genoptaget.

Vi fortsætter forhandlingen af de fire forespørgsler, F 16, F19, F29 og F 49, og jeg skal bede hr. Lars Christian Lilleholt om at komme på tællerstolen for at besvare spørgsmål.

Jeg har fem skrevet op til korte bemærkninger – fru Anne Grete Holmsgaard, hr. Per Clausen, fru Mette Gjerskov, fru Margrethe Vestager og hr. Ole Hækkerup.

Det er først fru Anne Grete Holmsgaard.

Kl. 13:01

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Hr. Lars Christian Lilleholt sagde i sit indlæg, at mindst 40 pct. af husdyrgødningen skal anvendes til biogas i 2020. Det synes jeg jo lyder rigtig godt, men det er faktisk noget andet, der står i regeringens udspil til »Grøn Vækst«, for der kalder man det bare grøn energi, og under det ligger der, at man har tænkt sig også at brænde gødning af, hvilket jo er det rene tab af god gødningsværdi.

Så nu vil jeg gerne høre, hvad det er, Venstres ordfører mener. Er det, at regeringen er villig til at forpligte sig til, at mindst 40 pct. af husdyrgødningen skal anvendes til biogas i 2020 – hvilket vil være godt – eller er det noget andet?

Kl. 13:02

Anden næstformand (Søren Espersen):

Ordføreren.

Kl. 13:02

Lars Christian Lilleholt (V):

Ja, det er, at mindst 40 pct. af husdyrgødningen i 2020 skal anvendes til biogas. Det er Venstres hensigt. Vi ligger i dag med en udnyttelse på under 5 pct., og det vil sige, at der er et helt enormt potentiale for at skaffe mere biogas i Danmark. Det er en god, vedvarende energikilde både med hensyn til at nedbringe mængden af fossile brændsler og med hensyn til at give landbruget muligheder som energileverandører.

Kl. 13:02

Anden næstformand (Søren Espersen):

Fru Anne Grete Holmsgaard.

Kl. 13:02

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Jamen når hr. Lars Christian Lilleholt så klart siger, at det er Venstres hensigt, så må det jo altså betyde, at der er nogle andre, der har spændt ben for, at det kunne stå i klar tekst i »Grøn Vækst«. Er det så Det Konservative Folkeparti, der har spændt ben for det?

Kl. 13:02

Anden næstformand (Søren Espersen):

Ordføreren.

Kl. 13:02

Lars Christian Lilleholt (V):

Der er ingen, der har spændt ben for noget som helst. Venstres hensigt er, at vi skal op på at udnytte så stor en andel af husdyrgødningen overhovedet til biogas.

Kl. 13:03

Anden næstformand (Søren Espersen):

Hr. Per Clausen for en kort bemærkning.

Per Clausen (EL):

Nu, hvor vi har set det forslag til vedtagelse, som Venstre, Konservative og Dansk Folkeparti og Liberal Alliance har lavet, har jeg lyst til at stille to spørgsmål. Det første er: Betyder det forslag til vedtagelse, som Venstre er med til at fremsætte, at vi genoptager debatten om atomkraft, eller er den præcis lige så død, som klimaministeren sagde i sit indlæg tidligere i dag, og betyder det, at Liberal Alliance så i virkeligheden har accepteret, at debatten er død, allerede næsten inden de har startet den?

Det andet er et spørgsmål om de reduktioner, der skal ske i CO₂-udslippet i Danmark uden for kvoten, altså inden for transport, landbrug og boliger. Jeg vil godt spørge hr. Lars Christian Lilleholt, om konsekvensen af regeringens politik på det område ikke er, at mellem en tredjedel og to tredjedele af de reduktioner kommer til at ske uden for Danmarks grænser.

Kl. 13:03

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ordføreren:

Kl. 13:03

Lars Christian Lilleholt (V):

Venstre har ingen planer om at starte en ny atomkraftdebat i Danmark. Vi har valgt en anden energiforsyning i Danmark, vi har valgt at satse massivt på udbygningen af vedvarende energi, vi har bygget et energisystem op omkring kraft-varme, både centralt og decentralt, og derfor bliver det ikke os, der tager initiativ til en fornyet atomkraftdebat.

Med hensyn til spørgsmålet om inden for og uden for kvoten vil jeg sige, at det er vores opfattelse, at vi skal klare så meget som overhovedet muligt i Danmark. Det satser vi massivt på, og derfor har vi også store planer om transport, om landbrug og om bygninger, som jo alle tre er områder, som ligger uden for det kvoteomfattede område.

Kl. 13:04

Anden næstformand (Søren Espersen):
Hr. Per Clausen.

Kl. 13:04

Per Clausen (EL):

Men det er vel rigtigt, hvis vi ser på de planer, vi indtil nu har set fra regeringens side, at det næppe kan føre til en reduktion af CO₂-udslippet på mere end 10 pct. samlet set på de tre områder. Hvis det så oven i købet går sådan, at vi får lavet en god aftale på globalt plan på FN's klimatopmøde her til efteråret, skal der jo klares 30 pct.,

og så kunne jeg godt tænke mig at vide, om det ikke i realiteternes verden betyder, at man arbejder med, at det bliver mindst halvdelen eller to tredjedele, som bliver løst uden for landets grænser.

Kl. 13:05

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ordføreren.

Kl. 13:05

Lars Christian Lilleholt (V):

Sådan bliver det ikke. Vi har taget en række initiativer i forhold til at reducere udledningerne af CO₂ inden for områderne biler, landbrug og husstande. Det er ikke kvoteomfattede områder, og vi vil frem mod 2020 tage yderligere initiativer. Vi forsøger ikke på at stikke halen mellem benene og rende fra ting og sager på det her område. Vi lever op til det, der er aftalt, og vi leverer en så stor andel som overhovedet muligt indenlands.

Kl. 13:05

Anden næstformand (Søren Espersen):
Fru Mette Gjerskov for en kort bemærkning.

Kl. 13:05

Mette Gjerskov (S):

Nu er det sådan, at Danmark på det grønne område har haft et vist ry for at være foregangsland. Vi går altså foran, og så prøver vi at lokke og presse alle andre til at være med til den samme miljøbeskyttelse, klimabeskyttelse osv. Derfor synes jeg, at det ville være relevant at spørge hr. Lars Christian Lilleholt, om han kan identificere, hvilke områder i den klimapolitik han lige har redegjort for, som går ud over de krav, som EU stiller til os, altså de minimumskrav, som vi jo har det med at proppe ned i halsen på andre. Har vi overhovedet selv nogle ambitioner på klimaområdet?

Kl. 13:06

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ordføreren.

Kl. 13:06

Lars Christian Lilleholt (V):

EU's ambitionsniveau er meget, meget højt, og Danmarks andel er meget, meget høj. Vi er blandt de seks lande, der har den højeste forpligtelse i forhold til andelen af vedvarende energi, og med 30 pct. vedvarende energi i 2020 kommer vi til at ligge i den absolut højeste ende. Derfor er der ikke planer fra regeringens side om at lægge sig ud over EU-ambitionsniveauet, men vi vil fortsat presse på i EU for, at EU har et højt ambitionsniveau. Det skyldes ikke mindst regeringen, at EU fik en meget flot og meget am-

bitiøs energiplan med meget ambitiøse målsætninger både for andelen af vedvarende energi, for reduktionen af klimagasser og for energibesparelser.

Kl. 13:07

Anden næstformand (Søren Espersen):

Fru Mette Gjerskov.

Kl. 13:07

Mette Gjerskov (S):

Det vil sige, at vi ikke kan få noget mål for, hvornår Danmark skal være fossilfrit, og i forbindelse med de ting, der skal ske i Danmark til 2020, kan vi ikke forvente et eneste initiativ fra regeringens side, som går ud over, hvad der er blevet stillet af krav i EU. Altså, EU's minimumskrav er Danmarks maksimumskrav, er det sådan, det skal forstås?

Kl. 13:07

Anden næstformand (Søren Espersen):

Ordføreren.

Kl. 13:07

Lars Christian Lilleholt (V):

EU's krav er ganske massive, og hvad angår at leve op til EU's krav både med hensyn til andelen af vedvarende energi og med hensyn til at reducere udledningen af klimagasser, ligger Danmark i den absolut flotte ende. Alene det at leve op til EU's krav vil kræve en lang række af initiativer i de kommende år. Dem er vi selvfølgelig parate til at tage.

Kl. 13:08

Anden næstformand (Søren Espersen):

Så er det fru Margrethe Vestager for en kort bemærkning.

Kl. 13:08

Margrethe Vestager (RV):

Synes Venstres ordfører, at det er en god idé at have en fast målsætning. Det kunne godt ud fra svarene på de senere spørgsmål lyde, som om Venstre egentlig som sådan er imod faste målsætninger. Vi oplevede jo ikke i forbindelse med energiforhandlingerne, at det var noget, Venstre fremmede, vi oplevede ikke i forbindelse med transportforhandlingerne, at det var noget, Venstre fremmede, og jeg ved ikke, hvordan det skal gå med forhandlingerne om »Grøn Vækst«, om der måske kommer nogle målsætninger ind.

Jeg er derfor helt grundlæggende i tvivl om, om Venstre egentlig støtter, at man sætter sig nogle mål.

Kl. 13:08

Anden næstformand (Søren Espersen):

Ordføreren.

Lars Christian Lilleholt (V):

Det gør vi. Det gjorde vi i forbindelse med energiforhandlingerne, hvor vi sagde 30 pct. vedvarende energi i 2020. Vi mener, det er ganske fornuftigt at have nogle målsætninger at arbejde hen imod. Vi ønsker derfor samlede målsætninger for andelen af vedvarende energi.

Kl. 13:08

Kl. 13:09

Anden næstformand (Søren Espersen):

Fru Margrethe Vestager.

Kl. 13:09

Margrethe Vestager (RV):

Var den målsætning for vedvarende energi, som ordføreren nu tilslutter sig vigtigheden af, en politisk målsætning, eller er det en målsætning, som er fremkommet ud af et teknisk ekspertarbejde? Det, der vækker undren – i hvert fald hos mig – er, at Venstre også så at sige lægger sin politiske handlingskraft i en kommission af jo selvfølgelig superbegavede, kompetente og ordentlige folk, men folk, som jo har en faglig opgave i stedet for en politisk opgave. Og derfor synes jeg da, at ordføreren skal have muligheden for her på Venstres vegne at tilslutte sig ambitionen om, at Danmark skal være fossilfrit i 2050.

Kl. 13:09

Anden næstformand (Søren Espersen):

Ordføreren.

Kl. 13:09

Lars Christian Lilleholt (V):

Venstre er enig i, at vi skal gå efter så høje målsætninger som overhovedet muligt. De 30 pct. i 2020 er en ganske ambitiøs målsætning, og Danmark er blandt de lande i Europa, som har den højeste målsætning. Vi ser ingen grund til, at Danmark går enegang på det her område, for det betyder, at danske forbrugere og danske virksomheder udsættes for unødigt dårlig konkurrence, og en dårlig konkurrencesituation ønsker vi ikke. Vi mener også, at EU er et godt omdrejningspunkt i energipolitikken og klimapolitikken. Det, der er årsagen til, at vi har en meget ambitiøs energi- og klimapolitik ikke bare i Danmark, men i Europa, er jo, at EU har sat klare og tydelige målsætninger.

Kl. 13:10

Anden næstformand (Søren Espersen):

Hr. Ole Hækkerup for en kort bemærkning.

Kl. 13:10

Ole Hækkerup (S):

Jeg kan nu forstå, at når Klimakommissionen på et tidspunkt er færdig med sit arbejde, vil der være nogle anbefalinger om, hvordan man når

de mål, vi har tilsluttet os, og der vil den danske regering – selvfølgelig støttet af Venstre, formoder jeg – komme med en klimaplan. Synes ordføreren, at det ville have været en god idé, hvis regeringen var fremkommet med en klimaplan, ikke i god tid før næste valg, men før klimatopmødet?

Kl. 13:11

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ordføreren.

Kl. 13:11

Lars Christian Lilleholt (V):

Vi har med energiaftalen en meget, meget omfattende klimaplan. Det er vel nok den mest ambitiøse klima- og energipolitik overhovedet i Europa og den mest ambitiøse, Danmark nogen sinde har haft. Derfor har vi et godt udgangspunkt med den plan, som vi i enighed – også med hr. Ole Hækkerups partis opbakning – vedtog tilbage i februar sidste år.

Kl. 13:11

Anden næstformand (Søren Espersen):
Hr. Ole Hækkerup.

Kl. 13:11

Ole Hækkerup (S):

Men tror ordføreren ikke, at vi som land havde stået bedre, når vi skal lede forhandlingerne, hvis vi var kommet med en plan, hvor vi havde sagt, at det er sådan og sådan, vi i øvrigt har tænkt os at nå målet? Både hr. Lars Christian Lilleholt og jeg kan jo godt se, at summen af det, som skatteaftalen bidrager med, reduktionen i mængden af CO₂-udledning, »Grøn Vækst« osv. ikke er nok til, at vi kommer i havn. Man kan sige, at det i virkeligheden er det, vi har brug for at kigge på, altså hvad vi så gør, for at komme i havn i forhold til det, vi har forpligtet os til.

Ville vi som land ikke stå væsentlig stærkere på klimatopmødet ved at fremlægge en plan for, hvordan vi har tænkt os at nå målene, netop når vi skal til at forhandle med de andre og forsøge at få dem til at forpligte sig på mål?

Kl. 13:12

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ordføreren.

Kl. 13:12

Lars Christian Lilleholt (V):

Der er taget en lang række initiativer. Hr. Ole Hækkerup peger på nogle af dem: energiplan, skatteaftale, trafikaftale, »Grøn Vækst« osv. osv. De initiativer sikrer, at Danmark ligger på et meget, meget ambitiøst niveau. I forhold til andre lande er Danmark helt i front. Vi har taget de ini-

tiativer, og Danmark er jo et foregangsland. Det er Danmark, som andre lande i verden kigger til, når de ser på, hvilke muligheder der er for at implementere store mængder af vedvarende energi, hvordan man gør i forhold til at reducere udledningerne af klimagasser osv. osv. På det område er Danmark helt i front.

Kl. 13:12

Anden næstformand (Søren Espersen):
Hr. Ole Hækkerup.

Kl. 13:12

Ole Hækkerup (S):

Jo, men spørgsmålet var i virkeligheden politisk. Ville man fra dansk side ikke stå stærkere, hvis man havde stået med sin klimaplan, når der var klimatopmøde, frem for at sige, at vi først kommer med den i god tid efter klimatopmødet?

Kl. 13:13

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ordføreren.

Kl. 13:13

Lars Christian Lilleholt (V):

Danmark står stærkt med den lange række af initiativer, som vi har taget, og fordi vi også fremadrettet vil tage nye initiativer.

Kl. 13:13

Anden næstformand (Søren Espersen):

Tak til hr. Lars Christian Lilleholt. Og så er det Socialdemokraternes ordfører, fru Mette Gjerskov.

Kl. 13:13

(Ordfører)

Mette Gjerskov (S):

Vi Socialdemokrater har en vision for Danmark. Vi har en vision for Danmark som et land, der er uafhængigt af olie, uafhængigt af kul og uafhængigt af gas. Og vi har sat et årstal på visionen: Om 40 år, i 2050, skal vi have et fossilfrit Danmark.

Jeg er glad for at kunne sige, at vi ikke står alene med den vision. Både Det Radikale Venstre, SF og Enhedslisten deler vores vision om et fossilfrit Danmark; det er en vision, vi står fælles om i oppositionen. For vi vil skabe arbejdspladser inden for vedvarende energi; vi vil skabe fremtidsmuligheder for danske virksomheder; vi vil være med til at skabe et stabilt klima for hele kloden.

Når man som jeg har prøvet at stå oppe på indlandsisen og der bare er hundredvis af kilometer is i den ene retning og hundredvis af kilometer is i den anden retning, mange, mange meter is, én kæmpe stor isterning, og man så har stået der helt stille og i stilheden lyttet til den

der rislen af isen, der smelter, så får man lidt en fornemmelse af, hvad det er for nogle kræfter, der er på spil. Og så må man sige til sig selv: Er Danmark ikke bare et lille land?

Kan vi gøre noget i forhold til hele kloden? Vi kan også spørge os selv: Hvordan hjælper vi kloden i den rigtige retning? Det er jo ikke ved, at vi har flere penge end alle de andre. Det er heller ikke ved, at vi har flere stemmer, så vi kan stemme de andre ud. Det er heller ikke ved krigsmagt; vi har ikke flere soldater end alle andre. Nej, faktisk har vi ikke mere magt end alle de andre; vi er et lille land. Måden, hvorpå vi får andre til at være med, er, at vi går foran. Vi er det gode eksempel. Vi er foregangslandet.

Men det er svært at være foregangsland, når man halter bagefter. Og er virkeligheden ikke, at regeringens klimapolitik er som en trillebør? Den skal skubbes hele vejen – løftes og skubbes. Vi har ikke set et eneste selvstændigt klimamål fra regeringens side. Er virkeligheden ikke den, at regeringen kun lige gør helt præcis, hvad EU forlanger, i bedste fald, og ikke et hak mere? Er virkeligheden ikke, at den tidligere statsminister, da det danske reduktionsmål for CO₂ blev fastsat i EU, lagde alle kræfter i, for at Danmark skulle få en mindre del af den fælles klimaindsats? Er det ikke det, der er virkeligheden?

Der er mindre end en måned til valget til Europa-Parlamentet, og jeg synes, det er vigtigt at sige i dag som en opfordring til alle danskere: Det er i EU, regeringens klimapolitik bliver lagt; husk at stemme den 7. juni, det betyder rent faktisk noget. Det er ikke regeringen, som sidder her, som beslutter sig for mindstekravene; nej, det gør EU. For virkeligheden er jo, at regeringen kun har en vakkende plan for en reduktion på 20 pct. i 2020, men ingen plan for den reduktion på de 30 pct., man har lovet, hvis der bliver en klimaaftale i København til december.

Er virkeligheden ikke også, at regeringens klimaplan konstant skrider, fordi den er lavet alt for snæver og alle tallene er pustet op for at få det hele til at se bedre ud? Vi ved alle fra husholdningsregnskaberne, at det er en rigtig dårlig idé, hvis man både regner med, at huslejen går ned, at lønnen går op og maden bliver billigere for at få hele budgettet til at hænge sammen. Og det er sådan, vi oplever den danske klimaplan, den danske regerings klimaplan.

Er virkeligheden ikke, at vi på et samråd med klimaministeren forleden indledte samrådet med et papir, som sagde, at her går det godt, regeringen har 100.000 t CO₂ i overskud i deres

plan, men at ministeren en time senere, da samrådet var slut, måtte konstatere, at de da for resten var 1 t i underskud? Og sådan går det hver gang, vi piller i den plan. Er virkeligheden ikke, at opsætningen af møller er gået i stå i det her land, og at pladserne til de møller, som miljøministeren nu har haft 5 år – 5 år – til at finde, endnu ikke er fundet? Er det ikke endnu en fiasko i regeringens klimapolitik?

Kl. 13:18

Er virkeligheden ikke, at landets statsminister forleden bekendtgjorde – og faktisk lidt igen i dag, men det var lidt mere tydeligt at høre på Venstres klimamøde forleden dag – at markedet skal løse klimaproblemet, det marked, som lige nu ligger underdrejet på grund af finanskrisen, det liberale marked, som lige har været nødt til at fyre mere end 1.000 medarbejdere hos Vestas, fordi der ikke er grund til at producere møller i Danmark, når man alligevel ikke kan sælge dem i Danmark? Er virkeligheden ikke, at der aldrig ville være blevet rejst en vindmølle i det her land, hvis det alene skulle være op til markedet? Hvis ikke der havde været nogle ansvarlige politikere, der havde taget hånd om at yde støtte til vindmøllerne, så havde vi ikke haft nogen vindmøller. Nu siger statsministeren meget klart og tydeligt, at han ikke vil gå ind og bestemme, hvad det er for nogle teknologier, der skal bruges, han vil slet ikke gå ind og bruge den slags planøkonomiske metoder, er det vel, det skal være markedet, der skal løse det.

Men så er det, jeg må spørge statsministeren: Hvad med energiaftalen, har regeringen egentlig tænkt sig at løbe fra energiaftalen? Den konservative ordfører var ude her til morgen og kritisere visse andre dele af Folketinget for at løbe fra energiaftalen, men hvis ikke vi skal gennemføre de planøkonomiske tiltag, der ligger i energiaftalen, støtte til vind, støtte til biogas, hvis det hele skal være op til markedet, så vil regeringen jo ikke leve op til energiaftalen. Det kan jeg ikke få til at hænge sammen, og det håber jeg vi får et svar på i løbet af dagen.

Jeg oplever virkeligheden på den måde, at regeringen i 2001 gik i krig mod alt, hvad der var grønt og klimavenligt, alt, hvad hr. Svend Auken havde set på eller rørt ved, skulle behandles, som om det var inficeret med svineinfluenza, det skulle udraderes fra jordens overflade, ud med sol, ud med vind, ud med bølgekraft, ud med det hele. Det glæder mig, at regeringen har genovervejet situationen, det glæder mig, at man i det mindste nu i ord udviser lidt mere in-

teresse, end man gjorde tilbage i 2001. Men det er jo også på høje tid – vi har mistet mange års klimaindsats.

Der er lige kommet en renoveringspulje, det, vi kalder boligbingo hjemme i Gundsømagle, hvor folk kunne søge om at få tilskud til ombygninger. De, der kom først til mølle efter påske og havde været friske i påsken, kunne få noget støtte. Det, der skete ved det, var, at man først bremsede byggeriet op, og dernæst har regeringen støttet samtalekøkkenet i stedet for at benytte en historisk mulighed for at give danskerne et arbejde og samtidig lave klimavenlige investeringer i boligerne.

Er virkeligheden ikke, at regeringen faktisk ikke har nogen selvstændig, samlet plan for, hvordan Danmark skal reducere med 20 pct. i 2020, og endnu mindre en plan for, hvordan Danmark bliver fossilfrit? Er virkeligheden ikke, at først lavede vi energiaftalen og fik at vide, at vi måtte vente med at se den samlede plan for CO₂-reduktionerne, til vi så trafikplanen? Så fik vi trafikplanen, som heller ikke gav en tilstrækkelig CO₂-reduktion. Der fik vi så at vide, at vi skulle vente på skattereformen. Skattereformen gav heller ikke nok, men nu skulle vi bare vente på »Grøn Vækst«. Den ville have svaret. Nu har vi så fået regeringens bud på en landbrugspolitik, som de kalder »Grøn Vækst«, og heller ikke nu har vi en samlet plan for CO₂-reduktionerne – ingen plan for 2020, ingen plan for et fossilfrit Danmark. Så får vi i dag at vide, at vi skal vente endnu en gang: Ingen af de andre planer har været tilstrækkelige, så nu må vi vente til efteråret på endnu en plan.

Jeg tænker, om det er tredoblingen af Lomborgs bevilling på finansloven, der skal sikre, at der kommer en plan for klimaet for Danmark, for vi venter, og vi venter, og der kommer nye planer, og vi laver gerne aftaler, og det har vi gjort. Masser af de her planer er jo gennemført med socialdemokratiske stemmer, men *den* plan, *den* samlede plan har vi ikke set endnu.

Vi Socialdemokrater vil gerne have en stærk vision for klimaet og en stærk vision for klodens fremtid. Vi vil gerne være fossilfri i 2050. Den vision, den drøm deler vi med den øvrige opposition, altså Det Radikale Venstre, SF og Enhedslisten. Jeg håber, vi får mulighed for at gennemføre den, men der er jo ingen tvivl om, at det vil kræve den anden regering.

Kl. 13:24

Anden næstformand (Søren Espersen):

Der er en kort bemærkning fra hr. Per Ørum Jørgensen.

Kl. 13:24

Per Ørum Jørgensen (KF):

Tak for det. Det er vist kun fru Mette Gjerskov, der kan undre sig over, at jeg retter en kritik mod den manglende loyalitet over for energiaftalen fra Socialdemokraternes side, efter at man har hørt fru Mette Gjerskovs tale, som jo ikke bød på ret meget om, hvad Socialdemokraterne ønsker.

Men jeg vil egentlig godt tilbage til temaet, nemlig det at sætte mål på energiområdet også på lang sigt. I januar 2007 satte hr. Svend Auken, fru Mette Gjerskovs partifælle, jo et mål vedrørende biobrændstoffer, nemlig at vi i 2010 tvungent skulle have 10 pct. biobrændstoffer i vores brændstof. Altså bare for lidt over 2 år siden kom der en målsætning, som senere viste sig – tror jeg alle er enige om – at være katastrofal både socialt, økonomisk og klimamæssigt. Er det ikke en ganske god illustration af, at det er svært at sætte konkrete mål på dette område?

Kl. 13:25

Anden næstformand (Søren Espersen):

Ordføreren.

Kl. 13:25

Mette Gjerskov (S):

Jeg er meget enig i, at det er svært at sætte konkrete mål på det her område. Men jeg må også bare konstatere, at hvis ikke man har nogen mål, når man i hvert fald ingen steder. Det er jo nemt nok at stå her og sige: Vi ved ikke, hvor vi vil hen, og vi ved heller ikke, hvordan vi kommer derhen. Vi må sætte os nogle mål, og så må de være så realistiske som muligt. Jeg tror, at langt de fleste i både Danmark og Europa havde meget høje forventninger til biobrændstoffer. Vi havde nogle forventninger om, at teknologien ville blive udviklet meget hurtigere og vise sig at være meget bedre, end den blev på kort sigt. Samtidig kom der så en fødevarerkrise, som gjorde, at det var absolut nødvendigt at benytte alle dyrkningsarealer til fødevarer.

Så ja, det er fuldstændig korrekt, at det er svært at sætte mål, men uden mål kommer man jo ingen vegne. Så vi er nødt til at sætte mål, *realistiske* mål, justere dem undervejs og så ellers sørge for at opfylde dem.

Kl. 13:26

Anden næstformand (Søren Espersen):

Hr. Per Ørum Jørgensen.

Kl. 13:26

Per Ørum Jørgensen (KF):

Det er sådan set bare et forsøg på at give den her debat det rette indhold netop for også at synliggøre, hvor vanskeligt det kan være på energiområdet at sætte konkrete mål på den lange bane. Det er jo også derfor, at vi fra regeringens side har nedsat Klimakommissionen, der kigger på de her ting og siger, hvilke virkemidler der skal til, og så træffer man politiske valg om, hvornår man så sætter datoen. Her ser vi en eklatant misforståelse og fejlfortolkning fra hr. Svend Auken's side på 2 år. Det mål, vi snakker om i dag, rækker 41 år frem i tiden.

Er fru Mette Gjerskov ikke enig med mig i, at det måske er lidt letsindigt sådan uden den store sagkundskab i ryggen at sige, at vi skal nå det her mål i 2050?

Kl. 13:27

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ordføreren.

Kl. 13:27

Mette Gjerskov (S):

Jeg vil gerne have lov til at sige, at vores mål er baseret på sagkundskab. Målet om et fossilfrit Danmark er baseret på sagkundskab. Bare fordi regeringen har samlet nogle dygtige og kloge folk i et klimapanel, kan regeringen altså ikke tage patent på sagkundskaben.

Der er en lang række undersøgelser, som viser, at det kan lade sig gøre at gøre Danmark fossilfrit – ikke engang kun i 2050, men også tidligere. Vi har sat det realistiske mål, at vi kan gøre det i 2050. Regeringen er ikke kommet med noget bedre bud, vi bliver hele tiden henvist til Klimakommissionen, men Klimakommissionen er jo ikke blevet bedt om at komme med et årstal. Så jeg synes hellere, at regeringen skulle tage at komme med et årstal og så fortælle os, præcis hvor det er, at sagkundskaben har taget fejl i rådgivningen af os.

Kl. 13:28

Anden næstformand (Søren Espersen):

Hr. Lars Christian Lilleholt for en kort bemærkning.

Kl. 13:28

Lars Christian Lilleholt (V):

Er fru Mette Gjerskov enig i, at køb af CO₂-kvoter fører til en reel reduktion af CO₂-udslippet og dermed er en god måde til at lade virksomhederne betale for, at der udledes mindre CO₂?

Kl. 13:28

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ordføreren.

Kl. 13:28

Mette Gjerskov (S):

Hvis vi taler om at købe CO₂-kvoter inden for EU, så ja, det er en god idé. Vi bakker fuldstændig op om kvotesystemet, det er en god idé at lade virksomhederne købe CO₂-kvoter og på den måde reducere CO₂-udledningen. Men det er jo ikke tilstrækkeligt, det er et af mange midler til at reducere CO₂-udledningen.

Kl. 13:28

Anden næstformand (Søren Espersen):

Hr. Lars Christian Lilleholt.

Kl. 13:28

Lars Christian Lilleholt (V):

Hvad er holdningen så til, at den socialdemokratiske spidskandidat til EU-valget, Dan Jørgensen, fløj land og rige rundt den 1. maj og efterfølgende gav udtryk for, at han havde købt CO₂-kvoter for at kompensere for det?

Kl. 13:29

Anden næstformand (Søren Espersen):

Ordføreren.

Kl. 13:29

Mette Gjerskov (S):

Det er, at han jo netop købte CO₂-kvoter. Som jeg har forstået det, har den socialdemokratiske spidskandidat købt CO₂-kvoter ikke kun for de flyrejser, han tog den 1. maj, men alle de flyrejser, han tager, når han jævnlige flyver mellem København og Bruxelles, fordi han jo netop sidder i Europa-Parlamentet. Det ville jeg ønske at vi kunne få gennemført at Folketinget også gjorde, at vi altså alle sammen sørgede for at få købt nogle CO₂-kvoter, når vi udleder CO₂ ved at flyve.

Kl. 13:29

Anden næstformand (Søren Espersen):

Der er ikke flere bemærkninger. Tak til ordføreren. Så er det Dansk Folkepartis ordfører, hr. Morten Messerschmidt.

Kl. 13:29

(Ordfører)**Morten Messerschmidt (DF):**

Jeg har ved et par lejligheder, både i forbindelse med denne debat og tidligere gange, når der er blevet diskuteret klimaspørgsmål her i Folketingssalen og andre gode steder, siddet og tænkt på, om jeg mon befandt mig i en religiøs synode, eller om det virkelig var et parlament.

Det er ikke så meget på grund af de håb og religiøse forudsigelser, der bliver udtrykt, men snarere det forhold, at man overhovedet ikke i klimadebatten behøver at føle sig bundet af nogen kendte fakta, men alene kan drysse om sig

med skræmmebilleder, forudsigelser om jordens undergang, skærsilden og muligheden for dog også at købe aflad. Og det er jo altså ganske betragteligt få steder, hvor man i den politiske debat finder sådanne begreber anvendt.

Jeg og Dansk Folkeparti er af den klare opfattelse, at vi selvfølgelig skal tage vores klimaforpligtelser alvorligt, men netop derfor er det jo også bekymrende, at klimaet er blevet et område, hvor man bare kan komme med det ene overbud efter det andet uden at stå til ansvar for, hvilken effekt det så rent faktisk har for klimaet, uden at redegøre for, hvad det måtte koste for samfundsøkonomien, forbrugerne, elpriserne osv., for så længe man har den rene, reelle og oprigtige hensigt – det er altså det der med at redde kloden – så er alting tilladt.

Jeg kan nok ikke sige det meget klarere, end at vi i Dansk Folkeparti også er til sinds at redde kloden. Spørgsmålet er, hvad vi skal redde kloden fra. Der er ingen tvivl om, at, som andre har været inde på, udledningen af drivhusgasser – det være sig metan, vanddamp eller CO₂ – da har en betydning for klodens temperaturudvikling. Spørgsmålet er bare, hvor stor en indflydelse vi som mennesker har.

På det sidste har der været talt meget om EU's indsats på det her område, og der er ingen tvivl om, at man i EU inspireret af landbrugspolitikken, strukturfondsmidlerne og andre fuldstændig fejlslagne planøkonomiske projekter er fuldt indstillet på at gøre en masse på det her område. Det forstår jeg fuldt ud. Spørgsmålet er bare, hvor stor en betydning det får for kloden.

Når EU siger, at man vil reducere med 20 pct., og at man, hvis man skulle få en samlet aftale, hvis indhold er aldeles ukendt, endda ville reducere med 30 pct., så er det jo tankevækkende, at EU's CO₂-udslip – og her taler vi altså om det, der er menneskeskabt – alene udgør 14 pct. af den CO₂, der udledes på kloden. Jeg vil næsten sige, at om så EU besluttede sig for at droppe 100 pct. eller måske samtidig opkøbe, så vi kunne tage 200 pct., så ville det have en svært begrænset effekt på kloden.

Det, der så er det bedrøvelige, er jo altså, at vi i EU sammen med USA desværre er dem, der økonomisk er allerbedst i stand til at gøre noget på dette område. Vi har jo netop råd til at købe aflad. Det kan man næppe sige om de CO₂-udledende lande som Kina og Indien, landene i ASEAN-regionen, Afrika osv., der har en stor udledning.

Hvorfor er det nu relevant? Hvis vi nu bare følger vores forpligtelser og på den måde er en drivkraft i verden, så kan det jo også være, at de andre kommer i omdrejninger. Svaret er bare, at det er meget svært. Når man ser på, hvor store subsidier der er nødvendige i Danmark og EU for overhovedet at nå de ret begrænsede reduktioner, som vi har i øjeblikket, så er det ret svært at forestille sig, at lande, der i øjeblikket bare kæmper med at få udryddet fattigdom, med at få et velfungerende sundhedssystem, med at få et ordentligt pensionssystem, skulle finde samme nidkære lyst til også lige at tænke på, at kloden skal reddes om x antal år.

Kl. 13:34

Den aftale, man internationalt er blevet enige om, det, man kalder Kyotoprotokollen, er jo nærmest de hellige skrifter med Al Gore som den hellige vogter, og hvis man ser på, hvordan resultatet ville være, hvis man lavede en fuld implementering af Kyotoprotokollen – ikke bare for Danmark og ikke bare for EU, men for hele verden – og ser på, hvilken betydning for klodens klima det vil have, så må man jo sige, at retorikken og midlerne, der skal bruges derpå, overhovedet ikke svarer til det resultat, man får.

Anerkendte forskere, hvis tal, metoder osv. er blevet bekræftet og taget til efterretning af IPCC, siger klart, at selv om vi laver en fuld efterlevelse af Kyotoprotokollen, vil vi ved udgangen af det her århundrede kun opleve en reduktion af den globale gennemsnitstemperatur på 0,18 °C. Det er selvfølgelig også et mål, 0,18 °C er selvfølgelig en vej at gå; det er jo bedre end ingenting, vil nogle måske indvende. Problemet er bare, at det jo ikke er gratis. Samtidig må man nemlig forholde sig til, at en fuld implementering af Kyotoprotokollen koster 150 mia. kr. om året i 100 år, altså 15.000 mia. kr. i alt. Spørgsmålet er, om den vare, man køber, 0,18 °C, er den pris, man pålægges at betale, værd.

Det er ikke op til mig at vurdere. Jeg er jo bare politiker, og jeg er jo sådan set kun bundet af min samvittighed efter grundloven og ikke nogen som helst videnskabelige kendsgerninger – det er jo også det eneste, der retfærdiggør den debat, man har på klimaområdet – men hvis man ser, hvad man kunne få for de penge andre steder rundt omkring i verden, hvis man ser på, hvad 150 mia. kr. om året kunne bruges til i fattigdomsbekæmpelse i Afrika eller uddannelsesprogrammer i Asien eller nedbrydelse af handelsbarrierer i Latinamerika, så vil jeg vove den

påstand, at man muligvis andre steder kunne få mere for pengene.

Hvis man ser på nogle regioner rundt omkring på kloden ud fra de fremskrivninger, vi har fra FN's klimapanel, og sammenholder dem med en fuld implementering af Kyoto-protokollen og en ikke fuld implementering af Kyoto-protokollen, så viser det sådan set et ret godt billede af, hvilken vægtning man skal have. For et stort område som Mikronesien siger samme forskere, Wigley, Nordhaus og andre, at hvis man laver en fuld implementering af Kyoto-protokollen, altså følger de hellige skrifter, men ikke gør andet, så vil 21 pct. af øgruppen forsvinde. Hvis man derimod bruger pengene på kystbeskyttelsesprogrammer, på at lave diger og dæmninger, vil kun 0,18 pct. af øgruppen forsvinde. Jeg er overbevist om, at det må føles godt at reducere CO₂-udslippet, men jeg er også overbevist om, at de folk, der bebor de 20,82 pct. af Mikronesien, som altså ved en fuld implementering af Kyoto-protokollen vil forsvinde, må begræde, at pengene blev brugt på det uhensigtsmæssige.

Er der så slet ikke nogen logik i at investere i vedvarende energiformer? Er der overhovedet ikke noget godt ved al det her? Jo, der er ingen tvivl om, at energi, at hele spørgsmålet om gasleverancer, olieleverancer, kul osv. har et meget, meget større perspektiv end lige spørgsmålet om Al Gores og andres selvtilfredsstillelse. Det har helt utvivlsomt en betydning for vores geostatistiske og vores udenrigspolitiske interesser. Når vi ser, hvordan Mellemøsten i øjeblikket er på randen af et socialt, kulturelt og økonomisk kollaps og har en demografisk forskydning, som i den grad gør området til en krudttønde, så har vi i Danmark, i EU, i den vestlige verden, frihedens fødselssted, klart en interesse i at gøre os uafhængige.

Derfor har vi også en interesse i at fremme den dagsorden, der handler om vedvarende energiformer. Vi har faktisk også en interesse i at sørge for, at det breder sig til lande uden for vores civilisation. Det ville da være elskeligt, om Kina, om Indien, Latinamerika, Rusland osv. ville gå over til energiformer, der er uafhængige af Mellemøsten, naturligvis, for det ville gøre, at Mellemøsten politisk, kulturelt og på alle andre områder ville få den betydning, som det rettelig burde have, nemlig ingen. Det er en verden, der ikke producerer noget som helst ud over olie.

Kl. 13:38

Spørgsmålet er, hvordan man kommer derhen. Jeg tror ikke, man kommer derhen ved at

pålægge tvungne reduktionsforpligtelser, ved at begrænse produktionen, ved at investere i teknikker, som kun fører til, at CO₂ og andre klimagasser bliver pumpet ned i undergrunden, men i øvrigt ikke fremmer nogen videre udvikling. Det, vi skal hen til, er den dag, hvor vi har en vedvarende energiform, som på det økonomiske område kan tage konkurrencen op med netop olie, gas og kul. Der er vi langt fra i dag. Hvis man ser på det behov, der er for at subsidiere biogas, biomasse, vindenergi, termisk energi, bølgekraft osv. osv., er det evident, at vi er milevidt fra den dag, hvor der reelt er et alternativ, et prismæssigt, konkurrencemæssigt alternativ til olie og gas. Og hvorfor er det så væsentligt at få den dag til at rykke tættere på i dag? Det er det, fordi det er den eneste måde, hvor vi får de lande, der ikke har samme ressourcemæssige overskud og overflod som vi, til også at hoppe med på den bølge. Vi kan ikke betale for, at Kinas industriproduktion skal overgå til vindmøller, vi kan ikke betale for, at Indien overnatt eller over 50 år eller 41 år, som der har været talt om her i dag, skal gå over til at anvende biogas og biomasse, men vi kan overtale dem, hvis vi har et økonomisk argument. Og det er det økonomiske argument, der skal være målestokken for alt, hvad vi foretager os.

Derfor vil den rette vej mod målet være: Lad nu være med at begrænse produktionen, lad nu være med at fokusere på, hvordan CO₂'en i løbet af 1, 2, 3 eller 10 år kommer ned. Lad os bruge alle de midler, der overhovedet kan findes, det være sig på de danske budgetter, hvor vi har fordoblet forskningsbevillingerne, det være sig på EU's budgetter, hvor så mange midler spildes til ingen verdens nytte; lad os bruge alle de ressourcer på at forske, på at udvikle, på at skabe det produkt, der rent faktisk økonomisk kan tage konkurrencen op med olie og gas. Det kan være, det er alger, som man i flyindustrien i øjeblikket har nogle fantastisk spændende projekter i gang med at bruge som brændstof; det kan være, det er i forhold til elbiler; det kan være, det er noget, vi slet ikke kender i dag. Det væsentlige er, at vi ikke låser os fast i noget, vi i dag ved ikke kan bringe os i mål. Det væsentlige er, at vi ikke spilder midler på noget, vi ved ikke giver os det, vi gerne vil have. Vi skal bruge ressourcerne dér, hvor vi får noget for dem.

Det er også den tilgang, som vi i Dansk Folkeparti har til debatten her i dag. Vi vil ikke spændes for den ideologiske vogn, som klimadogmatikerne forsøger sig med, hvor overliggeren

– hvis den overhovedet findes – i hvert fald er hævet op i dimensioner, som ingen sagskundskab overhovedet kan stå inde for, og hvor priser og økonomiske forhold er noget, man nærmest er umenneske hvis man overhovedet vil forholde sig til. Vi erkender, at klodens ressourcer er begrænsede, men vi erkender også, at vi er den del af kloden, som har fået det meste ud af de ressourcer, og derfor har vi også en forpligtelse til at gå foran, ikke bare ved at banke drivhusgasser ned, men ved at skabe et reelt håb om, at der en dag må komme et alternativ til netop fossile brændskilder. Det skal være vores bøn.

Kl. 13:41

Anden næstformand (Søren Espersen):

En kort bemærkning fra hr. Ole Hækkerup.

Kl. 13:42

Ole Hækkerup (S):

Jeg skal bare spørge ordføreren: Hvorfor er ordførerens parti med i energiaftalen?

Kl. 13:42

Anden næstformand (Søren Espersen):

Ordføreren.

Kl. 13:42

Morten Messerschmidt (DF):

Det er der sandelig en række gode årsager til. Først og fremmest fik vi skabt langt bedre vilkår for opsætning af vindmøller. Det er helt klart, at hvis man ser på, hvordan både testmøller og almindelige møller på land har generet mennesker i årevis, så var det væsentligt at få lavet en langt bedre regulering i det, der nu hedder lov om vedvarende energi, som skaber nogle fålelige forhold for de mennesker, der bor i området. Tidligere har man, i øvrigt på grund af EU-regler, været pålagt at tage hensyn til frøer og buske og naturforhold. Nu har vi fået sat det ind, at man også skal tage hensyn til mennesker. Det synes jeg egentlig er en meget sympatisk ændring, som jeg i øvrigt konstaterede at Socialdemokraterne arbejdede voldsomt imod.

Men det er et argument for, hvorfor vi er med i energiaftalen.

Kl. 13:42

Anden næstformand (Søren Espersen):

Der er ikke flere bemærkninger. Tak til ordføreren. Og så er det den konservative ordfører, hr. Per Ørum Jørgensen.

Kl. 13:43

(Ordfører)

Per Ørum Jørgensen (KF):

Indledningsvis vil jeg gerne udtrykke stor tilfredshed med, at vi får mulighed for i Folketin-

get at drøfte det helt centrale klimaspørgsmål i forbindelse med denne forespørgselsdebat. Forespørgslen har et omdrejningspunkt omkring, hvornår Danmark kan blive fri for fossile brændsler som olie, gas og kul. Lad mig starte med at slå helt fast: Fra konservativ side ønsker vi ikke at sætte konkret årstal på dette tema i dag. Vi tager præcis dette spørgsmål så alvorligt, at vi ikke ønsker at deltage i en gættekonkurrence, hvor man stikker pegefingeren i vejret og alt efter vejr og vind fastsætter en dato, uden at man har gjort sig grundige faglige og saglige overvejelser om emnet.

Der er ingenting i verden, der er lettere end at sætte en dato. Og i 2050 er der vel – med al respekt – ingen af os tilstedeværende her i Folketingssalen, der skal stilles til ansvar for, om målet så også er opfyldt. Jeg ved i hvert fald for mit eget vedkommende, at jeg på det tidspunkt vil være 80 år, og jeg kan både love og garantere for, at da er jeg gået på pension – det er jo næsten dobbelt så meget som to gange 41, kan jeg sige med henvisning til debatten tidligere. Så det tror jeg vil være forholdsvis letsindigt.

Derimod er vi Konservative utrolig glade for, at regeringen har nedsat en klimakommission bestående af fagligt kompetente personer, og at regeringen i denne valgperiode vil give et konkret bud på, hvornår og ikke mindst hvordan Danmark kan blive fossilfrit. Alle, der har kendskab til energipolitikens kompleksitet, ved, at det kræver faglighed, det kræver realisme, det kræver dygtighed at kunne sætte et konkret mål med den rækkevidde, som oppositionen efterspørger.

Lad mig komme med blot et eksempel på, hvor farligt det er at komme med de her populistiske mål: For blot lidt over to år siden proklamerede Socialdemokraternes medlem hr. Svend Auken, at vi skulle tvinges til at have mindst 10 pct. biobrændstof i vores brændstoffer til biler i Danmark allerede i 2010. En sådan beslutning ville for det første have været umulig, og for det andet ville det også have været en katastrofe både socialt, klimamæssigt og økonomisk, hvilket alle vel anerkender i dag. Det er blot et eksempel på, hvor vanskeligt det er for politikere at fastsætte realistiske mål i en grøn verden, der udvikler sig dag for dag med stadig større hast.

Vi Konservative er utrolig stolte over den ambitiøse energiaftale, som sidste år blev indgået mellem alle Folketingets partier undtagen Enhedslisten, ikke mindst fordi aftalen var bredt

funderet. Der har i mange år været tradition for, at energipolitikken er funderet på et bredt samarbejde her i Folketinget. Derfor er det egentlig også lidt ærgerligt og urimeligt, at oppositionen – bl.a. ikke mindst i Socialdemokraternes ordførertale, ja, og faktisk siden aftalen blev indgået – konsekvent i stort og småt angriber sin aftalepartner, i denne sammenhæng regeringen, på klima- og energipolitikken. Det er et brud på mange års tradition her i Folketinget, og det er ikke klædeligt for oppositionen.

Det paradoksale er jo, at faktisk hele verden anerkender Danmark for dets lederskab i kampen mod de globale klimaforandringer. Hele verden anerkender, at Danmark er et foregangsland – ude såvel som hjemme – når det gælder energi- og klimapolitikken. Al Gore fremhæver Danmark; Barack Obama fremhæver Danmark; og Ban Ki-moon, FN's generalsekretær, fremhæver Danmark – blot for at nævne nogle.

I forrige uge blev min partifælle klimaminister Connie Hedegaard – og tillykke med det – kåret af Time Magazine som en af verdens 100 mest indflydelsesrige personer takket være hendes imponerende indsats på klimaområdet. Jeg vil minde om, at det for 5 år siden var klimaskeptikeren Bjørn Lomborg, der figurerede på listen. Det er måske et symptom på, at hele verden nu med en anden realisme tager klimaudfordringen alvorligt og forhandler løsninger på baggrund af et fælles videnskabeligt grundlag, nemlig de scenarier, som FN's klimapanel har synliggjort for os. Det betyder ikke, at det bliver let at få en ny klimaaftale i hus senere på året i København – det tror jeg alle er klar over – men debatten om, hvorvidt der er en udfordring, må være forstummet.

Det er trist, at oppositionen som de eneste i hele verden ikke kan anerkende Danmarks rolle som førende på klimaområdet, at man ikke sammen med os andre kan være stolte af den anerkendelse, som Danmark møder overalt i verden. Jeg må indrømme, at jeg bliver pøvestolt, når Barack Obama specifikt nævner Danmarks andel i den vedvarende energi, når han taler om grønne forandringer i USA. Det er trist, at oppositionen ikke er store nok til at glæde sig sammen med os andre.

Kl. 13:48

Vi Konservative har været et grønt parti i over 50 år. Dengang udtalte udenrigsminister Per Stig Møllers far, Poul Møller, som også selv var folketingsmedlem og minister, at en del af fremtidens største udfordringer ville blive røg,

støj og møg. Når miljødofordringen og senere klimaudfordringen har så stor betydning for os Konservative, så hænger det sammen med, at vi føler os forpligtede over for det ansvar, vi har over for vores børn og børnebørn og deres muligheder og perspektiv for at vokse op i en verden, der er bæredygtig. Hvis vi ikke handler nu, så vil vores generation bære et kæmpe ansvar i al fremtid for alvorlige ødelæggelser på kloden. Vi har ganske enkelt ikke råd til at gøre de rigtige ting forkert.

Der er mange måder at løse klimaudfordringen på. I gamle dage forsøgte man at løse energikriser ved at indføre f.eks. bilfrie søndage, men dagens klimaproblemer kalder på helt andre løsninger. Vi Konservative vil derfor skabe et grønt Danmark, som bygger på innovation, på nytænkning og på intelligente løsninger, løsninger, der ikke begrænser, løsninger, som udvikler. Vi skal skabe logiske sammenhænge, så familierne hjælpes til at leve på en miljømæssigt bæredygtig og hensigtsmæssig måde. Vi vil gøre Danmark uafhængigt af energi fra diktaturer og andre fjendtlige stater, og vi vil sikre, at Danmark fortsat kan forsyne sig selv med energi i fremtiden. Derfor skal vi styrke den vedvarende energi, energispareindsatsen og en mere effektiv udnyttelse af de nuværende energikilder.

Grøn forskning skal også skabe mere vækst og nye arbejdspladser. Danske virksomheder har i årevis været blandt de mest progressive på det område, og den udvikling skal underbygges ved, at vi skaber verdens bedste rammer for forskning, udvikling og demonstration. Der skal skabes bedre grobund for nye vækstmuligheder og samarbejde mellem forskningsinstitutioner, ildsjæle og virksomheder.

I Det Konservative Folkeparti ser vi med stor tilfredshed på de mange initiativer, som regeringen har gennemført i bestræbelserne på at transformere det danske samfund til et grønt vækstsamfund. Lad mig nævne energiaftalen fra sidste år med en massiv udbygning af vedvarende energi, en styrket indsats i grøn forskning med en fordobling af forskningsindsatsen fra 2008 til 2010, skattereformen, der sænker skatten på arbejde og hæver skatten på forurening, opstramningen i kravene til bygningsenergiforbrug, aftalen om en grøn transportpolitik og regeringens grønne vækstpakke, som sikrer et rent og grønt landbrugserhverv, og endelig Ekspert Kredit Fonden, der over de næste 3 år kan yde ekspertilån for 20 mia. kr.

Vi Konservative har desuden i forbindelse med vores eget grønne udspil, »Det grønne Danmark«, lanceret en række konkrete bud på, hvordan vi også i fremtiden styrker klimaindsatsen. Lad mig fremhæve enkelte her. Vi skal sikre en fortsat positiv særbehandling af klimavenlige biler ved at forlænge afgiftsfritagelsen på el- og brintbiler frem til 2015 og skabe positive incitamenter for anskaffelse af klimavenlige biler ved bl.a. at sikre gratis parkering og en velfungerende infrastruktur. Vi skal fortsat styrke forskningen i de grønne teknologier, og derfor er vi også ved efterårets globaliseringsforhandlinger klar til at øge forskningsindsatsen på klima- og energiområdet. Vi har fordoblet indsatsen fra 2008 til 2010, men vi ønsker at gå videre endnu.

Vi har også foreslået at etablere nye og bedre rammebetingelser for vindmølleindustrien. Dette sker først og fremmest ved at etablere nye prøvestationer til test af nye vindmøller. Det er vigtigt for os at sikre, at både arbejdspladser og viden bliver i Danmark. Endelig vil jeg også fremhæve behovet for, at vi fortsætter vores progressive klimadiplomati efter topmødet i december måned her i København. Det kan ske via vores ambassader rundt omkring i verden, som har en stor opgave med at skabe partnerskaber mellem danske virksomheder og udenlandske aktører, det gælder ikke mindst i udviklingslandene.

Vi Konservative ønsker et grønt Danmark. For os handler det om at sikre nye grønne arbejdspladser. Det handler om sikkerhedspolitisk uafhængighed fra ustabile energileverandører, det handler om bedre natur, det handler om et stabilt klima, og det handler ikke mindst om at sikre, at vores børn og børnebørn får mulighed for at opleve et grønt Danmark uden røg, støj og møg.

Kl. 13:53

Anden næstformand (Søren Espersen):

Der er en række korte bemærkninger til den konservative ordfører, og den første er fra fru Margrethe Vestager.

Kl. 13:53

Margrethe Vestager (RV):

Nu må jeg sige, at det bestemt ikke er nogen given ting, at ordføreren eller jeg selv er gået på pension, når vi er 80 år. Det forudsætter jo arbejdsmarkedsreformer, som regeringen jo ikke sådan just viser det store initiativ til. Men spørg til side.

Jeg skal bare spørge til den konservative ordførers forventning om, at der bliver en målsæt-

ning, for regeringen har jo før ventet på en kommission: Strukturkommissionen, Skattekommissionen, Arbejdsmarkedskommissionen, Forebyggelseskommissionen, og nu venter vi så på Klimakommissionen. Regeringen har siddet meget, meget længe, og derfor ved vi jo, hvad regeringen plejer at gøre, når der kommer en kommissionsrapport, nemlig at lægge den til side og komme med sit helt eget udspil. Derfor vil jeg spørge til den konservative ordførers prognose for, at vi faktisk får en målsætning for, at Danmark skal være fri for kul, olie og gas.

Kl. 13:54

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ordføreren.

Kl. 13:54

Per Ørum Jørgensen (KF):

Det er jeg glad for at fru Margrethe Vestager spørger mig om. Statsministeren har meget klart sagt, at inden næste valg, altså i den her valgperiode, kommer der et konkret bud på, hvornår og hvordan Danmark kan blive et fossilfrit samfund. Vi har meget stor tillid til statsministeren i Det Konservative Folkeparti, så det synes jeg at vi alle sammen skal glæde os over, og så synes jeg, at vi måske kan tage debatten på det tidspunkt og få en bred tilslutning til det, som jo er understøttet af en Klimakommission, som fagligt og sagligt vil præsentere nogle muligheder og give et rigtig godt beslutningsgrundlag for, hvornår Danmark kan blive et fossilfrit samfund.

Kl. 13:55

Anden næstformand (Søren Espersen):
Fru Margrethe Vestager.

Kl. 13:55

Margrethe Vestager (RV):

Betyder det så også, at de ting, som regeringen har lavet på klimaområdet, ikke er lavet på et sagligt og fagligt grundlag, og at ordføreren finder, at det vil være en god idé at åbne de aftaler, vi har lavet, for så at lave forpligtende målsætninger – det gælder på transportområdet, det kommer sandsynligvis til at gælde for »Grøn Vækst«, det gælder i hvert fald i forhold til energiaftalen – altså at ordføreren finder, at når Klimakommissionen har talt, er tiden kommet til at vende tilbage og lave egentlige forpligtende målsætninger for, hvornår vi skal nå derhen?

For det er meget, meget svært at finde ud af, hvad det er, ordføreren har som sin og Det Konservative Folkepartis målsætning i den her debat, andet end det, som vi også hørte fra Ven-

stres ordfører, nemlig en vis selvtilfredshed – for sådan at sige det venligt underspillet.

Kl. 13:55

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ordføreren.

Kl. 13:55

Per Ørum Jørgensen (KF):

Fru Margrethe Vestager må altså tilgive mig, at der er en vis tilfredshed med den danske klima- og energipolitik. Men det er jo også, fordi fru Margrethe Vestager er et af de få mennesker her i verden, der ikke anerkender Danmarks indsats på området, og det er jo sørgeligt. Vær lidt glad sammen med os andre, det ville klæde fru Margrethe Vestager.

Med hensyn til om det, vi har begået indtil videre, er sagligt og fagligt, vil jeg sige, at selvfølgelig er det det. Vi har kigget på et mål i forhold til 2011, hvor det hedder 20 pct., og 2020, hvor det hedder 30 pct. Der har vi også angivet virkemidlerne, og det synes jeg er meget konkret.

Jeg synes faktisk, det er problematisk, at et parti, som man normalt tager alvorligt, nemlig Det Radikale Venstre, snakker om at genåbne en aftale, man har indgået for 1 år siden. Det synes jeg faktisk er skammeligt.

Kl. 13:56

Anden næstformand (Søren Espersen):
Så er det hr. Per Clausen for en kort bemærkning.

Kl. 13:56

Per Clausen (EL):

Det er godt, at man ikke indgår så mange forlig med regeringen, for man skal åbenbart også være glad bagefter, og det synes jeg kan være ganske vanskeligt, men lad det nu være. Vi kan godt være glade, selv om resultaterne er usle, det er jo en af betingelserne for at være et lykkeligt menneske i det her land.

Det, jeg vil spørge hr. Per Ørum Jørgensen om, er, at jeg kan forstå, at han siger, at hvad angår 20/30 pct. reduktion af CO₂ i år 2020, har man virkemidlerne på plads. Så kan hr. Per Ørum Jørgensen vel også forklare mig, hvor stor en andel af reduktionen der sker i Danmark, og hvor stor en andel af reduktionen der sker uden for Danmark. For når han har virkemidlerne på plads, må det jo være ret enkelt for ham at svare på det spørgsmål.

Kl. 13:57

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ordføreren.

Kl. 13:57

Per Ørum Jørgensen (KF):

Nu ved jeg ikke, om man skal glæde sig, hvis man indgår en aftale med hr. Per Clausen. Jeg har faktisk prøvet det i tidernes morgen, og jeg tror da faktisk, at også hr. Per Clausen var glad, efter at vi i sin tid lavede en fødevareaftale. Så det kan jo faktisk godt lade sig gøre også at gøre hr. Per Clausen glad. Jeg ved så ikke, om det er betryggende, men man kan så hver især tage udgangspunkt i, hvad man mener dér.

Med hensyn til virkemidler vil jeg sige, at vi jo har lavet en energiaftale, som også har sat nogle mål op, som løber længere end 2012, hvor aftalen udløber. Og så er det jo korrekt, at vi stadig væk mangler at få angivet virkemidler frem mod 2020, men der har jo også i dag været en klar tilkendegivelse af, at disse virkemidler vil blive anskueliggjort allerede her engang efter sommerferien. Så jeg tror, at hr. Per Clausen bare skal væbne sig med lidt tålmodighed.

Kl. 13:58

Anden næstformand (Søren Espersen):
Hr. Per Clausen.

Kl. 13:58

Per Clausen (EL):

Jeg kan til gengæld sige, at det er en af de sætninger, som jeg hilser med genkendelsens glæde, for det er vel en af de sætninger, som jeg oftest har hørt fra Venstre og Konservative og ministre, når vi snakker om energipolitik her i Danmark, at man skal væbne sig med tålmodighed.

Jeg vil så godt spørge hr. Per Ørum Jørgensen, da han nu ikke har virkemidlerne frem til 2020 på plads, om det er hr. Per Ørum Jørgensens opfattelse, at det er tilfredsstillende, hvis over halvdelen af den reduktion, der skal ske inden for de såkaldt ikkekvotebelagte områder, kommer til at ske uden for Danmark, eller han mener, at målsætningen må være, at uanset om det er 20 eller 30 pct., skal vi i hvert fald kunne sikre os, at et godt stykke over halvdelen kommer til at ske internt her i Danmark.

Kl. 13:59

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ordføreren.

Kl. 13:59

Per Ørum Jørgensen (KF):

Nu kender jeg ikke hr. Per Clausens regnedrenge, og jeg tror egentlig heller ikke, at jeg har lyst til at møde dem, for jeg må indrømme, at det er lidt tvivlsomme regnestykker, hr. Per Clausen stiller op, og som jeg absolut ikke er enig i. Vi ved jo f.eks. ikke, hvad »Grøn Vækst«-udspillet

ender ud i, da forhandlingerne ikke for alvor er startet endnu, og sådan er det jo med flere faktorer, så man ikke bare skråsikkert kan sige, om det nu rammer over eller under 50 pct., eller hvor det ligger. Det er faktisk en forholdsvis let-sindig omgang med tal, som hr. Per Clausen udviser her.

Det konservative udgangspunkt er selvfølgelig, at vi foretrækker, at den størst mulige del bliver reduceret her i Danmark. Men i forhold til klima er det jo ikke så afgørende, om det er i Danmark, eller det er i udlandet, for klimaet kender ingen grænser. Og da det er en global problemstilling, vi står med, er det for mig ikke så afgørende, om reduktionen sker i Danmark i forhold til udlandet. Men det er klart, at vores mål er at reducere den størst mulige del i Danmark.

Kl. 14:00

Anden næstformand (Søren Espersen):

Så er det fru Anne Grete Holmsgaard for en kort bemærkning.

Kl. 14:00

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Jeg kan forstå på hr. Per Ørum Jørgensen, at Det Konservative Folkeparti har været et grønt parti i 50 år. Så var det altså også en grøn beslutning, da man aflyste tre havvindmølleparker i 2005 og fjernede alle udviklingsmidlerne til vedvarende energi. Det må jeg forstå sådan, og det vil jeg gerne have bekræftet af hr. Per Ørum Jørgensen: at det også var en konservativ grøn beslutning truffet af en VK-regering og udtalt af en konservativ minister.

Så er hr. Per Ørum Jørgensen meget optaget af, at tingene skal være fagligt og sagligt begrundede. Der deltog Det Konservative Folkepartis energiordfører jo som os andre i det meget solide arbejde, som Teknologirådet gennemførte for et par år siden – det tog ca. 2 år – og hvor konklusionen var, at vi kan nå at reducere vores CO₂-udslip med 50 pct. i 2025, vi kan nå at få 45 pct. vedvarende energi i 2025, og vi kan gøre det på en måde, hvor økonomien hænger fint sammen i forhold til at lade være med det.

Er hr. Per Ørum Jørgensen derfor til sinds at sige: Ja, det er så sagligt vurderet, at vi også vil sige ja til det?

Kl. 14:01

Anden næstformand (Søren Espersen):

Ordføreren.

Kl. 14:03

Per Ørum Jørgensen (KF):

Jeg var lige ved at blive bange for, at fru Anne Grete Holmsgaard skulle foreslå, at vi skulle have et hundrede procent vedvarende energi med tilbagevirkende kraft, men så langt er vi ikke nået endnu.

Altså, jeg synes, at det er lidt skævt. Vi har nedsat en klimakommission – og det tror jeg faktisk også der var opbakning til i oppositionen i sin tid at man gjorde – med meget klare mål, nemlig at man skal komme med nogle præcise virkemidler til, hvordan vi kan leve op til vores reduktionsforpligtelser. Så vil regeringen kigge på de anbefalinger, der kommer derfra, og på den baggrund sætte et årstal på. Det synes jeg faktisk er en fornuftig, realistisk, faglig og saglig måde at gøre tingene på.

Så vil jeg om aflysningen af vindmølleprojektet i 2005 sige, at det, der er faktum, når det gælder vedvarende energi, er, at der årligt har været en stigning, siden regeringen kom til i 2001, på omkring 1 pct. vedvarende energi. Det er et faktum, og derfor ser det jo ud til, at vi fint når målsætningen om 20 pct. vedvarende energi, altså en femtedel af vores energiforbrug, allerede her i 2011. Det synes jeg vi skal være stolte over i fællesskab.

Kl. 14:02

Anden næstformand (Søren Espersen):

Fru Anne Grete Holmsgaard.

Kl. 14:02

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Det ligger hårdt med selverkendelsen, så jeg må jo næsten konkludere, at hr. Per Ørum Jørgensen mener, at det var en grøn beslutning at aflyse vindkraften.

Men så vil jeg gerne prøve en gang til: Er hr. Per Ørum Jørgensen enig i, at det arbejde, som Teknologirådet gennemførte med os andre, var fagligt, var sagligt og pegede på de målsætninger, jeg nævnte før? Og hvis hr. Per Ørum Jørgensen er enig i det, som den konservative ordfører var det dengang, hvorfor siger man så ikke ja til de målsætninger, når de er gennemarbejdede og beregnede og der er god økonomi i det?

Kl. 14:03

Anden næstformand (Søren Espersen):

Ordføreren.

Kl. 14:03

Per Ørum Jørgensen (KF):

Jeg vil simpelt hen ikke finde mig i, at man bruger den præmis, at vi skulle være ved at aflyse vindkraften. Altså, for et år siden indgik vi en

energiaftale med fru Anne Grete Holmsgaard og hendes parti – nu ved jeg godt, at hr. Villy Søvndal har været ude at sige, at den skal brydes og der skal laves en version 2 osv. – men kig lige i den aftale, vi har indgået om, hvad der ligger af satsninger for vindmølleindustrien.

Danske virksomheder har meget, meget stor eksportsucces både i USA og i Kina, og det er jo netop de steder, hvor Danmark bliver fremhævet. Vil fru Anne Grete Holmsgaard mene, at det ikke har en indflydelse, at Danmark har en regering, som nok er den mest ambitiøse på det her felt i hele verden, når det gælder mulighederne for dansk vindindustri? Jeg tror faktisk ikke, at der er nogen industri i Danmark, der har så lukrative forhold som den danske vindindustri. Så jeg vil simpelt hen ikke finde mig i, at man bruger den præmis. Jeg synes faktisk, at man burde være store nok, også selv om man er i opposition her i Folketinget, til at anerkende den indsats, som ikke mindst den her regering gør på det her felt.

Kl. 14:04

Anden næstformand (Søren Espersen):
Fru Mette Gjernskov, kort bemærkning.

Kl. 14:04

Mette Gjernskov (S):

Man fristes til at tage en debat om vindmølleindustriens fremtidsmuligheder i Danmark. Vi må jo konstatere, at det er ganske rigtigt, at dansk vindmølleindustri er i fremgang i USA og andre steder rundt omkring i verden, men desværre i tilbagegang i Danmark, fordi der ikke bliver rejst nogen vindmøller her, hvilket hr. Per Ørum Jørgensen udmærket godt ved, og fordi alle de løfter, der også lå i energiaftalen, om, hvad man ville gøre på vindmølleområdet i Danmark, ikke er opfyldt.

Det kan vi få en lang diskussion om, men jeg bliver i hvert fald lidt træt af at høre den selvros, der kommer fra den konservative ordfører, om, hvor fantastisk og ambitiøs regeringen er. Det vil ingen ende tage, hvad regeringen har gjort.

Jeg vil bare spørge: Hvad har regeringen gjort, som ikke var krævet af EU? Kan hr. Per Ørum Jørgensen pege på ét eneste område inden for klimaområdet, hvor regeringen har valgt at være mere ambitiøs end det, den er blevet tvunget til fra resten af EU's side?

Kl. 14:05

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ordføreren.

Kl. 14:05

Per Ørum Jørgensen (KF):

Det har jo været fremme i debatten, hvilke vindmølleprojekter vi er i gang med lige nu, og som vi faktisk har aftalt sammen med Socialdemokraterne i energiaftalen, som bl.a. sikrer en forhøjet afregningspris og en masse gode vilkår for danske vindmølleproducenter.

Nu ved jeg godt, at fru Mette Gjernskov prøver at tørre ansvaret for de fyringer, der er sket på Vestas, af på regeringen, og jeg synes, at det er så urimeligt, som noget kan være, at Socialdemokraterne tager de fyrede mennesker på Vestas som gidsler i en eller anden politisk propagandakamp mod regeringen. Jeg synes simpelt hen, at det er urimeligt over for de mennesker i Vestjylland, på Lolland og andre steder, at man kører frem med det der.

Faktum er jo, at Vestas ikke har fået de ordrer på store udbygninger med vindmøller på havet, og det kan der så være forskellige årsager til. Så har man strategisk valgt at flytte produktion til Kina og USA, fordi det er der, man får de store ordrer, og det er der, man satser. Det er en strategisk beslutning, man har taget i Vestas – det er ikke regeringens skyld.

Kl. 14:06

Anden næstformand (Søren Espersen):
Fru Mette Gjernskov.

Kl. 14:06

Mette Gjernskov (S):

Faktum er, at det, i stedet for at skabe flere arbejdspladser inden for vedvarende energi, er lykkedes regeringen med sin politik at skabe færre arbejdspladser. Det må vi bare konstatere, og så kan den konservative ordfører vælge at mene noget andet. Det må være det, jeg konstaterer.

Jeg fik ikke svar på mit spørgsmål om den her fantastiske ambitiøse klimapolitik, som regeringen fører, og om, hvilke områder ordføreren kan pege på, hvor den danske regerings klimapolitik går længere end det, vi i forvejen er tvunget til af EU.

Kl. 14:07

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ordføreren.

Kl. 14:07

Per Ørum Jørgensen (KF):

Nu tror jeg, det er godt, at det ikke er fru Mette Gjernskov, vi sender til internationale forhandlinger. Når det gælder forpligtelser i EU, så lad os tage et eksempel. Vi har de kvoter i forbindelse med biler, bønder og boliger. Der skal vi reducere

re med 20 pct. inden 2020. Jeg tror ikke, der findes et mere ambitiøst mål i verden, når det gælder reduktion. Jeg vil gerne høre det, hvis fru Mette Gjernskov kan komme med eksempler, men det tror jeg faktisk ikke at hun kan. Danmarks forpligtelse til en reduktion på 30 pct. i 2020 findes heller ikke mere ambitiøst.

Jeg ved ikke, hvad fru Mette Gjernskov sigter til med hensyn til EU og forpligtelser, for det er jo sådan, at Danmark har de mest ambitiøse forpligtelser, og det bliver forhandlet i EU. At man så prøver at danne et billede af, at den tidligere statsminister skulle have bekæmpet de her forpligtelser, synes jeg egentlig ikke er særlig værdigt.

Kl. 14:08

Anden næstformand (Søren Espersen):
Hr. Ole Hækkerup, kort bemærkning.

Kl. 14:08

Ole Hækkerup (S):

Jeg er jo med på bølgen hernede fra salen af dem, der har lidt svært ved at finde det helt så fantastiske i alt, hvad regeringen har foretaget sig siden 2001. Jeg synes nok, at der har været nogle eksempler fremme, hvorom man kan sige, at det saglige belæg for sådan at opline, at udviklingen entydigt har været på klimaets og miljøets side, er rigtig, rigtig svært at finde.

I den forbindelse er det jo også sådan lidt specielt, når meldingen nu fra regeringspartiernes side er, at der ikke er nogen klimaplan, at man vil nedsætte en klimakommission, og når den er kommet med sine resultater, så vil man kigge på de resultater, og så vil regeringen på den baggrund tage stilling til, hvad man så vil gøre. Vi nærmer os næsten det humoristiske, hvis det også skal være fantastisk, når regeringen siger: O.k., vi har ikke nogen politik, men vi overvejer at anskaffe os en.

Lad mig prøve at spørge om noget helt, helt andet for at finde ud af, hvor vi har åbningen, hvor der er noget, vi kan arbejde med. Hvis nu vi via spørgsmål i udvalg osv. kan finde i eksempelvis den skattereform, der er fremlagt, og som skal reducere CO₂-udledningen med 0,4 mio. t, nogle ændringer, der giver det samme provenu på 19 mia. kr., men alligevel giver nogle ændringer, der betyder, at reduktionen af udledningen af CO₂ bliver større, er det så noget, som ordføreren for De Konservative vil være med til at se på?

Kl. 14:09

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ordføreren.

Kl. 14:09

Per Ørum Jørgensen (KF):

Jeg undrer mig over spørgsmålet. Det må jeg indledningsvis sige. Tilgiv mig, jeg synes, det var et mystisk spørgsmål – at vi ingen politik har. Vi har indgået en energiaftale bl.a. med hr. Hækkerups parti, Socialdemokraterne, SF, De Radikale for omkring et års tid siden – det ved jeg ikke om har forbigået hr. Hækkerups opmærksomhed – som meget, meget klart beskriver udviklingen her de kommende år omkring dansk energipolitik. Nævn mig bare ét land i verden, der har en mere ambitiøs tilgang til klima- og energipolitikken.

Det, jeg bare prøver at sige til oppositionen også i dag, er: Smil dog lidt, som vi andre gør. Obama, Al Gore og Ban Ki-moon fremhæver Danmark. Det er ikke noget, som regeringen har spindoktorer til at få dem til, det er der en grund til, og det synes jeg faktisk også at oppositionen burde anerkende og være lidt stolte over og så bidrage mere konstruktivt i et samarbejde om at udvikle den politik. Det er sådan set bare det, jeg i al stilfærdighed forsøger at sige til oppositionen.

Kl. 14:10

Anden næstformand (Søren Espersen):
Hr. Ole Hækkerup.

Kl. 14:10

Ole Hækkerup (S):

Man kunne jo få den djævelske mistanke, at hvis regeringen havde holdt sig til den linje, den kørte de første par år, hvor den snakkede om miljøbureaukrater og alt det andet onde i verden, var det virkelig blevet morsomt, når Obama og nogle af de andre kom og sagde, at det søreme var godt, samtidig med at den danske regering sagde, at det søreme var skidt.

Men lad mig prøve at vende tilbage til spørgsmålet. Hvis jeg nu kan komme med nogle ideer til hr. Per Ørum Jørgensen til noget, der ligger inden for de 19 mia. kr., som bliver drevet ind i grønne afgifter i forbindelse med skatteaftalen, som er nogle forslag, der sørger for, at man får lige så mange penge i kassen, men som har en større miljøvirkning end den reduktion af CO₂-udledningerne på 0,4 mio. t, som ligger, er det så noget, Det Konservative Folkeparti vil se positivt på?

Baggrunden for spørgsmålet er selvfølgelig helt enkel. Hvis man hæver afgifterne med 19 mia. kr., får reduceret CO₂-udledningerne med 0,4 mio. t – og vi har altså et stykke vej endnu for at nå de der 5 mio. t, vi mangler for at nå

målet i 2020 – er De Konservative så parate til at se på, om vi kan åbne og få endnu større reduktioner af udledningerne via et skattesystem?

Kl. 14:12

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ordføreren.

Kl. 14:12

Per Ørum Jørgensen (KF):

Jeg tror, at hr. Ole Hækkerup måske først skulle snakke med nogle af sine partifæller om, om man vil hæve de grønne afgifter med 19 mia. kr. Jeg har faktisk et citat her fra hr. Kim Mortensen, partifælle til hr. Ole Hækkerup, som siger, at regeringens forslag om nye energiafgifter, der ensidigt pålægges industrivirksomheder, kan komme til at koste hundredvis af arbejdspladser i Syd- og Vestjylland.

Der har sådan været flere socialdemokratiske udmeldinger, som egentlig kritiserer regeringen for at indføre grønne afgifter, altså at vi sænker skatten på arbejde – det, vi gerne vil have mere af – og beskatter forurening, som vi vil have mindre af. Så jeg ved ikke rigtig, om man skal tage den diskussion internt i den socialdemokratiske gruppe, men nu er der jo indgået en aftale på skatteområdet, som omfatter de her ting, og derfor må jeg sige, at Socialdemokraterne jo kunne have deltaget aktivt i de forhandlinger og søgt indflydelse der, ligesom man f.eks. gør på energiområdet.

Kl. 14:13

Anden næstformand (Søren Espersen):
Hr. Morten Messerschmidt, kort bemærkning.

Kl. 14:13

Morten Messerschmidt (DF):

Der var en enkelt ting, som blev sagt af en repræsentant fra venstrefløjen før, der giver mig lyst til at spørge hr. Per Ørum Jørgensen om den udvikling, vi har set hos Vestas. Det er jo rigtig, at Vestas desværre har måttet fyre omkring 1.200 mennesker for ganske nylig. Hvis man ligeledes ser i den kvartalsrapport, der er kommet fra Vestas her for nylig, kan man konstatere, at Vestas siden 2001 har skabt 10.000 job i Danmark. Nu hører vi altså, at der er mistet 1.200 job, og jeg forstår på venstrefløjen, at det er VOK's skyld, at de 1.200 er tabt.

Er hr. Per Ørum Jørgensen enig i, at hvis det er vores skyld, at de 1.200 job er tabt, må det også være vores ansvar, at de 10.000 job er blevet skabt siden 2005?

Kl. 14:14

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ordføreren.

Kl. 14:14

Per Ørum Jørgensen (KF):

Det vil i hvert fald være en logisk antagelse, hvis det er sådan, vi handler. Og det er jo meget kendetegnende for den retorik, vi hører fra oppositionens side. Det er det samme, som da hr. Svend Auken sagde, at vi skulle have 10 pct. biobrændstoffer i 2010. Altså, det er for let at komme med alle de her påstande, og hele verden anerkender Danmark. Det er jo også derfor, at Vestas bl.a. etablerer rigtig mange arbejdspladser. De nyder også godt af vores internationale omdømme, og det synes jeg er positivt, og det glæder mig meget. Derfor er det også urimeligt at skose regeringen for de 1.200 mennesker, der i Vestjylland og på Lolland og andre steder har mistet deres arbejde. Jeg synes, at det er dybt urimeligt, fordi vi jo netop også har været med til at skubbe den positive udvikling i gang. Og for at gøre komikken helt total i netop den sag, roste Ditlev Engel for ganske kort tid siden – jeg tror, at det er knapt en måned siden – danske politikere.

Kl. 14:15

Anden næstformand (Søren Espersen):

Der er ikke flere korte bemærkninger. Tak til ordføreren. Statsministeren.

Kl. 14:15

Statsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Tak for det. Jeg skal ikke – i hvert fald så langt, det står til mig selv – forlænge denne meget fredsommelige debat unødigt, men bare anføre nogle ganske få betragtninger. Så vil klima- og energiministeren jo også reflektere over debatten og besvare nogle af de spørgsmål, der har været rejst. Så blot nogle få betragtninger.

Nu er ordet selvros jo gået igen ad flere omgange, og hr. Per Clausen rækker allerede hånden op. Jeg må bare sige, at jeg i hvert fald vil gøre alt, hvad jeg kan, for ikke at komme til at lide af selvros, og jeg vil egentlig sende den appel på vores alles vegne, at vi hver især skulle gøre, hvad vi kunne, for ikke at komme til at lide af selvros. For der er jo grænser for, hvad vi kan hver især og sammen, og det blev jo bekræftet, da jeg lyttede til dette interessante oplæg fra fru Margrethe Vestager, som jeg i øvrigt kunne nikke genkendende til hele vejen igennem. Jeg kunne endda måske i øvrigt supplere det – givet, at jeg jo er 4 år ældre end fru Margrethe Vestager – altså denne beskrivelse af, hvilke fantastiske teknologispring der har været i vores korte levetid, og hvordan verden i virkeligheden udvikler sig anderledes, end fru Margrethe Vestager – eller

jeg selv, for den sags skyld – kunne gøre os nogen som helst forhåbninger om, da vi sad i kravlegården og ruskede tremmer.

Hvorfor drager jeg det frem? Det gør jeg, fordi man jo kan lege lidt med tanken om, hvad der ville være sket, hvis det samfund, vi lever i i dag, skulle have været udtrykt som en vision og vedtaget i Folketinget med et eller andet givent flertal for 41 år siden. Kunne dette oplyste Ting for 41 år siden så have gennemskuet, kan man sige, de fulde teknologiske muligheder, eller ville der måske have været en risiko for – jeg spørger bare helt hypotetisk – hvis det samfund, vi lever i i dag, skulle have været formuleret ved en vision og en strategi og en handleplan med delmål for 41 år siden, at der så ville have været nogle af de muligheder, der har vist sig i løbet af de 41 år, som vi ikke havde fået trukket med ind og fået glæde af? Jeg spørger bare.

Jeg er i hvert fald ikke selv personligt i tvivl om, at der er grænser for alt og der også er grænser for politik. Det bør vi sådan set også respektere i den her debat, når vi tager stilling til, hvad det så er for nogle teknologivalg, vi skal foretage. Det rokker jo ikke ved, at vi har et politisk ansvar for visionen, og der kan jeg i hvert fald med glæde efter debatten her i dag notere, at vi jo til fulde deler den, nemlig visionen om at få et fossilfrit dansk samfund.

Så er der en kæmpe konkurrence om, hvorvidt man i dag, her den 11. maj 2009, skal sætte en dato, der hedder 2040, og som nogle partier har været fremme med, men som man alligevel nu altså i en vedtagelse siger også kan rykkes til 2050 eller en anden dato. Positivt, som jeg er skåret fra naturens hånd – og i ethvert forsøg på at undgå selvros, men tværtimod integrere alle – så glæder jeg mig bare over, at der sådan set er en vision, vi har tilfælles her.

Det, der så er centralt for regeringen – og jeg synes sådan set også, at man kan finde en vis støtte for det synspunkt i fru Margrethe Vestagers 41-årige iagttagelser af den teknologiske udvikling m.v. – er, at når denne vision omsættes til en konkret handleplan, må det ske med afsæt i den maksimale viden, man kan have om, hvad der er samfundsøkonomisk mest effektivt, hvad der er teknologisk mest oplagt. Og derfor må det jo være sådan, at de aftaler, der skal til for hen ad vejen at nå den målsætning, ad hoc skal justeres, for at vi netop kan absorbere ny teknologi, teknologiske fremskridt, ny viden. Når det skal hænge sammen på den måde, udvikles det jo også, at hele denne klima- og energi-

politiske udfordring ikke alene er en dansk udfordring. Derfor må vores tilgang til den her udfordring jo også iagttages i et internationalt perspektiv, og det vender i virkeligheden to veje.

Ligesom Danmark kan få en konkurrencefordel ved at være frontrunner på teknologiudvikling, skal man heller ikke være bleg for at sige, at det jo også påvirker vores rammevilkår, hvis vi så at sige ude af balance eller ude af trit rent tidsmæssigt med resten af verden eller de lande, vi konkurrerer mere med, underkaster vores industri rammebetingelser, som umiddelbart vurderet synes skrappere end andre steder. Det, jeg siger her, er ikke en talen sig væk fra at være ambitiøs, men det er en talen sig ind i den internationale dels andet aspekt, nemlig at der, hvor vi for alvor rykker, netop er, hvis de krav, vi forsøger at række ud efter, ikke bare er danske krav, men internationale krav.

Kl. 14:20

Der er så en anden pointe, jeg vil gøre. For flere af talerne har været inde på at lave denne mærkelige sondring mellem vores egne formulerede krav og EU-kravene. Det har fru Anne Grete Holmsgaard været inde på, det har ikke mindst fru Mette Gjerskov jo været inde på, nemlig denne underlige sondring mellem nogle EU-krav, som åbenbart er opfundet af nogle helt andre aktører i en verden, vi slet ikke er en del af, og så os selv. Og vi ville være meget, meget bedre mennesker, hvis vi selv fandt på vores krav.

Altså, jeg minder bare om, at regeringens tilgang til hele den her klima- og energipolitiske dagsorden sådan set er det internationale spor. Det er også derfor, at klima- og energiministeren nu igennem flere år har lagt alt sit arbejde og al sin sjæl i at berede vejen for at få åbnet vinduet, så det kan lade sig gøre at lave en international aftale. Det er også derfor, at jeg med min beskedne forhåndsindsigt nu i månederne frem til december vil kaste megen energi i selv at fremme en international aftale – for det er jo det, der rykker. Og der bliver det altså en underlig og i virkeligheden sådan en lidt – ja, jeg ved ikke, hvilket ord jeg skal bruge – barnagtig debat at sidde her i salen og sige: De der krav er nogle, EU har fundet på; dem har I ikke selv fundet på, og derfor er de ikke lige så gode.

Denne regering har sådan set kæmpet relativt målrettet for netop at bruge EU som det sted, hvor man kunne have nogle ambitiøse klima- og energipolitiske krav – både for at sende et signal til resten af verden om, at den her dags-

orden skal tages alvorligt, og ikke bare af Danmark, men at Europa sådan set tager dagsordenen alvorligt og gerne ser en internationalt forpligtende aftale til december i København, og fordi, som jeg var inde på før, at skyggesiden ved at underkaste sit erhvervsliv anderledes rammevilkår jo er, at man også risikerer at tabe noget på konkurrenceevnen på den korte bane. Derfor er det jo så vigtigt – for at fremme velstand, beskæftigelse, bekæmpe ledighed og andet – at vi søger at gå mest muligt i takt internationalt, sådan at de nye rammebetingelser, der lægges ned over Danmark, og som vi altså selv efterspørger i ambitionen om at nå det fossilfrie samfund, også synkront lægges ned over resten af verden.

Derfor må jeg sige, at jeg slet ikke forstår denne sondring mellem EU og os selv. Jeg synes sådan set, at de allerbedste klima- og energipolitiske fordringer, man kunne blive mødt med, jo er dem, der er formuleret internationalt. Det gælder jo også i relation til, hvad der skal klares på egen bane, og hvad der skal klares via kvotesystemer og andet, hvor man køber sig til reduktion. Også i det ligger jo, kan man sige, behovet for at få en så internationalt forpligtende arkitektur, som overhovedet muligt. For denne udfordring fra klimaet er global, CO₂-udledningerne er en global udfordring, grænser spiller i denne sammenhæng ingen rolle. Og også af den grund har vi jo sådan set brug for at få lavet en stærk juridisk international arkitektur. Så jeg forstår slet ikke denne – ja, hvis jeg må være så fri – sådan lidt sognebundne indfaldsvinkel, der går på, at de krav, vi selv opfinder, pr. definition skulle være bedre end dem, vi formulerer i fællesskab med de partnere, vi har, hvad enten det nu er i EU eller i et videre globalt perspektiv.

Blot disse helt overordnede bemærkninger, idet jeg så helt afslutningsvis jo altså vil kvittere for den fredsommelige tone, som jeg tolker som et klart signal om – selv om der jo nu ligger to forslag til vedtagelse, hvad der for så vidt kan synes lidt underligt, al den stund der er et meget bredt flertal i Folketinget, der har en energipolitisk aftale med hinanden – at de partier, der i februar sidste år indgik en energipolitisk aftale med hinanden, fortsat er besjælet af et fælles ønske om at drive den udvikling videre frem.

Kl. 14:25

Anden næstformand (Søren Espersen):

Der er en række korte bemærkninger, og den første er fra fru Margrethe Vestager.

Kl. 14:25

Margrethe Vestager (RV):

Tak for statsministerens refleksioner – også om, hvor lidt eller hvor meget man kan forudse. Jeg tror, at der er en ting, der er helt sikker, og det er, at hvis amerikanerne havde sagt til sig selv, at de på lang sigt ville sætte en mand på månen, havde han ikke været der i dag. Men det, at de satte sig for at gøre det og gjorde den fælles anstrengelse for det, gjorde, at der var mange ting, der var målrettet mod det mål. Og det mål blev også et symbol på en lang, lang række andre ting, der trak udviklingen med sig og var med til at bringe os derhen, hvor vi er i dag, og nogle af de ting, som jeg refererede i min ordførertale, var de afledte effekter af den meget høje ambition.

Det, som er vores pointe – eller i hvert fald min pointe – er, at der ikke er brug for at lægge detaljerede planer, men der er brug for at sætte et mål, for så kan markedets aktører og politiske aktører og vores demokrati samarbejde hen imod at nå det mål. Der, hvor statsministeren efterlod mig i fuldstændig vildrede, var, om statsministeren vil sætte et mål for, hvornår Danmark bliver fossilfrit, eller om statsministeren ikke vil gøre det.

Kl. 14:26

Anden næstformand (Søren Espersen):
Statsministeren.

Kl. 14:26

Statsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Der er sat et mål. Den første tale, jeg holdt her i Folketinget, efter at jeg tiltrådte i min nye stilling, var en tale, der bl.a. indeholdt det her mål, nemlig at vi har det mål at gøre Danmark fri af fossile brændstoffer. Målet er sat.

Det, vi diskuterer nu, er så en deadline for det mål. Jeg har sat en meget præcis deadline for, hvornår vi sætter en deadline for det mål, for jeg har sagt – og man kan så betragte det som en trussel eller et løfte, afhængigt af hvordan man ser på behovet for, at der hurtigst muligt udskrives nyvalg – at inden der udskrives nyvalg, vil regeringen sætte en deadline, definere et årstal, og det gør vi på baggrund af et fagligt opspil fra Klimakommissionen. Så der er et mål, og der er også signaleret en deadline.

Jeg kan så forstå, at det er den store skillelinje i dansk energipolitik, hvorvidt denne ambition, denne vision, vi har tilfælles, og som oppositionen altså mener er en ambition, der kan indfries om 42 år – det sætter jeg et lille spørgsmålstegn ved – er en, der skal sættes en deadline for i dag,

eller om det er en deadline, der kan sættes i løbet af de næste 2½ år.

Kl. 14:28

Anden næstformand (Søren Espersen):
Fru Margrethe Vestager:

Kl. 14:28

Margrethe Vestager (RV):

Jeg deler ikke statsministerens ønske om at ironisere over en debat, der netop havde til formål at løfte sig op over de sådan, kan man vistnok mildt sige, meget konkrete diskussioner i energiforligskredsen eller i kredsen omkring transport eller »Grøn Vækst«, eller hvad det ellers kan være, for det har jo en konsekvens at beslutte sig for, hvornår man vil nå en ting. Og den konsekvens rammer jo, lige så snart man har gjort det, f.eks. i diskussionen om, om man skal blive ved med at fyre med kul, eller om man skal blive ved med at overveje nye værker. Derfor vender det jo tilbage, når man først har sat målet for de ting, vi gør i dag og i morgen og om en uge.

Derfor er det også af meget stor interesse for den konkrete hverdagspolitik – også inden for energiaftalen, som vi jo som sagt er glade for, men som vi meget gerne vil gøre mere ambitiøs, hvis det er regeringens intention at gøre det – for når vi gør det, spejler vi os selvfølgelig i, om vi er på rette vej. Derfor er det ikke nogen detalje, hvornår man vil nå derhen, eller hvornår man bare siger: Jamen på eller anden tidspunkt.

Kl. 14:29

Anden næstformand (Søren Espersen):
Statsministeren.

Kl. 14:29

Statsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Jamen jeg ironiserede bestemt ikke over nogen ting. Jeg forsøgte bare at analysere, hvori forskellen består, og den består jo altså i det, jeg lige sagde før.

Vi har en meget klar målsætning og også et meget klart commitment på, at den målsætning selvfølgelig skal konkretiseres, når vi har, kan man sige, foretaget den fornødne vidensopbygning. Det er heller ikke ligegyldigt for, ikke mit ambitionsniveau, men det, man kunne kalde tålmoden til at nå ambitionen, hvordan en international aftale til december falder ud, for uanset hvilke sammenligninger man kan gøre om Danmarks rolle i klimadebatten ved f.eks. at trække det amerikanske Apolloeventyr frem, må man sige, at muligheden for, at Danmark kan påvirke global teknologiudvikling ved at definere et isoleret dansk mål, i hvert fald har sin begrænsning

i forhold til en tilsvarende amerikansk målsætning. Og derfor er det heller ikke ligegyldigt, hvordan en international aftale falder ud.

Vi arbejder målrettet for at få så ambitiøs en international aftale som overhovedet muligt. I takt med at det lykkes, får vi jo også level playing field for at kunne have en mere ambitiøs indenrigspolitisk dagsorden, der går hånd i hånd med vækst og velstand og beskæftigelse m.v.

Kl. 14:30

Anden næstformand (Søren Espersen):

Fru Mette Gjerskov for en kort bemærkning.

Kl. 14:30

Mette Gjerskov (S):

Vi er jo nogle, der har en ambition om, at Danmark skal være foregangsland på klimaområdet. Det kan jeg godt høre ikke er en ambition, vi deler med den nye statsminister, for det er jo det, der er hele pointen i, at Danmark skal have nogle selvstændige mål. Man kan jo ikke være foregangsland, hvis man halter bagefter sammen med den laveste fællesnævner.

Når vi taler om, at der skal være nogle selvstændige, danske mål, ud over hvad der bliver stillet af krav i EU, handler det jo om at vise både i EU og i resten af verden, at det kan lade sig gøre at være det lille land med den store økonomiske fremgang igennem mange år, som samtidig kan passe godt på klimaet. Det har jo været vores bestræbelser i miljøpolitik, i klimapolitik, i alverdens politik på det grønne område siden syttenhundredhvidkål, at vi skulle være foregangsland.

Nu hører jeg så regeringen sige: Nej, vi skal ikke være foregangsland, vi skal bare være laveste fællesnævner. Kan det være rigtigt?

Kl. 14:31

Formanden:

Statsministeren.

Kl. 14:31

Statsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Jeg gik ellers og troede, at det var hr. Svend Auken, der havde patent på den ambition, men nu kan jeg forstå, at den går helt tilbage til enevældens tid – altså den rigtige enevældens tid – men det med de syttenhundredhvidkål var vel bare for at sige, at det her er en meget lang målsætning. Og det er det jo også, og det vil det være i en meget lang årrække frem, for jeg deler fuldstændig den ambition, at Danmark skal være et foregangsland – og vi er et foregangsland.

Den konservative ordfører har jo trukket nogle internationale eksempler frem – og jeg skal så ikke gentage dem – på mennesker, der netop har

set, at Danmark er et foregangsland. Og jeg er helt enig i, at hvis man skal være foregangsland og leder, så skal man gå foran flokken. Man leder ingenting ved at gå bag ved flokken, men man leder altså heller ingenting, hvis man går så langt foran flokken, at man taber flokken i bakspejlet.

Det er jo sådan set det, der er udfordringen her, for det danske eksempel skal jo ikke være et eksempel, hvor vi bare hurtigst muligt bliver fossilfri. Det skal være et eksempel, hvor det netop går hånd i hånd med, at vi fortsat har vækst, fremgang, velstand og beskæftigelse. Det er jo sådan set det, der er balancepunktet. Hvis det var så enkelt, kunne vi alternativt alle sammen bare vælge at slukke lyset og sætte os ned, men det er jo ikke det eksempel, vi gerne vil vise.

Vi vil vise et eksempel, hvor vækst, fremgang og velstand går hånd i hånd med energieffektivitet, med en højere grad af vedvarende energi, med at gøre os fri af de fossile brændstoffer. Den ambition har vi også, og vi lægger en tidsplan for det, når vi har bygget den viden op, der skal til, for at vi kan gøre det med realisme.

Kl. 14:33

Formanden:

Fru Mette Gjerskov.

Kl. 14:33

Mette Gjerskov (S):

Jeg kan så forstå, at vi har den samme definition af, hvad et foregangsland er. Vi er så ikke helt enige om, om det er at være foregangsland bare at overholde EU's minimumsregler, men lad det ligge.

Jeg har nemlig et andet spørgsmål, jeg gerne vil stille statsministeren, for der er kommet en ny tone, efter at vi har fået en ny statsminister, og det er det her med, at vi skal fokusere på markedsbaserede instrumenter. Jeg kunne forstå på statsministeren, at hele klimasagen er en liberal opgave for blå stue, at det alene handler om at kigge på, at markedet skal fremme klimaet, og at regeringen ikke ser på bestemte teknologier.

Så kan jeg bare ikke forstå, hvordan det hænger sammen med energiaftalen, hvor vi jo netop går ind og yder støtte til forskellige slags teknologier og siger: Hvis du rejser en vindmølle, får du så og så mange kroner i støtte. Vi giver særlig støtte til biogas. Det er jo ikke særlig markedsorienteret, liberal tænkning at give erhvervsstøtte på den måde, men det gør vi netop for at fremme teknologien. Kan vi forvente, at også denne statsminister vil stå bag den aftale?

Kl. 14:34

Formanden:

Statsministeren.

Kl. 14:34

Statsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Jeg mener, at det skulle være overflødigt at spørge om, hvorvidt man kan regne med, at regeringen vil leve op til de aftaler, som den har indgået. Selvfølgelig vil regeringen gøre det. Jeg ved ikke, hvad det er for en ny tone, man er på jagt efter her. Jeg kan ikke selv høre den for mit indre øre, og jeg mener dog, at jeg har sådan et rimelig godt indre øre for, hvad marked og liberalisme og sådan nogle ord betyder.

Altså, det er ren og skær sund fornuft at bruge offentlige systemer, hvad enten det nu er støttekroner eller uddannelsesinstitutioner eller andre former for offentlig-privat samspil til at lave teknologiudvikling. Det, jeg har sagt – og det er ikke nogen ny ting, det er sådan set en integreret del af energiaftalen, det vil jeg bare lige pege på – er jo, at det handler om at få skabt nogle rammevilkår, der gør, at når markedet så i øvrigt agerer, så tænker vi den her dimension ind, hvad enten det nu er os selv som enkeltpersoner, når vi efterspørger forbrugsgoder, eller det er virksomhederne, når de handler, og når de tilrettelægger deres produktion. Det er jo sådan set markedet – at få de her mekanismer til at virke, og det er det, vi skal understøtte. Det er derfor, vi bl.a. har lavet en skattereform, som jo er den grønneste nogen sinde, og som skaber det stærkest mulige incitament hos både virksomheder og enkeltpersoner til at tænke klima og energi med ind i alt, hvad man gør.

Kl. 14:35

Formanden:

Så er der en kort bemærkning til hr. Per Clausen.

Kl. 14:36

Per Clausen (EL):

Jeg tror nok, statsministeren har ret, når han siger, at en 41-års-plan nok alligevel er at gå for vidt. Det tror jeg er rigtigt. Jeg synes heller ikke lige, jeg har hørt nogen foreslå det. Men det, statsministeren også taler om, er det der med, hvornår man kan fremlægge en plan for, hvornår vi kan blive uafhængige af fossile brændstoffer, og der kan jeg forstå på statsministeren, at han mangler viden for at kunne træffe den beslutning.

Er statsministeren ikke enig med mig i, at der er masser af viden, der er masser af rapporter, der er masser af redegørelser, der har været masser af konferencer? Det, der har været karakteri-

stisk, er, at det sådan set er et meget udbredt synspunkt, at man inden 2050 godt kan nå at være uafhængig af fossile brændstoffer. Det, der måske i virkeligheden er diskussionen, er: Kan man ikke være det noget før? Og mener statsministeren, at der altid behøver at være en kommission nedsat af regeringen, som kommer med et udspil, før statsministeren mener regeringen er i stand til at handle, eller kan man også bruge den viden, som faktisk findes i samfundet?

Kl. 14:37

Formanden:

Statsministeren.

Kl. 14:37

Statsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Jeg er enig med hr. Per Clausen i, at der er masser af viden, og det er jo også med afsæt i den viden, regeringen meget klart har formuleret den målsætning at gøre os fri af fossile brændstoffer – af mange gode grunde. Det med klimaet er én grund, det med dansk sikkerhedspolitik – at gøre os fri af despoter og regimer, som, når olien i Nordsøen tørrer ud, ville være steder, hvor vi måske alternativt skulle hente vores fossile brændstoffer fra – er en anden, og ambitionen om at skabe teknologiudvikling og videnudvikling og opbygge konkurrencekraft i dansk erhvervsliv er en tredje. Så der er masser af viden, der understøtter den målsætning.

Det, der er forskellen mellem at være i opposition og i regering – det er en forskel, vi tager på os og gerne monopoliserer en lang årrække frem – er, at når vi formulerer en målsætning, så forpligter den et hundrede procent; så skal der leveres på den. Og det er sådan set baggrunden for, at regeringen siger: Vi vil i løbet af denne valgperiode sætte en deadline.

Kl. 14:38

Formanden:

Hr. Per Clausen.

Kl. 14:38

Per Clausen (EL):

Det vil sige, at statsministeren i virkeligheden ikke venter på sin kommission, for det er jo ikke sikkert, at der kommer nogen ny viden der. Det kan være, at det bliver systematiseret. Mange af de mennesker, der er med, har jo været med til at lave andre rapporter og andre redegørelser, som alle sammen bekræfter, at man godt kan være uafhængig af de fossile brændstoffer inden 2050. Men hvad venter statsministeren så på? Altså, hvornår kan vi forvente at få det svar? Kommer det, umiddelbart efter at kommissionen er kommet med sin rapport, eller bliver det

yderligere trukket i langdrag? Jeg synes, det skal komme hurtigt, for så kan statsministeren også få afviklet det valg, vi alle sammen trænger til.

Det andet, jeg godt vil spørge statsministeren om, er, når han siger, at rammebetingelser er vigtige: Kunne man ikke godt have det synspunkt, at det ville være fornuftigt at give særlig gode rammebetingelser til virksomheder, som arbejder med løsninger på fremtidens udfordringer, frem for dem, som måske i virkeligheden arbejder med fortidens løsninger, og at det måske derfor er lidt trist, at man ændrer i skattereformen for at lette nogle afgifter for nogle meget forurenende virksomheder, mens vi ser, at vindmølleindustrien skærer ned her i Danmark?

Kl. 14:39

Formanden:

Statsministeren.

Kl. 14:39

Statsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Jeg er enig i, at den idé med rammebetingelser også er at kunne skære rammen på en sådan måde, at det fremmer ting, man gerne vil have til at ske.

Det er jo et fortegnet billede, hr. Per Clausen giver af skattereformen, når hr. Per Clausen siger, at vi reducerer belastningen for nogle, der har en gammeldags teknologi. Sandheden er den, at mens vi endnu venter på, hvad oppositionen mener om skat – vi ved jo intet om det, og derfor er det også lidt tankevækkende, at hr. Hækkerup spurgte, om vi kunne bruge socialdemokratiske indspark til noget, al den stund at vi jo ikke har fået dem endnu – har regeringen lagt en skattereform fast, som sådan set øger beskatningen på det, vi vil have mindre af, nemlig forurening fra energi.

Så er det rigtigt, at vi i forhold til den ambition, der var der, og det ordentlige vrid, vi har givet den, har renonceret en smule over for særlig energiintensive virksomheder. Når vi har gjort det, understreger det jo, hvad jeg sagde på et tidligere tidspunkt om den internationale dimension, for Danmark er ikke nogen øde ø. Danmark kan ikke fuldstændig føre sin egen energi- og klimapolitik. Der er også et hensyn at tage til de virksomheder, som er i konkurrence med tilsvarende virksomheder – måske endda virksomheder, som i forhold til miljøhensyn er mindre ambitiøse, men producerer det samme – i andre lande. Det er jo der, hvor vores politik skal gå på to ben, et højt nationalt ambitionsniveau og et stærkt commitment til at finde nogle internationale rammevilkår. For hvis de

bliver skærpet, kan vi sådan set i fællesskab drive det her længere, end vi ellers kunne.

Kl. 14:41

Formanden:

Så er det fru Anne Grete Holmsgaard.

Kl. 14:41

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Jeg er enig med statsministeren i, at det at påtage sig lederskab forudsætter, at man går foran. Man kan jo ikke andet end være enig i det udsagn, fordi det netop er det, at der er nogle, der går foran, der skaber en god cirkel.

Så vil jeg gerne høre, om den målsætning for vedvarende energi i 2020, som Danmark har i kraft af EU, er en målsætning, hvor statsministeren også hylder princippet om at tage lederskab og gå videre, eller om statsministeren betragter det som en maksimummålsætning for Danmarks vedkommende.

Kl. 14:41

Formanden:

Statsministeren.

Kl. 14:41

Statsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Ja, altså, man skaber en god cirkel ved at gå foran – men det kommer an på, hvilken vej man går. Min ambition på det klima- og energipolitiske område er sådan set at gå fremad mod det, der er målsætningen, nemlig at gøre Danmark fossilfrit.

Jeg kan grundlæggende ikke acceptere den her retorik vedrørende EU's minimumskrav. Jeg har en anden oplevelse af det. Jeg har en oplevelse af, at Danmark indgår som et aktivt medlem i en kreds af EU-lande, som forsøger at formulere nogle mål på det klima- og energipolitiske område, som committer hele Europa, og som har den dobbelte skønhed i sig, at de både rykker på klima- og energidagsordenen og samtidig sikrer lige konkurrencevilkår, så man ikke spekulerer i det ringe miljø for at opnå en eller anden kortsigtet konkurrencefordel. Det er det, det projekt går ud på. Og jeg har en oplevelse af, at Danmark er en drivende kraft deri, og at vi kan være glade for, at det på de to topmøder, der har adresseret det her spørgsmål både før jul og efter jul, er lykkedes at sætte en pænt offensiv dagsorden som optakt til klimadrøftelserne i København i december.

Kl. 14:43

Formanden:

Fru Anne Grete Holmsgaard.

Kl. 14:43

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Jamen jeg anerkender da, at man kan skabe glæde ved at gå andre steder hen – ved at gå ud ad døren eller gå af eller sådan noget – det er jo helt åbenlyst.

Der er ingen af os, der har sagt, at Danmark ikke også har spillet en positiv rolle i at få fastsat kravene i EU. Men det, der er interessant her, er, om statsministeren betragter det som et loft, så vi ikke behøver at anstrenge os for at få mere vedvarende energi, selv om vedvarende energi jo faktisk er noget af det, der sammen med energibesparelser skal skaffe os uafhængigheden af fossile brændsler. Hvis vi ikke går videre, har vi stadig væk 73-74 pct. fossil energi i vores energiproduktion i 2020. Og det er jo ikke noget, man lige løfter hatten ad og siger: Hurra, hvor er det flot.

Er det for statsministeren et maksimum, som vi ligesom skal holde os under, eller er det for statsministeren vigtigt, at vi også går videre?

Kl. 14:44

Formanden:

Statsministeren.

Kl. 14:44

Statsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Når man bruger vendingen, at vi ikke skal anstrenge os, synes jeg i virkeligheden, at man sådan er på kanten af på en rimelig måde at beskrive, hvad det er for en udfordring, vi står over for. For med de målsætninger, som vi har bundet os til i EU, hvor jeg sådan set mener, at Danmark har været en drivende kraft – jo altså ikke blot ved at underlægge os målsætninger, men ved at sørge for, at EU som kollektiv har ambitiøse målsætninger, herunder også målsætningen om at gå højere op, i forbindelse med at det lykkes at indgå en internationalt bindende klimaaftale – så ligger der altså alene der jo en kæmpe opgave.

Jeg minder om, at Danmark ud over vel England er det land, der sådan set skal foretage det største løft, når vi taler om at reducere brugen af fossile brændsler og fremme brugen af vedvarende energi. Og det er vel og mærke fra en situation, hvor vi – når man så i øvrigt tager vandkraft fra, som vi ikke har de samme naturlige forudsætninger for, og tager a-kraften fra, som vi af en lang række grunde slet ikke vil skibe os ind i – jo altså allerede i dag har en internationalt set høj grad af vedvarende energi. Det er jo fra det meget høje niveau, at vi nu skal videre. Det skal vi sådan set anstrenge os for at nå.

Kl. 14:45

Formanden:

Så er det hr. Ole Hækkerup for en kort bemærkning.

Kl. 14:45

Ole Hækkerup (S):

I statsministerens replik her var der en kommentar til debatten undervejs om selvros, og jeg tror sådan set, at man på mange måder hurtigt kan slutte den af. Statsministeren kan sikkert huske det bedre end mig, da han var til stede og jeg ikke var. Men hele skiftet i regeringens politik kom jo under den forrige statsminister, som på Venstres landsmøde – nu citerer jeg sådan lidt frit efter hukommelsen – sagde:

Så lad mig sige noget, som rigtig mange sikkert vil være rigtig glade for at høre: Vi har måske været for fodslæbende.

Derefter kom hele skiftet i Venstres politik på det område. Så jeg synes sådan set hurtigt, at den diskussion kan blive afsluttet.

Men det, jeg gerne vil, er at koble lige præcis den erkendelse, som den tidligere statsminister så klart gav udtryk for, da han så skiftede Venstres politik ud, med det andet, som den nuværende statsminister sagde, nemlig at vi skulle være uafhængige af eksempelvis det russiske og de mellemøstlige styre osv. Hvis man forestiller sig, at den politik, som SR-regeringen stod for på det her område, var blevet videreført, deler statsministeren så min vurdering af, at så havde vi ikke behøvet at koble os op på det russiske gasnet?

Kl. 14:46

Formanden:

Statsministeren.

Kl. 14:46

Statsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Jeg beskæftiger mig med politik og ikke med hypotetiske historiestudier. Med hensyn til skift må jeg sige, at der ikke har været noget skift i denne regerings tid. Denne regering er 5 uger gammel, og vi har i alle 5 uger forfulgt en fuldstændig stringent linje i det her spørgsmål, og det er min klare ambition, at vi også vil gøre det i en lang årrække frem – først og fremmest jo frem til næste valg, hvor vi vil bede om mandat til yderligere en periode, og så vil vi utrætteligt fortsætte ad den kurs, der er lagt.

I det hele tager tror jeg, at den der diskussion om, hvem der sagde hvad, og hvem der gjorde hvad tilbage omkring årtusindskiftet, ikke rigtig interesserer bredt. Det er i hvert fald min egen oplevelse, når jeg selv tager ud og taler med

danskere – folk, som de er flest, og sådan nogle som jeg selv. De er sådan set optaget af, hvordan vi kommer fremad her, og det har regeringen nogle klare bud på, og jeg vil da opfordre folk, der tilhører min generation og da ikke mindst hr. Hækkerups generation – altså fremtidens generation – til, at vi koncentrerer os om fremtiden.

Kl. 14:47

Formanden:

Hr. Ole Hækkerup.

Kl. 14:47

Ole Hækkerup (S):

Jeg tror, at jeg må skuffe statsministeren og sige, at han må indstille sig på, at han ved næste valg dag trods alt nok bliver stillet til regnskab for andet end de sidste 5 uger. Jeg skal nok undlade at spørge om, hvorvidt statsministeren også har været en del af de tidligere regeringer.

Men så vil jeg gerne vende tilbage til noget lidt andet, vi diskuterede tidligere, nemlig hvor mange målsætninger den danske regering kommer ud med inden klimatopmødet. Statsministeren brugte jo en vending, hvor han kobledede skat og klima – i øvrigt så med henvisning til mit partis politik. Jeg kan jo så repetere, at vi har en politik om at fremlægge en klar plan om, hvad vi vil, inden næste folketingsvalg. Så kan man sige, at det jo svarer fuldstændig til regeringens klimapolitik, fordi de også vil fremlægge en klar plan inden næste folketingsvalg. Der er imidlertid den lille forskel, at der jo ikke er et internationalt skattetopmøde i København i december, og det gør det måske en anelse mere relevant at komme ud med nogle klare målsætninger og virkemidler inden klimatopmødet.

Derfor er mit spørgsmål til statsministeren: Tror statsministeren, at man ville stå stærkere i forbindelse med sådan et klimatopmøde, hvis den danske regering meldte mere klart ud, hvordan man havde tænkt sig at nå målsætningen, hvilke virkemidler man forestillede sig osv., og i virkeligheden fremlagde så meget, man kunne, før klimatopmødet om den klimaplan, som man selv har annonceret at ville komme med senere?

Kl. 14:49

Formanden:

Statsministeren.

Kl. 14:49

Statsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Nej, det tror jeg egentlig ikke. Før jeg begrunder det, vil jeg først lige kommentere et par andre ting. Til det der med historieskrivningen vil jeg sige, at jeg vedstår mig arv og gæld, og det skal

vi jo alle sammen gøre. Hvis man slår efter, hvor mange gange ordet klima blev anvendt i den forrige statsministers – altså den første Rasmussens – sidste åbningsredegørelse til Folketinget, tror jeg, at man finder et stort rundt nul. Det står jeg da ikke her og trækker frem som et eksempel på, at Socialdemokratiet så slet ikke keredede sig om den klimapolitiske dagsorden for 7-8 år siden, men måske bare som et udtryk for, at tiderne skifter, og det gør udfordringerne også.

Med hensyn til det andet spørgsmål om, hvori forskellen består, så består forskellen i, at danskerne skal have en forskudsregistrering sendt ud her i efteråret, og det får de så også, fordi der er et flertal, der vedtager en skattelov. Så kan de i øvrigt sidde derude og bide negle ved tanken om, hvordan den ville se ud, hvis nogle andre kom til.

For så vidt angår de internationale forhandlinger i København i december, må man sige, at dansk politik selvfølgelig spiller en rolle, men den måde, dansk politik kommer til at spille en rolle på, er gennem klima- og energiministerens og min evne til at kunne facilitere et internationalt samarbejde om at nå en aftale. Det bliver ikke på, om Folketinget inden da har vedtaget en revision af den danske klima- og energipolitik. Det er ikke tilfældet.

Nu er vi værter ved det her møde i København, og det er godt, for det giver os samtidig anledning til at brande Danmark og fortælle en masse om det danske eksempel. Men sandheden er jo, at hvis ikke det topmøde fandt sted i København, så fandt det sted et andet sted, og det er jo ikke adressen på topmødet eller de politiske beslutninger, der er truffet i det nationale parlament, hvor topmødet holdes, der vil være udslagsgivende for, om der kommer en aftale eller ej. Også her tror jeg, at vi skal passe på, at vi ikke puster os unødigt op.

Kl. 14:51

Formanden:

Tak til statsministeren. Der er ikke flere, der har bedt om korte bemærkninger.

Jeg håber, det er energisparepærer, der sidder i de røde lamper, for de røde lamper har altså lyst hele tiden ved næsten samtlige ordførere. Det er o.k., for der skal også være plads til debatten, jeg siger det blot. Jeg håber så, at det er et sted, hvor vi ser energisparepærer.

Men nu er det så klima- og energiministeren, der har ordet, værsgo.

Klima- og energiministeren (Connie Hedegaard):

Tak for det, formand.

Regeringen skal være lydhor, sagde fru Anne Grete Holmsgaard i sit første indlæg. Det er regeringen også. Det er regeringen i forhold til hele det omgivende samfund, i forhold til erhvervslivet, i forhold til græsrodsorganisationerne, i forhold til hele civilsamfundet i Danmark; det lægger vi faktisk meget vægt på, i øvrigt også i forberedelserne op til topmødet i København. Vi er det også i forhold til oppositionen. Det er f.eks. derfor, vi bruger rigtig meget tid sammen med blandt andre fru Anne Grete Holmsgaard i energiforligskredsen. Vi er lydhorre, og der kommer somme tider også rigtig gode resultater ud af at være det.

Er det sidste kulkraftværk bygget i Danmark? spørger fru Anne Grete Holmsgaard så. Jeg kan sige, at jeg eller regeringen i hvert fald ikke har planer om at bygge nogen. Det sidste kulkraftværk, der blev bygget i Danmark, blev planlægningsmæssigt og idemæssigt påbegyndt under SR-regeringen i begyndelsen af 1990'erne, og det blev indledt, indviet, af samme SR-regering i slutningen af 1990'erne. Vi har ikke planer om det. Men når jeg jo så alligevel er nødt til at sige, at hverken fru Anne Grete Holmsgaard eller jeg med et tusind procents sikkerhed kan sige, at vi aldrig nogen sinde en eller anden gang; f.eks. i 2020'erne, kunne komme i en situation, hvor det var nødvendigt, så er det, fordi jeg gerne vil afvente Klimakommissionens samlede rapport. For tænk nu, hvis der er masser af ting, vi kan, når vi når frem til 2030 og 2040, men at alle værkerne stod og var forældede en eller anden gang i løbet af 2020'erne, uden at vi havde noget at sætte i stedet. Jeg ved ikke, om det teoretisk kunne komme til at forholde sig sådan. Det er jo derfor, vi beder Klimakommissionen om at løse den meget, meget svære opgave og ikke bare slynge et årstal ud eller sige, at man nok tror, og at man håber, og at det kunne være rigtig rart, hvis det var sådan, men helt præcis spørge: Når vi vil være fossilfri, hvordan kommer vi så derhen; hvad skal der helt præcis til? Jeg kan i øvrigt sige til fru Anne Grete Holmsgaard, at Danmark ifølge regeringens planer, hvis man følger dem, i 2020 faktisk vil bruge næsten en femtedel mindre fossile brændsler, end vi gør i dag. Så det er jo ikke, fordi emnet ikke optager os, og det er ikke, fordi vi ikke allerede er på den vej.

Jeg tror, at et af de indlæg i dag, der undrede mig mest, nok var fru Margrethe Vestagers indlæg om sine tanker om Klimakommissionen. For selvfølgelig skal vi da som politikere tage ansvar for, hvornår og hvordan vi vil udmønte den vision, vi alle sammen er enige om, nemlig at gøre Danmark uafhængigt af fossile brændsler, uafhængigt af olie, kul og gas. Men det plejer da også at være god radikal skik at basere sig på viden, på sammenhængende viden, på et helhedsorienteret syn, på beregninger, på, at man skal vide, hvad det er, man træffer beslutninger om. Så siger fru Margrethe Vestager: Jo, men der er så mange bud derude. Det er rigtigt nok. Der er den ene organisations bud og den anden organisations bud, og nogle af dem bliver pillet fra hinanden, inden der er gået en uge; det har vi set ret mange eksempler på.

Nu har vi altså sat nogle mennesker i en Klimakommission, der har en meget, meget nøje bestyknings, så den har alverdens sagkundskab samlet, og de kan i øvrigt trække på al den øvrige viden, der er derude, for at have et fagligt, sagligt solidt fundament for at træffe en af de sådan virkelig store beslutninger i Danmark i disse år. Og må jeg minde om – og det er derfor, fru Margrethe Vestagers indlæg undrede mig sådan – at det faktisk var en radikal idé tilbage fra november 2007, at man skulle have sådan en klimakommission. Så følger regeringen den udmærkede idé, realiserer den, sætter den i gang, giver kommissionen tid til at løse opgaven, og så er det da egentlig lidt fjollet, at vi nu pludselig skal have sådan en diskussion om et mål og en vision, som vi egentlig er enige om. For fru Mette Gjerskov har ikke ret i, at det er en vision, der samler oppositionen. Den samler hele Folketinget; alle er enige om visionen.

Det, vi altså bare taler om, er: Er det så så afgørende, om den nu bliver vedtaget et halvt eller et helt år før eller siden, når vi samtidig ved, at visionen i hvert fald ikke kan realiseres på den meget korte bane og der i øvrigt allerede tages tiltag stort set hver eneste dag for at komme i nærheden af den vision? Jeg forstår simpelt hen ikke, hvorfor alle ikke siger: Hvor er det da godt, at der sidder nogle af Danmarks mest sagkyndige hoveder og giver os et optimalt beslutningsgrundlag.

Kl. 14:56

Så var hr. Per Clausen i sit polemiske hjørne, og det er helt o.k. Men selv en polemiker må jo altså skulle forholde sig til facts. Og det er usandt at påstå, at udbygningen af vedvarende

energi er gået i stå under denne regering. Det kan tilbagevises med kolde tal: Da regeringen kom til i 2001, var der 11 pct. vedvarende energi i Danmark; i dag er vi på vej mod de 18 pct.; og ifølge energistatistikken vil vi i 2011, altså om 2 år, runde de 21 pct. Det er faktum.

Det er faktum, at det tog godt 20 år – fra 1980 til 2001 – at udbygge med 8 pct., mens vi nu udbygger med yderligere 8 pct. på under den halve tid. Det er faktum, og det kan der være grund til at gentage, for somme tider kan folk jo godt blive lidt forvirrede derude – sker der da slet ikke noget? Jo, det gør der, det sker bare ikke *kun* på vindkraftområdet. Det sker også på vindkraftområdet med tre nye havvindmølleparker, der bliver sat i drift inden for en 3-års-periode, men det sker også med biomasse, og det sker med andre ting – nu senest også med vores initiativ omkring biogas.

Så spurgte hr. Villum Christensen, om jeg kunne bekræfte, at Klimakommissionen arbejder med scenarier, der inkluderer atomkraft. Det kan jeg ikke bekræfte, for jeg ved ikke, hvad de sidder og arbejder med – de har fuldstændig frie hænder. Men derved kan jeg jo også fortælle hr. Villum Christensen, at der ikke er lagt nogen begrænsning ned i kommissoriet. Klimakommissionen skal komme med deres bud på, hvad der skal til, for at Danmark bliver fri for olie, kul og gas, og det har de fuldstændig frie hænder til. De må komme med deres bud efter forogodtbe-
findende.

Nu har statsministeren været grundigt inde på fru Mette Gjerskovs tale, hvor hun jo fik sagt, at EU's minimumskrav altså åbenbart er Danmarks maksimumskrav. Det lyder smart, og det er også for smart. Statsministeren har været inde på det her elementære faktum, at energi- og klimapolitikken i det 21. århundrede altså er international. Den er europæisk, og den er global. Det er ikke længere en national politik.

Men selv hvis man så anlægger den nationale vinkel, som fru Mette Gjerskov gør, må man jo bare sige – som hr. Lars Christian Lilleholt også sagde det – at Danmark er i front i EU. Det er vi, for vi ligger i toppen både med hensyn til den procentvise udbygning af den vedvarende energi, også selv om vi er et af de lande, der allerede har gjort mest, og med hensyn til reduktioner uden for kvote. Vi er simpelt hen mig bekendt det eneste land, der ligger øverst begge steder, samtidig med at vi også var det land, der sammen med Tyskland tog den højeste reduktionsprocent i Kyotoaftalen. Så vi har mildest talt

ikke noget at skamme os over, og samtidig er det, det jo virkelig gælder om, at få andre lande til også at tage deres andele.

Fru Mette Gjerskov sagde også, at man ikke har set et eneste selvstændigt klimamål fra regeringens side. Der må jeg igen sige, at det er forkert: »Grøn vækst«, nye mål for biogas, mål for vedvarende energi og bæredygtige biobrændstoffer i transporten, trafikudspillet, skattereformen – listen er meget langt, og vi havde dem med i de indledende runder.

Så bare, så det er sagt, for fru Mette Gjerskov rodede lidt rundt i klimamankoen: Jeg skulle i starten af et samråd i sidste uge have sagt ét og så noget anden til sidst i samrådet. Forkert igen! Jeg gav de nye tal ved mødets start – inden for det første minut, simpelt hen – og jeg kan godt huske, at der gik en times tid, før fru Mette Gjerskov helt havde styr på dem, men det kan hun jo altså ikke klandre regeringen for. Og det, at der er kommet nye tal, vil jeg sige til fru Mette Gjerskov, handler ikke om, at der er lavet en dårlig eller overoptimistisk plan – jeg kan godt se, at man jo godt kunne tænke det sådan – men nej, det handler om, at ny viden nu har ændret fundamentet for de tal, som vi siden SR-regeringens dage, nemlig helt tilbage fra 1996, har regnet med, for så vidt angår plastikindhold i affald. Jamen det er jo sådan noget, man kommer ud for, når man baserer sig på facts, på viden, på fagligt input.

Kl. 15:01

Endelig tillod fru Mette Gjerskov sig at kalde planerne for opstilling af møller på land for en fiasko. Undskyld, men sad selv samme fru Mette Gjerskovs socialdemokrater ikke hos miljøministeren så sent som i onsdags og bekræftede planen for opstilling? Jeg synes altså, at når man om onsdagenovre hos miljøministeren eller hos en hvilken som helst minister enes om en plan, er det dårlig stil om mandagen i Folketinget at kalde det for en fiasko. I dagens udgave af Børsen er det ligefrem blevet til en skandale.

Jeg synes, at forligspartierne og måske ikke mindst Socialdemokratiet skal passe på med ikke at bryde med en meget fin tradition her i Folketinget, hvor forligspartierne sammen står på mål for de ting, vi aftaler i forlig. Og ja, indimellem er det bøvlet og besværligt, og indimellem går tingene ikke helt så enkelt, som vi kunne ønske os, men jeg synes, det klæder os alle sammen at tage et fælles ansvar, også når der er noget, der driller.

Regeringen knokler for at sikre Danmarks førerposition på klima- og energiområdet, og den opgave er faktisk ikke så let, som den har været. For bl.a. takket være os og vores internationale engagement er det jo blevet sådan, at klima nu er kommet højt op på manges dagsorden. Det vil sige, at konkurrencen om at være i førerfeltet her alt andet lige skærpes. Jeg skal hilse og sige, at det er en konkurrence, som regeringen kun med glæde tager op, for det vil være godt for det globale klima, det vil være godt for den globale energipolitik.

Jeg må til sidst sige tak for en fredelig debat. Den viser jo, at vi er enige om det meste, som også statsministeren understregede det. Vi er enige om visionen, vi er enige om hovedsporet, og indimellem har vi så nogle diskussioner om vejen, ad hvilken vi skal gå. Jeg tror, at vi kommer længst med at gøre det i et fortsat frugtbart bredt samarbejde. Ingen kan i dag have patentløsningerne på, hvad der nede i detaljen skal være dansk energipolitik mange, mange år frem i tiden. Vi kan såmænd være helt rolige. Der vil være arbejde nok at kaste sig over også i de kommende år. Det vil jeg gøre, det vil regeringen gøre, og vi vil også meget gerne invitere alle Folketingets partier til stadig væk at bistå i forbindelse med den meget, meget store udfordring.

Kl. 15:03

Formanden:

Tak. Der er ønske om korte bemærkninger. Først er det fru Mette Gjerskov.

Kl. 15:03

Mette Gjerskov (S):

Jeg vil gerne sige tak til ministeren for besvarelsen. Nu har der jo været en del regeringsordførere og forskellige folk på talerstolen i dag, som har rost regeringen. Regeringen har rost sig selv rigtig meget i dag, og jeg vil egentlig også gerne rose klimaministeren og sige, at på det internationale område tager klimaministeren en stor tørn frem mod klimatopmødet. Det skal hun have anerkendelse for. Det, jeg kritiserer i dag, er den danske indsats, indsatsen herhjemme. Ministeren prøver at tilbagevise alt, hvad jeg overhovedet måtte have sagt i løbet af dagen, men jeg har jo ikke så mange øjeblikke til at sige det i.

Jeg vil bare sige, at med hensyn til vindmøller har vi en aftale med regeringen om, at der skulle være fundet plads til 350 MW vindkraft inden den 1. januar i år. De 350 MW blev ikke fundet, der blev fundet 220. Det er en skandale, det er en fiasko, og så kan miljøministeren holde lige så

mange møder, han har tænkt sig. Jeg kommer gerne til møderne, jeg kommer gerne med konstruktive forslag, men det ændrer ikke ved, at den aftale, vi har med regeringen, ikke er blevet overholdt af regeringen.

Kl. 15:04

Formanden:

Det er ministeren.

Kl. 15:04

Klima- og energiministeren (Connie Hedegaard):

Allerførst tak for de pæne ord. Så er det jo sådan set høfligst bare at bukke og holde sin mund, men jeg er altså nødt til at insistere på, at regeringens politik internationalt, europæisk og nationalt faktisk hænger rigtig fint sammen.

Bag de landmøller ligger jo en gammel diskussion. Skulle vi bare diktere kommunerne og dermed altså borgerne fra Christiansborg: Der skal der stå en mølle, dér skal der stå en mølle, og dér skal der stå en mølle? Eller skulle vi lade det kommunale demokrati tage medansvar og finde det, man lokalt mener er de bedste placeringer? Vi valgte det sidste. Fru Mette Gjerskov ville gerne have valgt det første, altså det, at vi herfra dikterede det. Det er fair nok, det er en politisk forskel, det er en forskellig tilgang.

Men faktum er altså, så vidt jeg kan forstå, at detovre hos miljøministeren forleden dag er oplyst, at her til sommer – og det er inden den frist, vi har sat, så man kan nå at få møllerne op inden udgangen af 2010, som vi har aftalt i energiforliget – vil der mangle 18 MW møller, i forhold til hvad der er aftalt. Det er altså et sted mellem seks og otte møller, alt efter hvor store de er. Og det har miljøministeren samtidig givet tilsagn om at man også finder en løsning på ved at inddrage nogle statslige arealer. Er det ikke lidt voldsomt at kalde det for en skandale?

Kl. 15:06

Formanden:

Fru Mette Gjerskov.

Kl. 15:06

Mette Gjerskov (S):

Jeg har ikke nogen aftale med regeringen om, at der først skulle findes pladser til sommer eller til næste år eller til næste år igen. Jeg har en aftale med regeringen om, at der skulle findes pladser til 350 MW vindmøller inden udgangen af sidste år. Det er en aftale tilbage fra 2004, man har haft 5 år til det, og den blev genopfrisket i energiforliget sidste år. Det var altså 350 MW landmøller inden den 1. januar, og man nåede 222 MW. Man kan gøre, hvad man vil, men i mine øjne er det

en fiasko. Havde det været en socialdemokratisk minister, ville jeg også have sagt, at der var tale om en fiasko. Men lad det nu ligge.

Jeg vil gerne vide, om ikke klimaministeren godt kunne have tænkt sig at stå på klimatopmødet og kunne sige: Danmark er foregangsland, Danmark går videre end minimumskravene i EU, Danmark har sat en tidsfrist for, hvornår vi vil være fri for fossile brændstoffer; vi har sat nogle frister for os selv, og vi mener dem? Ville det ikke være dejligt at kunne sige til hele verden: Følg med os, vi går foran?

Kl. 15:07

Formanden:

Ministeren.

Kl. 15:07

Klima- og energiministeren (Connie Hedegaard):

Bare kort om møllerne: Fru Mette Gjerskov ruller altså tiden tilbage fra før energiforliget. Faktum er, at det, der nu er aftalt, er, at de her møller, vi taler om, skal være oppe inden udgangen af 2010. Det har jeg forstået at miljøministeren på et møde så sent som i onsdags sammen med forligsparterne har bekræftet at de kan komme. Så lang er den historie.

Danmark er et foregangsland. Nu er det faktisk ikke et ord, jeg bruger på den led, for jeg tror, der er mange, der er specialister i alt mellem himmel og jord, men vi er foran. Jeg kan sagtens se mine europæiske kollegaer i øjnene, og det er jo dem, der er nået længst her. Altså, i Storbritannien har de 2 pct. vedvarende energi, det er på det lav. Gennemsnittet i EU er måske kommet op på 7 pct. – hvis det går rigtig højt, måske 8 pct. Danmark har mere end det dobbelte uden at have naturlig vandkraft eller noget. Fru Mette Gjerskov kan være helt rolig. Vi kan sagtens stå på mål for det, vi gør i Danmark. Det ved resten af verden. De kommer faktisk rejsende hertil i meget stort tal for at høre, hvordan vi har gjort det her.

Kl. 15:08

Formanden:

Så er der en kort bemærkning til hr. Per Clausen.

Kl. 15:08

Per Clausen (EL):

Jeg er da glad for at høre, at Socialdemokraterne er indstillet på, at hvis man laver et forlig, man er langsom til at opfylde, så skal man blive udsat for hårdhændet kritik. Det må vi huske til den tid, det bliver relevant.

Men jeg vil godt stille et enkelt spørgsmål til ministeren, for det kan godt være, at jeg kan

have tilbøjelighed til polemik en gang imellem, men jeg synes nu ikke, det var i dag – men udelukke det kan jeg selvfølgelig ikke. Jeg vil godt spørge klimaministeren, for jeg synes til gengæld, hun er ret god til det, man kalder greenwashing, om det ikke er rigtigt, at hvis vi ser på CO₂-udslippet, er det begyndt at stige i den her regerings tid. Når vi ser på energiforbruget, er det, efter at det i en lang periode var meget stabilt, begyndt at stige. Og når det handler om udbygning af vindmøllekapaciteten, er det faktisk gået stå i den her regerings tid.

Man siger så, man har nogle aftaler, som vil føre til, at det forbedrer sig i fremtiden, og det er vel rigtigt – men sandheden er vel, at der er en række ting, der er gået i stå, og at det, der er gået i stå, er det meste af det, regeringen kunne udøve nogen som helst former for indflydelse på.

Kl. 15:09

Formanden:
Ministeren.

Kl. 15:09

Klima- og energiministeren (Connie Hedegaard):

Jeg så det godt. Jeg tror også, det var i forespørgselsordlyden, at hr. Per Clausen ligesom lægger til grund, at CO₂-udslippet er stigende i Danmark. Det er altså faktisk faldende. Det kan vi så glæde os over, men det var det altså faktisk sidste år. Men det er rigtigt, at der var nogle svære år indimellem – men det falder nu.

Hvad var grunden til, at det steg? Det var trafikken. Det var den enkeltfaktor, der gjorde, at hvor det ellers så pænt ud i alle mulige andre sektorer, så mere end opvejede trafikken stigen de udledninger det pæne billede.

Hvad har regeringen så gjort – og gør? Regeringen tager fat, laver et stort stykke arbejde inden for den kollektive trafik, en trafikplan, maser af nye initiativer og nu også en grøn omlægning til grønne kørselsafgifter osv. Vi tager jo fat på det. Når der er sådan en dårlig udvikling et sted, tager vi fat på det; heldigvis her assisteret af et bredt flertal i Folketinget.

Og så bare lige til den med vindmøllekapaciteten. Jo, det er rigtigt, at der var nogle år, hvor der stort set ikke kom møller op, men jeg lægger stærkt til grund, at vi nu er ude af de år, for nu har vi jo ændret det for år tilbage. Det tager bare lang tid på det her felt, inden møllerne så rent faktisk står der. Men senere i år kan vi indvi Horns Rev 2, næste år Rødsand 2 og i 2012 verdens største vindmøllepark mellem Djursland og Anholt – og så er der jo altså alle de landmøl-

ler, vi lige talte om her. Så der sker noget, også på mølleområdet, samtidig med at der generelt sker mere end nogen sinde på vedvarende energiområdet.

Kl. 15:11

Formanden:

Hr. Per Clausen.

Kl. 15:11

Per Clausen (EL):

Jeg kan godt forstå, at klimaministeren indimellem kan blive en lille smule irriteret over, at hun er kommet til at leve med konsekvenserne af regeringens politik de første 4-5 år, fordi de først for alvor har vist sig, da hun blev minister. Den irritation forstås jeg godt.

Jeg medgiver også, at det tager tid, før de beslutninger, man træffer nu, bliver til noget, men det er jo også derfor, det haster. Og det er lige præcis derfor, at det transportforlig, som klimaministeren er så glad for, jo har den klare svagthed i sig, at der jo ikke for alvor med det, man har aftalt – det kan være, man strammer op på nogle ting – sker noget før formentlig 2020. Det er vel også derfor, at når man spørger både transportministeren og klimaministeren om, hvor meget de forventer, der kommer i reduktion på transportområdet med hensyn i CO₂-udslippet, så er det ikke dér, der kommer de der 20 pct., som der jo skal komme på hele området uden for det kvotebelagte område.

Kl. 15:12

Formanden:

Ministeren.

Kl. 15:12

Klima- og energiministeren (Connie Hedegaard):

Nej, og derfor er der jo gang i rigtig mange andre ting – det ved hr. Per Clausen selvfølgelig også udmærket. Altså, jeg er selv historiker, og jeg synes, det er udmærket at gå både 7 og 10 år og for min skyld endnu længere tilbage i tiden, men det er jo lidt tankevækkende, at hver gang, vi har de her slags debatter, kan oppositionens kritik kun give mening ved, at man er tilbage og rode rundt i 2001 og 2002 og 2003, selv om regeringen jo har sagt: Ja, men det er en anden linje, der er nu. Vi er oven i købet enige med alle Folketingets Folketings partier – undtagen hr. Per Clausens – om denne anden linje.

Bare for at illustrere det: Vi har i dag 400 og et eller andet MW havmøller i Danmark. Så kommer der 200 flere i år, 200 flere næste år – 400 MW mere i 2012. Vi tredobler altså den danske havmøllekapacitet. Det er altså rent faktisk sket

under Venstres og Konservatives regeringsledelse. Sådan er det.

Det kan godt være, at hr. Per Clausen havde det bedst, hvis det ikke var sådan, men det kan altså ikke tales væk – det er en ganske massiv udbygning, en historisk udbygning.

Kl. 15:13

Formanden:

Så er der en kort bemærkning fra fru Margrethe Vestager.

Kl. 15:13

Margrethe Vestager (RV):

Jeg tror nu ikke, at klima- og energiministeren har noget at lade nogen høre, når det kommer til historikken. Så vidt jeg husker, var klimaministeren også for et øjeblik siden helt tilbage i SR-regeringens tid for at finde forsvar mod nogle af de spørgsmål, som blev rejst imod hende, så derfor synes jeg ikke, det er særlig velegnet at sige, at vi nu skal lade være med at se tilbage, at vi nu skal se frem.

Selvfølgelig nærer vi stor anerkendelse for det, som vi er blevet enige om, for vi er som sagt glade for energiaftalen. Vi er også glade for Klimakommissionen. Det, vi ikke er glade for, er, når regeringen vil smykke sig med visionens fjer uden at tage ansvar for det. Det er jo, fordi vi har erfaring med regeringen. Som sagt tidligere har regeringen siddet frygtelig længe, og derfor ved vi, hvordan den behandlede Strukturkommissionen, Skattekommissionen, Arbejdsmarkedskommissionen, Forebyggelseskommissionen. Og det der med at sige, at man utrolig gerne vil, men at man bare lige venter på kommissionen, har vi altså hørt en håndfuld gange før, og det, der så sker, er, at kommissionens rapport venligt bliver lagt til side, og så sker der noget helt andet end det, der var forudskikket.

Derfor er det vigtigt for os at forfølge regeringen for at få en konkret målsætning for, hvornår det så er, at det skal være, sådan at alle de gode menneskers højt kvalificerede arbejde for alvor kan give mening.

Kl. 15:14

Formanden:

Ministeren.

Kl. 15:14

Klima- og energiministeren (Connie Hedegaard):

Som jeg sagde, er jeg selv historiker, og jeg har ikke det fjerneste imod, at man kigger tilbage. Jeg synes bare, at vi på indeværende tidspunkt har hørt hinandens argumenter omkring 2001

og 2002 så mange gange, at man skulle tro, at de efterhånden havde passeret sidste salgsdag. Skulle vi ikke bare på et eller andet tidspunkt komme videre i debatten?

Jeg ved ikke, hvor mange energiforlig der er lavet siden i form af energispareforlig og -aftaler osv. Det andet er jo politisk set historie. Vi er et andet sted, og vi er det oven i købet alle partier sammen undtagen Enhedslisten. Det er sådan set i al stilfærdighed hvad jeg har prøvet at sige. Skal vi nu ikke ligesom prøve at forlade den debat. Hvad kan nogen mere få ud af den? Er det afgørende ikke også for danskerne, hvad der rent faktisk sker derude?

Nu kommer møllerne op. Man kan se i tv-reklamer, hvordan DONG fortæller, at de nu er i gang derude. Snart indvier man den havmøllepark. Det skaber beskæftigelse, det skaber aktivitet, det skaber vedvarende energi. Det kunne man da godt glæde sig lidt over ...

Kl. 15:15

Formanden:

Tak. Fru Margrethe Vestager.

Kl. 15:15

Margrethe Vestager (RV):

Det var jeg lidt ærgerlig over, formand. Jeg tror, at klima- og energiministeren var ved at nå hen til besvarelsen af diskussionen om kommissionen og målsætningen, men det er jeg sikker på at klima- og energiministeren vil komme til i anden omgang.

Det, der er meget afgørende for os, er at finde ud af, hvor det er, vi gerne vil hen, fordi den energiaftale, vi lige har indgået, jo netop er indgået med et relativt kort sigt, fordi vi ikke kunne blive enige om det lange sigt. Jeg forstår godt, at både statsministeren og klima- og energiministeren gerne vil sige, at det er fredeligt, og at vi alle sammen er enige. Det tog os måneder at lave den energiaftale. Det var simpelt hen som med den omtalte trillebør. Der blev skubbet og skubbet og skubbet, og vi måtte endda lave det med lodder og trisser, fordi regeringen insisterede på, at der skulle fyres med kul i Danmark.

Derfor er det afgørende for os at vide, om regeringen står på mål for den vision, som den forrige Rasmussen smykkede sig med, og som den nuværende Rasmussen smykker sig med, ved at lave en konkret målsætning for, hvornår vi skal nå derhen.

Kl. 15:16

Formanden:

Ministeren.

Kl. 15:16

Klima- og energiministeren (Connie Hedegaard):

Det er jo spild af tid, men jeg gentager det gerne: Ja, naturligvis. Statsministeren har jo lige stået og sagt det. Det er ikke et kvarter siden, det er sagt af landets statsminister fra denne talerstol. Der kommer et bud, men da det handler om investeringer for milliarder og milliarder og milliarder i de kommende år, da det handler om noget så afgørende som, hvor dette samfund får sin energi fra hvornår, vil vi gerne have lov til at beslutte det på et kvalificeret grundlag. Jeg kan stadig væk ikke komme mig over min forundring over, at det lige præcis skal være Det Radikale Venstres leder, der angriber den præmis. Jeg forstår det ganske enkelt ikke.

Det holder ingen tilbage udeomkring i det omgivende samfund. Vi har konkrete målsætninger frem til 2020, for så vidt angår CO₂-reduktion, energibesparelser, vedvarende energi og sikkert også en hel del mere. Så der er ingen, der behøver at vente. Man kan bare gå i gang. Man ved, hvad rammen er.

Men om vi bliver fossilfri i 2042 eller i 2052, eller hvad det nu måtte være, er der ingen i dag der kan give et sammenhængende bud på. Det får vi fra dem, der har forstand på det. Det får vi fra fagfolkene.

Kl. 15:18

Formanden:

Så er der en kort bemærkning fra fru Anne Grete Holmsgaard.

Kl. 15:18

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Jeg bliver jo bare rigtig glad, når klimaministeren står her og taler varmt og entusiastisk om de 800-MW-havmøller, vi får. For når jeg tænker på alle de møder, vi har skullet slæbe os igennem for at få presset de her beslutninger igennem, så er det altså dejligt at se, at den regering, der stod på bremspedalen, nu står og roser det her. Det er rigtig superdejligt at høre det.

Så vil jeg godt vende mig til biogassen, for hr. Lars Christian Lilleholt, der er Venstres energiodfører, sagde: Ja, Venstre vil have mindst 40 pct. af husdyrgødningen i biogas fra 2020. Det var rigtig dejligt, fordi det er noget andet end det, der står i »Grøn Vækst«. Det er nemlig mere, og det er godt, og det er noget, vi fuldstændig kan tilslutte os. Så nu vil jeg bare gerne høre, om klimaministeren er enig i, at det her er udlægningen af, hvad regeringen vil.

Kl. 15:19

Formanden:
Ministeren.

Kl. 15:19

Klima- og energiministeren (Connie Hedegaard):

Det er jo altid godt, når fru Anne Grete Holmsgaard er glad – jeg ved ikke, om det *altid* er godt, men det er i al fald ofte godt. Det er også godt omkring energiforligskredsens bord.

Ja, jeg kan bekræfte den udlægning, hr. Lars Christian Lilleholt gav. Jeg tror aldrig, det rigtig gik op for mig, hvori uenigheden skulle bestå, men målet er, at 40 pct. af gyllen nu – jeg tror også, jeg sagde det selv – skal bruges, nyttiggøres. Det skal vi prøve at få biogas ud af, og det er målet. Det, der bare er det svære, er at få det til at blive til noget i en tid, hvor det kan være svært at skaffe investeringer til biogasanlæg, og derfor har regeringen afsat 3 gange 85 mio. kr. til, at anlæggene rent faktisk kan komme op at stå, plus at vi gør en ekstra indsats for at få planarbejdet til at skride frem udeomkring i kommunerne, så *det* ikke bliver en barriere til sidst.

Kl. 15:20

Formanden:

Fru Anne Grete Holmsgaard.

Kl. 15:20

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Tak for det. Det var fint. Jeg kan så sige generelt, at jo mere jeg får igennem, jo gladere bliver jeg. Så der er en åben ladeport til at gøre mig i rigtig hopla, når nu vi fortsætter energiforhandlingerne.

Jeg må lige tage fat i den vinkel, vi har arbejdet lidt med undervejs, nemlig kravene fra EU om, at vi skal have 30 pct. vedvarende energi, som jo godt nok kun er 26 pct., men det hænger sådan lidt sammen med beregningsmetoderne, men pyt nu med det. Betragter klimaministeren det som et loft, eller betragter klimaministeren det som noget, man godt kan komme over? For det kræver jo faktisk temmelig meget at skulle gøre sig uafhængig af fossile brændstoffer, og vi har store mængder af vedvarende energi, vind, biomasse, biogas, men også andre vedvarende energikilder.

Så er det i klimaministerens forståelse et loft, som vi ikke skal bestræbe os på at komme over, eller er det noget, som klimaministeren og måske oven i købet regeringen er indstillet på at gå over for at få fremdrift i den proces, hvor vi gør os uafhængige af de sorte brændsler?

Formanden:
Ministeren.

Kl. 15:21

Kl. 15:22

Klima- og energiministeren (Connie Hedegaard):

Det er ikke noget loft. Det er det jo ikke. Det står enhver frit for. Fru Anne Grete Holmsgaard kan sætte den procent, hun vil. Det er bare lidt sværere at få det gjort. I og med at vi har nogle af de mest ambitiøse stigninger, også på EU-plan, tror jeg, at realiteten vil være, at det danske samfund får hænderne fulde med at leve op til det. Men teoretisk er det ikke noget loft.

Jeg forudser, at vi bliver ved med en markant udbygning af vedvarende energi, ikke kun på vindområdet, men også på biomasseområdet og på biogasområdet, som vi lige har talt om. Det vil lede frem til, at vi i hvert fald lever op til det her, og der vil jeg bare anmode om, at man ikke omtaler det, som om det er noget meget minimalt. Det er ganske overordentlig meget. Som jeg sagde i mit første indlæg, er der faktisk kun Storbritannien, der skal levere en lige så stor vækst, og de har lidt flere lavthængende frugter at plukke, end vi har i Danmark.

Kl. 15:22

Formanden:

Tak til klima- og energiministeren.

Der er ikke flere der bedt om ordet, og forhandlingen er sluttet.

Så kan jeg oplyse, at afstemning om de fremsatte forslag til vedtagelse først finder sted i morgen.

Det sidste punkt på dagsordenen er:

5) 1. behandling af lovforslag nr. L 210: Forslag til lov om ændring af lov om elforsyning. (Undtagelse af Kommunekemi A/S fra elforsyningslovens § 37).

Af klima- og energiministeren (Connie Hedegaard).

(Fremsættelse 28.04.2009).

Kl. 15:22

Forhandling

Formanden:

Forhandlingen er åbnet, og den første, der får ordet, er hr. Lars Christian Lilleholt.

(Ordfører)

Lars Christian Lilleholt (V):

Venstre kan støtte lovforslaget her, der betyder, at kommunerne ikke modregnes for det beløb, de får ved et eventuelt salg af Kommunekemi. Det har vist sig, at salget af Kommunekemi er omfattet af elforsyningsloven, og det har derfor været nødvendigt at kigge på forholdet. Det har nemlig aldrig været meningen, at et eventuelt salg af Kommunekemi skulle omfattes af disse regler.

Jeg kan meddele, at DF, hvis ordfører ikke kan være til stede, også støtter forslaget.

Kl. 15:23

Formanden:

Tak. Så er det hr. Ole Hækkerup som ordfører.

Kl. 15:23

(Ordfører)

Ole Hækkerup (S):

Når nu hr. Lars Christian Lilleholt allerede har gennemgået aspekterne i lovforslaget, skal jeg for god ordens skyld også blot meddele, at Socialdemokraterne selvfølgelig også kan støtte dette lovforslag.

Kl. 15:23

Formanden:

Tak til hr. Ole Hækkerup. Så er det fru Anne Grete Holmsgaard som ordfører.

Kl. 15:23

(Ordfører)

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Vi kan i SF tilslutte os forslaget om, at KL ikke skal modregnes ved et salg af Kommunekemi. Egentlig undrer det mig faktisk, at bekendtgørelserne er formuleret på den måde, de er, men vi kan jo konstatere, at Energitilsynet har sagt, at det fortolker dem på den måde.

Der er en lille ting, jeg lige vil fremhæve. I hørings svarene gør man opmærksom på, at det kan virke noget barokt, at KL alligevel skal indberette på grund af den dato, der er fastsat for lovforslagets ikrafttræden, og jeg synes, det vil være fornuftigt, at man får ordnet det sådan, at KL ikke skal foretage den indberetning.

Kl. 15:24

Formanden:

Tak til fru Anne Grete Holmsgaard. Næste ordfører er hr. Per Ørum Jørgensen.

Kl. 15:24

(Ordfører)

Per Ørum Jørgensen (KF):

Jeg skal ikke forlænge debatten yderligere. Lovforslaget her har primært et teknisk udgangs-